

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI

SAMOSATENSIS

COLLOQUIA

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

**Colloquia Luciani & Timonem Notis
illustravit**

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

Editio Tertia.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD S. ET J. LUCHTMANS,

MDCCLXXVII

LECTORI BENEVOLO S. D.
TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac Luciani Dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe. R. WETSTENIUS Ejusque filius JACOBUS, ac Gener G. SMITHUS, qui, præstantissimis Scriptoribus prælo renovatis, paternum avitumque juvandæ eruditionis atque ornandæ studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum nativo lepore, & facilitate venustissima capti pueri libentiolem Græcæ linguæ operam navarent. Præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadii MDLXXIII, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, & plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quum cura mihi fuerit commissa, secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur: verum ne mendæ priorum Editionum, satis interdum graves, moram & difficultates legentibus objicerent, veras Lectiones in Lucianum revocare consul-

P R Æ F A T I O.

tum duxi, quæ vel Codicum auctoritate, vel judicio Virorum Eruditissimorum fuerant probatæ. Adjunxi Timonem Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & arguta brevitate commendabiles Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit. Quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formandoſ puerorum mores. Separata est a Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem ex adverso positam adhibendo suam ipsi utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industriæ multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie commonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxi, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summo opere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanæ vitæ multum superat. Vale.

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

Æacus. Protefilaus. Menelaus. Paris.
p. 59. lat. p. 61.

Agamemnon. Ajax. 21. 22.

Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.

Antilochus. Achilles. 22. 23.

Apollo. Mercurius. 83. 86.

Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.

Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.

Charmolaus &c. 44. 46.

Cnemon. Damippus. 18. 19.

Crates. Diogenes. 9. 10.

Cræsus. Pluto. Menippus. Midas. Sar-
danapalus 1. 1.

Cyclops. Neptunus. 85. 88.

Diogenes. Alexander. 34. 35.

Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper.
50. 52.

Diogenes. Mausolus. 19. 20.

Diogenes. Pollux. 30. 32.

Doris. Thetis. 95. 92.

Iris. Neptunus. 93. 96.

Juno. Jupiter. 75. 77.

Juno. Latona. 73. 75.

Jupiter. Æsculapius. Hercules. 70. 72.

Jupiter. Mercurius. 64. 66.

Jupiter. Sol. 81. 84.

Mars. Mercurius. 71. 81.

Menelaus. Proteus. 87. 90.

Index Dialogorum Luciani.

- Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles. Socrates. 41. 43.
Menippus. Amphilochus. Trophonius. 55. 57.
Menippus. Cerberus. 13. 14.
Menippus. Chiron. 62. 64.
Menippus. Mercurius. 12. 13.
Menippus. Tantalus. 27. 28.
Mercurius. Apollo. 71. 74.
Mercurius. Charon. 2. 3.
Mercurius. Maja. 79. 82.
Minos. Sostratus. 28. 30.
Neptunus. Delphines. 90. 93.
Neptunus. Nereides. 91. 94.
Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.
Panope. Galene. 88. 91.
Philippus. Alexander. 56. 58.
Pluto. Mercurius. 4. 4.
Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.
Simylus. Polystratus. 7. 7.
Terpsion. Pluto. 24. 25.
Timon. 99. 103.
Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.
Venus. Cupido. 68. 70.
Venus. Cupido. 76. 79.
Vulcanus. Apollo. 65. 67.
Vulcanus. Jupiter. 67. 69.
Xanthus. Mare. 94. 97.
Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.
Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

Ad Luciani Dialogos

N O T Æ.

Acetum prorsus & elegans scribendi genus, per ministerium & ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores & vitia notare, quod in his fecit dialogis argute & false noster *Lucianus*: præcipue tamen, ut philosophis erat infensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis, insanam de multitudine Deorum opinionem, & nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὸ εἰς ἄδου παράβατον, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ αἰεὶ ἔς τὸν ἄδου ab *Athenæo*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* & *Plutarcho*, *Cebes* ἔς τὸν ἄδου διήγησιν, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere, & scribi: ἔς τὸν ἄδου

ἢ ἐν ἑδῇ δύνῃσι, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc
 scripta aliud omnino argumentum habue-
 runt: si quid tamen apud veteres his *Lu-*
ciani Colloquiis extiterit simile, illa est,
 me iudice, *Menippi Νεκυία*, istius ejusdem
 Cynici, qui primam agit apud *Lucianum*
 personam: hoc enim inter alia illius ho-
 minis opuscula recenset *Diogenes Laër-*
tius: sane *Νεκυία* etiam Grammatici vete-
 res vocabant illam *Odyssæ Homericæ* par-
 tem, quæ Ulyssis ad inferos descensum,
 quæque ibi vidit & audivit, continebat,
 ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.*
V. H. lib. XIII. c. 14. & Longinum c. 9.
A Suida tamen *νεκυία* quoque exponi τὸ
 ἢ νεκρῶν ἱερῶν, me quidem non latet: sed
 existimo, utramvis significationem eligas,
 rem de forma scripti Menippeï eodem esse
 redituram: plura dabit de vocis *νεκυία* no-
 tione *Gataker. ad M. Antonin. lib. IX. §.*
24. Confirmat, ut equidem opinor, con-
 jecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qua-
 lem habuerit aliam rationem, ut sæpissime
 personam adhiberet *Menippi*, multo rarius
 autem *Diogenis* aut alterius alicujus Cy-
 nici derisoris, quam quod hic *Menippus*
 in eodem ante se fuerat argumento versa-
 tus: utcumque se res illa habet, id certe
 indubitabile est, istius Cynici opuscula
 fuisse stylo mordaci conscripta, & magis
 ad risum, quam res serias composito: si-
 dem

dem facit *Diogenes* : φέρει μὲν ἐν σπυδαῖον
 ἔδρῳ· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ καταγέλω-
 τος γέμει, καὶ τι ἴσον τοῖς Μελιάρῃς ἔ-
 κατ' αὐτὸν ἡγομένη. *Varro* tanti fecit hunc
 canem, ut in *Satyris* scribendis, quas e-
 jus etiam nomine *Menippeas* appellavit,
 illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A.
 lib. II. c. 18. unde *Menippe*i cognomen
 homini doctissimo adhæsit, quod erudite
 docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207.
Marcus Antoninus de Rebus Suis lib. VI.
 §. 47. inter generosos humanæ vitæ con-
 temtores & magna philosophiæ liberioris
 lumina *Menippum* reponit: par enim esse
 monet, ut mortem æquo feramus animo,
 cum tot ante nos obierint illustres viri, re-
 ges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις
 ὀξείαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανῆργοι,
 αὐθάδεις, αὐτῆς τ' ἐπικήρῃ καὶ ἐφημέρῃ τ' ἄν-
 θρώπων ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππος καὶ ὅσοι
 τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*,
 & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint
 mentionem: solus forte præter *Diogenem*
Athenæus *Arcesilaum* ejus & *Symposium*
 nominat: sed *Samosatensis* noster, non
 secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio ha-
 buit, & tantopere Cynica *Menippi* liberta-
 te fuit delectatus, ut primum ipsi conces-
 serit in *Dialogis* locum. Similis argumen-
 ti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud
 inferos cum *Cræso* colloquium, quod La-
 ti-

tinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus;
Constitit utque procul, solito majore cacbinno
Concussus dixit; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior:
Nam quæcunque habui mecum fero, quum
nihil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus.*

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vividum & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. Μετοικησῶν] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant μετοικησῶν quod unice probat *Bourdelotius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Croesi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed unius hæc res est literæ.

P. 2. *Λυπήναι γδ*] Præterire nequeo adsimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ δὲ πλεῖστοι ἡμῶν (πρεσβυῶν) ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθεῖντες καὶ ἀναμνησθέντες ὥς τε τὰ φρονήσια καὶ τὰ πόδας καὶ εὐσχίας, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῷ τοιούτῳ ἔχοντες, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλων τινῶν ἑστειρόμενοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ ὠδὲ ζῶντες.

Ὡς ὠδὲ παντομόν μιν] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librarior.

P. 3. *Καὶ ἀκέραιον &c.*] En *Benedicti* versionem: *Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi*: quæ si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκέραιον ἑῖς πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. hæc lectio etiam bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit Eruditissimus *Grævius*; præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in
 Ἀκισῆς. Si vim sensus & rerum ordinem
 consideres, facile Tibi, quisquis es hu-
 manior, liquebit, jure nos illam distinctio-
 nem Luciano redonasse: dixerat Mercu-
 rius, se Charonti quinque drachmis ancho-
 ram emisse; conqueritur de nimio pretio
 Charon: at enim, ita me Pluto juvet, in-
 quit Mercurius, id pretium pependi, &
 duobus itidem obolis tropoterem emi: le-
 nior hic Charon post solemne Mercurii &
 sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in
 tabula vel adnota (id enim in re calcula-
 toria τιθέναι est apud Græcos. Vid. *Nostr.*
Dial. Meret. p. 751.) quam dixisti, sum-
 mam: iterum Mercurius: καὶ ἀκίσσαν ὑπὲρ
 τῶν ἰσίων· intellige ὠνησάμενον· unde & se-
 quentia pendent: καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσσαι &c.
 ne vero de pretio non credat Charon,
 πέντε ὀβολῶς, inquit, ἐγὼ κατέβαλον· qui
 utique loquendi modus elegans est & con-
 firmantis, atque omnem Charonti præcidit
 dubitandi rationem, an forte Mercurius
 pretiis rerum emtarum subdole lucri causa
 aliquid de se adjiciat. Καταβάλλει hac no-
 tione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo*:
 εἰδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθητὰ καταβάλλειν·
 Similiter etiam in libello de *Luctu*, & *Dia-*
log. Meretr. p. 752. *Scholias*tæ ad hunc
 locum nota, quamquam corruptissima, ple-
 ne refarciri potest ex *Etymologo* in ἀκίσσαν.

P. 5. Ἐπιπίζει] Bonitatem hujus locutionis contra *Grævium* asseruit jure merito Clariss. *Sensus*: prorsum aliud est ἐπιπίζειν, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesauro* fuit adnotata, & *Thucydidis*; *Luciani* atque *Suide* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* eis ἐλπίδας ἰμβάλλειν. In *Suida* sæpius occurrit: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesus*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in Ἐπιπίζων, αὐτὰς ἐπιπίζωνταῖς ὑποχέτεται: improbum igitur est *Thome* ἐλπίζειν, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, ἐλπίζειν pro spe lactare posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: Ἠλπισαν, ἢ ἐπήλπισαν ἀφ' ἑρμ. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες ἀλλ' οὐδὲν: ἐπήλπισαν δ' ἑτέρῳ, ἑτέρῳ εἰς ἐλπίδας ἤγαγον. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem confinxit. Oc-

currit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione : ἐμμεύει τῇ εὐδῆ τῇ κρείττειν ἐπιπίζει, in *Deorum benevolentia spem habere repositam.*

Ὀνειροπολεῖν] Cultissimus *Achilles Tatius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, διὰ τὴν δυστυχίαν ὀνειροπολεῖν· nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl.* VIII. *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?* ὀνειροπολεῖν. Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus*. Paulum aliter de Pythagoreis affirmat *Clemens*, eos τὴν μετένδεισιν ὀνειροπολεῖν τὴν ψυχῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικῶν.

P. 6. Ὑπὸ χιρὸν] *Sperans*, id mihi fore promittens, ut *Eruditiss. Grævius* : sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre hæc lectio : attamen ego malim ὑπὸ χιρὸν refingere optimo sensu : illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret : multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπὸ χιρὸν τι τινι, quam simpliciter ὑπὸ χιρὸν pro sperare, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet : venusta loquendi ratio ἐπ' ἐμοὶ τιθεῖσθαι, meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse : sed plenius in editione Veneta apud Juntas; ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ, ut mihi nuper indicabat
Vir

Vir Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπιγίγτο] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet ἰπετείνετο, vel ἀπιτείνετο. facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa *L. Kusterus* ad *Suidam* in *Μεγάλοι μῦθοι*. hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μέσας νύκτας δόπταθείσης ὡς φασὶ τὴ συνουσίᾳ. ut hoc loco εἰς μέγιστον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐνδείναι τὴν νύκτα, ὅτι Ἡρακλῆς ἰσπείρειτο. *Horat. Vivet extento Proculejus ævo.* exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μειρακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solacista* reprehendit ὁ μείραξ. nam Attice dicitur ἡ μείραξ & μειρακίσκος. Remplene exposuit summus *Grævius* ad *Solacist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatensis* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticis Grammaticis solutam sectatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter

Heliodorus excogitavit Æthiop. lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γάρ ἄν σοι] Ἦκεν & ἔρχε-
σθαι concinne apud Græcos ea dicuntur,
quæ sine multo labore inventa opponuntur
lucro: Per similis est *Aristophanis* locus in
Pluto vs. 1243. Ἦκεν γάρ ἄν σοι ιατὸς εὖ
πιπιμυρόν. *Arrianus* scriptor politissimus
de *Exped. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ
ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμαχεῖ
ἐκλήσασιν, ὑμῖν ἔρχεται. quantum ab hoc
simplici nitore abest versio Latina Doctiss.
Vulcanii: *Ægypti Cyrenesque opes, qui-*
bus potiti sumus sine vi, eæ quoque ad
vos accesserunt: Noster p. 10. οἱ δὲ κληρο-
εῖς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα πέριλθοι. Parilem
apud Romanos elegantiam in verbo *veni-*
te adnotavit *Grævius*. Sed ille *Callide-*
mides Pythagoræ sequi præceptum malue-
rat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύτρατον] In *Scholiis* vitiole est Πολύ-
γραπτον.

Οἶνον ἀποσμίαις] *Operæ* est pretium con-
similem adscribere *Theodoreti* locum, ubi
pari ratione *vinum fragrans* & *Siculiæ de-*
licia conjunguntur: is est *Serm. IX.* περὶ
Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε, καὶ χα-
μαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνώθῃ καὶ ταῖς ὀφρὺ-
σι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας
εἶναι νομίζεις ζεῦγόν ὑψηλόν, &c. καὶ ἐν-
πάρμακα καὶ οἶνος ἀποσμίαις, καὶ παιδαισίαν

Σικελικῶς τε καὶ Συβαρτικῶς, καὶ ἅπαντα ὅσα
 σοι τὸ ὕγρον καὶ ἀναιμῶν καὶ ἀδροδίαστον ἐπιτη-
 δεύει τὸ βίον. De οἷνῳ ἀνθοσμίας omnia
 sunt pervulgata ex *Athenæo*, *Polluce*, *Eus-
 tathio* aliisque Grammaticis: meminit
 etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erotia-
 nus* in οἷνῳ ἀνθοσμίας, *Pluto* vñ. 808. in
 illa narratione ficta facetiarumque plena:
 Οἱ δ' ἀμφορῆς (μεσοὶ) οἶνον μέλανῳ ἀνθο-
 σμίας· ibi vid. *Scholasten. Pherecr.* apud
Poll. X. 75. κύλικας οἶνον μέλανῳ ἀνθοσμίας
 Ἡγήλων ἀφ' ἧτος. *Achilles Tatius* perele-
 ganti loco lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα & ἀν-
 θοσμίας distinguit: ἀνθοσμίας μεθύσκεσθαι ap-
 pud *Lucianum* in *Epist. Saturn.* & alibi
 sæpe. Σικελικὴ & Συβαρτικὴ τράπεζα e
Lyside, *Suida*, *Diogeniano*, atque aliis
 nulli non pernota, ut jam nunc quoque
 nimium dixerim: tantum addere lubet exi-
 mium *Themistii* locum in *Laud. Funebr.*
Patris sui. p. 238. κατακλινεῖς δ' ἐπὶ σιδά-
 ρῳ ἐσθλῶν τάπησι καὶ πορφύρῃ, καὶ τρά-
 πεζαν ἀφ' ἀνθῶν Σικελικῶς, πίνει τε ἀδ-
 δῶν, καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῶς τινὸς Κορινθίας
 ἢ παιδὸς Ἰωνικῆς ἀφ' ἧτος. Videnne de-
 pictum luxuriæ quoddam compendium:
Idem Protrept. ad Nicomed. Σοφιστὶς
 ἀπὸ τράπεζας ἢ Σικελικῶς τινος ἀφ' ἧτος.
 Mox non immerito summus *Grævius* pro
 ὑπερβόλῃ e MS. malebat ἐπὶ ὑπερβόλῃ· apud *Chry-
 sostomum* legisse memini παροδαπῶν ἀγα-

θῶν ἐπιρροῶ. Eleganter *Plato de Legibus* lib. VI. p. 875. σβινύναται τὴν αὐξὼν τε καὶ ἐπιρροῶ. & *Noster* in *Gallo* p. 245. τὸ χρυσαῖον καὶ ἀργύρεον αἰετὸν τε καὶ πολὺ ἐπιρροῶν. & *Imag.* p. 21. *Aristæen.* lib. II. Ep. 12. ὕδεις γὰρ ἐξαρχαὶ πλεῖστον αὐτῇ, ὅθεν ἐν ποταμοῖς ἐπιρροῶν. *Aristoteles* δὲ χρῶν τὴν ἐπιρροῶν τροφὴν *succum* & *tenuiores* appellat *particulas e terra in arborem influentes*: alias sane non raro ὑπορροῶν & ἐπιρροῶν idem significant: quod dixerat *Ælian.* V. H. III. 45. Διπλῆς ἔν ἐπὶ τέτοις ὑπορροῶν λόγος, sic expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν ἔν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπιρροῶν.

P. 10. *ῥησιδαι*] Quamquam hæc lectio posse defendi videatur, præfero *ῥησιδαι*, ut p. 81. πόθεν γὰρ ἂν ἤλπισα τηλικῶτον *ῥησιδαι* κακὸν; in istis sæpius esse peccatum, MSS. ulius nos docuit: sic apud *Æschinem* adversus *Timarchum*: ἐκείνῳ γε ὕδμεπότῃ δύνωνται ἀφελείδαι τὴν ἀλήθειαν. MS. δυνήσανται præfert, quod aptius judico.

P. 12. *ἴθα Ὑάκινθος* &c.] Formosorum apud inferos nomenclatorem agit: in memoriam revoco venustissimum *Propertii* locum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ vota facit, &, ut suis precibus faveant Pluto ejusque conjux, satis esse apud inferos formosarum confirmat: pulchram in superis locis unam vivere fiant:

nant : sed ipsa summi poëtæ verba expectas.

Sunt apud inferos tot millia formosarum :

*Pulchra sit in superis, si licet, una locis.
Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,
Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,
Et quot Iona tulit, vetus & quot Achæa
formas*

Et Thebæ, & Priami diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat : Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum* ; quædam mihi propter *Lucianum* notanda : in *superis*, inquit *Propertius*, *locis* : apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τῶν ἄνω, homines in terra, apud superos viventes, τὰ ἄνω & τὰ ὑπὲρ γῆς res humanas : hinc emanavit loquendi forma, superos relinquere apud *Vellejum* *Paterculum* pro vita defungi. Præterea sic scribit *Lucianus* : καὶ ὅλως τὰ δῖχα ἅπαντα non aliter formas pro formosis *Propertius* posuit : ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poëtæ loco : *Cynthia forma potens, Cynthia forma levis* : & lib. II. El. 2. vs. 42. recentiorum quidam terrestres formas Olympo curiose Jovem spectasse refert, sed imprimis opportunus est *Synefii* locus in illa Epistola longe politissima, qua eos refellit, qui Atticam & ele-

gantiozem scribendi rationem vitio sibi ver-
tebant: ὡς περ ἰποῖαν Ἀθήνησιν οἱ δημοῖοι,
Ἀφροδίτῳ καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν
ἀγάλμασι Σιλλῶν καὶ Σατύρων ἀμπέχοντες.
Paulum aliter a *Demosthene* dicuntur, κάλ-
λη ἱερῶν καὶ τῶ ἐν τέτοις ἀναθημάτων. Sequar
animi mei impetum: Ὅσα μόνον ἔρα, Me-
nippus inquit: ossa notant apud poëtas
īp̄los manes: quod docet ultima & erudi-
ta elegantissimi *Brockhuissii* nota in *Proper-
tium* ad istum versiculum memorabili e-
mendatione restitutum: — *sim digna me-
rendo Cujus honoratis ossa vebantur avis.*
notabilis est *Ovidii Diris* in *Ibin* locus,
quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim
egregie *Heinsius* refecit, cum antea legere-
tur *ossea forma*: cum his componi velim,
quæ scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Κεταβαλὼν σεαυτὸν] ῥίπτεν sic u-
surpatur de *Diogene Cynico* mortem medi-
tante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διο-
γῆνης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε λοιπὸν ἐνόσφ' ἐπὶ θανά-
τῳ, ἑαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γε-
φυεῖς πρὸς γυμνασίῳ ὄντι &c. ad hunc *Lu-
ciani* locum si *Interpretes Æliani* atten-
dissent, nunquam certe ab Auctoris mente
aberrassent, ut ab Eruditissimis *Commen-
tatoribus* monstratum. Adde *Nostr.* in *La-
pith.* p. 852.

Κατέσπασα τὸ ποδὸς] Decenter de Cer-
bero dicitur quippe cane, cui moris erat
um-

umbras latratu terrere atque morsu impetere. *Propert.* lib. IV. El. 11. *Cerberus* & nullas bodie petat improbus umbras. Sed audacius hoc ipsum in *Hermotimo* facto adscribitur: sic enim ad tumidum illum semiphilosophum *Lycinus*: εὖτε εἰδότες εἰσὲ πλεῖστοι ἤδη τῷ ἄκρῳ θρόνῳ τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάττει λαβόμενοι τῷ ποδὸς ἐξ ἀτελῆς τῆ ἐλπίδος. Δάκνει aliquando de gravissimis usurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent & urunt: ita *Menander* ἐν Ὀργῇ: Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὴν καλὴν τέχνην δακνὸν φιλιππίδων λειψότερον ἀποδείξει νεκρόν. *Catullus*: multis languoribus peresus. & *Apulej.* *Metam.* VI. *Cupido amore nimio peresus.* Sed lethalis ille morsus leniendus est molliore hujus verbi & meliore notione: τῷ γε μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων, ita *Lucianus* scribit in *Amoribus*, seu quis alius istius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ἐστὶ πόθος δάκνει. & *Heliod.* lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μή τί μοι δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλλει. Multa egregia observat de δάκνει *Gataker.* ad *M. Anton.*

P. 14. Ἐτι δέ τις &c.] Sane *Lucillius Anthol.* lib. II. c. 50. de avarissimo *Hermocrate* ita canit: Καί τοι γ' εἰδὲν ἔχων ὀβολῶν πλείον· οἱ δὲ τὰ καὶνὰ χρήματα κληρόνομοι ἤρπασαν ἀσπασίας. Obolum ori mortuorum insertum μισθὸν τῷ πορθεῖν res est notissima: vide *Lucianum* lib. de *Lucio*: in numero

mero dissentiunt; duos enim obolos memorat *Aristoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad iudicium mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* Psychæ jussu Veneris ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet Charonti portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apuleji* non inlicita verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: *Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec Charon ille Ditis pater* (f. portitor, vel, neque Ditis pater, pro, Dis pater) *tantus Deus quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet quærere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore; pauloque post: ac deinde avaro navitæ data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cælestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur Psyche duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita.*

Unius

Unius tamen oboli plerique omnes tantum meminerunt: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: ὅς κ' ἔνα ὄβολον ἔχοντες ἦεν μετ' ὀλίγον· in *Cataplo*: εὐδὲ τ' ὄβολον ἔχον τὰ πορθηρία καταβαλεῖν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem*: Τεθιγξή; πλατῦσαν ἀφείς μεγάλῳ ἀλγυθίῳ, Ἐκ πολλῶν ὄβολων μῦθον ἐνείκαμϑ· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in ναῦλον, *Suidam* in Δανακῶ & περκαδοῖα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. vs. 267.

— nec habet, quem porrigat ore trientem.

sua etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permansisse *Scholias* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:

Vota movent superos: ubi portitor æra recepit,

Obserat berbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuis* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum Tatarum *Wogulskii*. Naulum illud inferni portitoris πορθηρία in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem
su-

superius e *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scholiasta* πορθμεῖον habet: πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν ὑπὲρ τῆς ἀπεργασίας δίδόμενον. Sed πορθμεῖον apud *Nostrium* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: ναυλήσας τὸ πορθμεῖον. *Dial.* 22, 23. & *Catapl.* p. 427. κενὸν γὰρ, ὡς ὅρας, ἐπιβατῶν τὸ πορθμεῖον. *Dio* de *Julio Cæsare* narrat, illum ἐν πορθμεῖῳ τινὶ περικυβῆσθαι. Denique & in *Hesychio* πορθμεῖον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odyss.* γ. αῶν, inquit, (πορθμίων vel πορθμευλίων) καὶ ὁ μισθὸς ἦτοι ὁ ναῦλον ἢ εὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγουσι, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον ἢ ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμίων. ut dissensum Grammaticorum peripicias, addere volui ista *Suida*: Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον, πορθμίων ἢ τὸ ναῦλον. etsi unicus hujus Lexicographi *Æsculapius L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res stare, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in *Δανάκης* & *Suidam* in πορθμήιον. Τῶν τε καὶ νέκυες πορθμήιον ἔτι φέρουσι πορθμήιον Ionum usu nascitur ex πορθμεῖον. nimirum per singularem Cereris benevolentiam *Ægiali* incolis remissum erat vecti-

gal hoc mortuale, propterea quod illam edocuissent de raptu Proserpinæ. Hæc ple-
raque quamquam in *Stephani* Thesauro
postea repperim, inducenda tamen non
existimavi, quod ipse quibusdam illa re-
bus locupletassem. Multa cum hoc dia-
logo similia *Cataplus* habet p. 444. & 446.
ubi Charon itidem conqueritur de noxia
quorundam paupertate: at quo deferor?

P. 15. τ' κοπή] Locus parilis in *Ca-
taplo*: sic enim ibi Cyniscus ad Charon-
tem: τὰλλα ᾗ ἢ ἀνθρώπων ἐθέλης, ἔτοιμ' ἔσται
καὶ ὅσων κοπή εἶναι. Ad remos ipsas animas
regente clavum Charonte sedisse multi do-
cuerunt: Vide cultissimum *Broekbuisium*
ad lib. IV. Eleg. 7. *Propertii*: quo loco
ad *Luciani* Dialogos Lectorem remittit.

καθιδὸς αὐτῶ μίση] *Marc.* XII. vs. 14.
Διδάσκου, οἶδα μὲν ὅτι ἀληθὲς εἶ, καὶ ἔτι μὴ
λέγῃ σοι πρὸς ἐμὸν.

P. 16. ἀπικνιάει] *Arrodit, excruciat*:
Noster Catapl. ἔτι καὶ ἡ κνίσα ἢ τ' σκυα-
ζορμῶν ἐς τὸ δεῖπνον ἀπικνιάει με. *Aristoph.*
in *Vesp.* Ἄλλ' αὐτὸν μοι τὴν δουλείαν οὕτω
ἀπικνιάει. ibi *Menandri* locum
Scholias notat: Τί καὶ καθιδὸς; οὐ μὴ
ἀπικνιάεις περὶ αὐτῶν. Elegantissime *Dionys.*
Halicarnass. lib. de *Admiranda Vi* dic.
in *Demost.* καὶ τ' πειρῶν ἐκαστὴ δι' ἀντιβί-
ται κατισκιάται ὥς ἀπικνιάει τὴν ἀκρότητα
ἀνδρῶν

ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν · & *Heliod.* lib. III. p. 136.
 καὶ οἱ ἀποκναίειν ἀνθρώπων · & lib. IV. p. 163.
 V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur
 Ἀποκναίει pro Ἀποκναίει, λυπεῖ, φοιεύει ·
 quæ in eo sequuntur tentata sunt a Sal-
 masio & ex parte restituta: Tu vero no-
 biscum omnia sic refice: Ἀποκναίει, ἀπο-
 κνάμει, ἀπηλλάμει, ἀπαιτείει, ἀπικέπει · Ἀ-
 ποκνάμει e *Suida*, apud quem eam vocem
 e MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, de-
 sumpsi: alias arrideret sane ἀπαιτείει · cui e-
 mendationi momentum adderet hic e *Ga-
 leni Glossis* locus: Ἀποκναίειν, μάλιστα μὲν
 τὸ ἀπαιτεῖν, ἥδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ
 κατὰ γυναικῶν · ex isto tamen Ἀποκνάμει &
Galen καταφθείρειν patet significationem
 ἢ φοιεύειν huic etiam verbo posse conve-
 nire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκναίεις,
 ἀναιρεῖς · Vide & ἀπικναίεις.

Τὸ δὲ πρῶτον ἐπὶ ἐρωτῶν ἦν] *Sed hæc res
 prævaluit pondere*: sic reddidit satis ob-
 scure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc
 stare posset lectio, talis est: meus autem
 amor multo gravior est, quam ut aqua
 Lethes hausta extinguere potuerit: meus in
 conjugem amor majoris ponderis fuit atque
 virium, &c. rarus in hoc sensu nominis
 ἐπὶ ἐρωτῶν usus: *Hesychius* ὑπερωτῶν, μέ-
 γας, ὑψηλόν, ὑπερμεγέλην · omnia quæ mo-
 dum magnitudinis mole excedunt ὑπερβολικῶς
 Græ-

Græcis dicuntur: ut ὑπέρογκον ἔσώματι
 in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρο-
 γκον φωνή, ὑπέρογκον πόλις apud *Pollucem*.
 Observa itaque hanc vocis illius notionem.
Heliodorus singulari etiam ratione ὑπέρογκα
 vocare solet quæcunque sunt magnifica at-
 que extraordinaria, spectatorumque ani-
 mos admiratione tacita perfundunt; ut
 cognosces ex sequentibus exemplis: lib.
 V. pag. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλει ἔδραμα-
 τος · paulumque aliter idem lib. VIII. p.
 299. τὸ φρόνημα ἐξ εὐχρησίας ὑπέρογκον. p.
 314. πομπεῖαι ὑπέρογκόν τινα σοφείν · p. 334.
 πομπύλαια ὑπέρογκα · p. 335. φρόνημα μέ-
 γα καὶ ὑπέρογκον καὶ βασιλεῖον.

P. 17 ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas homi-
 nibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel re-
 stitui μέν. Attica venustate redundat: quid
 enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset
 V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς
 ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βιλο-
 ποῖα. V. ἐν ὑπερφύοις ἀληθιμιμύοις ἐν ἀμόρ-
 γῳ? Plures ita sunt loquuti: *Polemo* *Phy-*
siozn. I. c. πρὸς ὀφθαλμοῖν · πειθόμενον ἐν
 δόροις ἀνέξ · *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib.
 IV. λεφθῆται ἐν τῷ τελεθόντι · *Arrian.* *Ex-*
pedit. Alexandri lib. III. c. 30. ἐν κλειῷ
 δῆσαι · quod apud *Xenophontem* simplici-
 ter κλειῷ δῆσαι · & *Nostrum* de *Merc.*
Cond. p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι
 διῶν πεπιδημένοι αἰεὶ · præter hæc exempla
 quæ-

quædam commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc. N. T. puritate* §. 47. & plura melioraque tam e Græcis quam Latinis scriptoribus *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster: τάχα δ' ἂν τινος κελύκειο τῇ βασιλείᾳ *Lapith. p. 854.*

P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat Diogenes, quorum causa magnum spirabat Mausoli umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, καὶ τὸ βάρος τῆς τάφου. eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius Mausoli verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ ζῆμα. Ὅτι &c. nam illa ἐπηγαγόμενον & ἐπέβλεω pendent ab ὁ βασιλεύσας, ἡρξας, ἐπηγαγόμενον, ἐπέβλεω. omnia sunt liquida & ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ ζῆμα γινώσκον, ὅτι &c. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit Eruditissimus J. J. Fensius Lect. Lucian. p. 116. De Mausolei magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit? Vid. Ne-

Necyom. p. 414. mihi perplacuit semper
suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia
docet temporis ictu subruenda, si solum
ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus
stat sine morte decus lib. III. Eleg. I.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,*

*Nec Jovis Elei cælum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi se-
pulchri structura gloriatos fuisse Halicar-
nassenses miretur? attamen & hoc & ce-
tera mundi miracula ad Cæsaris amphithe-
atrum comparata famam mereri nul-
lam *Martialis*, seu quisquis alius, affir-
mare non veretur: hæc inter alia:

*Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. πλω εἰ μὴ] Notavit hanc lo-
cutionem ipse *Lucianus* in *Solœcista*: pu-
riores enim dixerunt πλω εἰ vel εἰ μὴ, ut
egregie docuit Eruditiss. *Grævius* p. 741.
sed *Samosatenfis noster* hanc suam præce-
ptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτῶ] Αὐτῶ scribe: nihil hoc leviculo
errore in *Luciano* aliisque frequentius,
ni-

nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phænom.* vs. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. Ἐμίλιας] *Grævii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ ἔπιτιῦσαι χάριν κείνῃ μιλήσασα καὶ καθεψήσασα ποιήσῃ ἄρνα· vide tamen quæ *Grævius* de MS. lectione disputat.

P. 22. ἐπάρρησιν] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poëtarum locis; *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poëtæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. Ἰσηγορία] Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύσασα apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ ἄτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· *Manium* ἱστορίαν & ἰσηγορίαν ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus ab Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν πεποιθέναι] αὐτὸ legendum : mox :
καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες.

P. 24. Ἐπεβέβηκε αὐτῷ] Huc facit *Longini* locus περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπως ἡμῶν
ἐκάστου τῆς ἑλκὸς ἤδη βίως δεκάσμοι βραδείων-
σι, καὶ ἀλλότρια θῆρα θανάτων καὶ ἐνδραγ
ἀγνοῦν &c.

P. 25. Ἀνατρέφειν] *In contrarium
converti, aliter prorsum se habere*: pa-
rissime in *Cataplo*: εἰρήνη ἢ πᾶσα, καὶ τὰ
πρόγραμμα εἰς τὴν περὶ ἀνιστραμμένην.

Κόρυζης &c.] *Senium non injuria vete-
res appellare malam ætatem consueverant,
in quod tanta malorum incubuerit cohors*:
*Noster eadem ferme senectutis incommoda
recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ λημῶναι αἰσείναι
καὶ κορυζῶναι, aliquanto brevius quam hic,
dixerat. Κόρυζω vocari mucum illum &
humiditatem seu ætatis seu naturæ vitio
e naribus destillantem, pernotum est*: *He-
sych.* Κόρυζα, μύξα, κατάρρις, πρὸ κεφα-
λῆς πᾶσι· ita distingue: si cui provectæ
parum ætatis homini præter modum nares
fluere viderent, & mucu oppletas, id ex-
istimabant indubitabile torpentis ingenii,
& stultæ simplicitatis signum: εἰς μαζίαν
δίσκωνται τὴν ῥοιμῶν ἐν τῇ μυκλήρῳ, in-
quit *Eustathius* ad *Od. x.* in homine e-
nim sene hoc ætatis potius culpa contingere
ponebatur: meminerunt etiam *Physio-
gnomones*: hinc voces apud Græcos mu-
cum

cum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia & inani vanitate usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: istis igitur, quæ Stephanus in *Tthesauro*, & perfectæ vir eruditionis Gatakerus ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indoctum* p. 553. προσύτις ζῆν αὐτῷ τὰ ληθὲς εἰπῶσα ἵπκασιν αὐτὸν τῷ κερύζῃ. *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοῖνυν δοκῶ μοι εἶρᾶν σε γελαῖναι ἐπὶ τῇ κερύζῃ τῷ γέροντι. eleganter & sæpe de senibus hac vocis istius notione utitur *Lucianus*: non prætereundus insignis in *Navigio* locus pag. 699. καίτοι ἐνός τῷ ἀνασκαριοτάτῃ αἰσθῶν, ὃς φειδέμενόν σε παύσῃ μαρμαίρειναι τὴν πολλὴν ταύτῃ κέρυζαν ἀπεξύσας: venusta loquendi ratione, & more Luciano ad *Homeri* exemplum conformata: ille enim poetarum ocellus Il. 1. Γῆρας ἀποξυσας θήσκειν νόον ἡβρόναι, quod est ἀφελών, interprete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* & ad *Platonem* ἀπομύζας. Sic enim magnus ille Philosophus p. m. 582. B. ἄτι τοί σε κερυζῶντα φειορᾶ, καὶ σὺ δὲ ἀπομύζῃ δειόμενοι. & *Pollux* Il. 78. τὸ δὲ ρεύμα (τῷ ῥινός) μύζα καὶ ἵπποκράτῃ κέρυζα καὶ Ἀλκιμᾶς τὸ ταύτῃ ἀφαιρῶν, ἀπομύζειν. *Dio-*

Diogenes ad illum, cui servus caiceos induebat, apud *Laërtium*, Οὐπω μακάριον εἶ, ἂν μή σι καὶ ἀπμύξη. Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, & *inani gloria inflatum animum* significat, quæ certissima mentis male sanæ sunt indicia: egregie *Dial.* 21. has enumerat causas *Lucianus*, quæ *Empedoclem* in *Ætnam* insilire compulerint: κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κέρυζα. minus a nostra ætate remoti scriptores usum hujus vocabuli avide captarunt: inter eos politissimus *Cinnamus* *Histor.* lib. IV. de *Demetrio*: Οὗτος πολλὰ καὶ εὖ τὸν ἰστέον καὶ ἴσθιν προσβύσας Ἑλλήνων κέρυζας μετὰ ἐκείθιν ἰπαιήκας, καὶ ἱερατεύσας ἄλλας τε πολλὰ &c. & frequenter *Nicetas Choniates*. Inde κέρυζαν, quod apud *Nostrium* sæpe indicem senilium annorum mucum significat: ita facetissime in *Jove Tragedo*: ἀλεκτρυόνα μόνοι κατέδυσε γέροντα καὶ οὐκ ἦδη καὶ κέρυζαντα. ut alia præteream: Grammatici, *stolidum atque insulsum esse* exponunt: *Hesych.* Κορύζα, ξαίνα, μαραινά. Κορύζαν, μεμωραμμένη. malit *Martinius* Κορυζᾶ, & κέρυζαν. id enim & a *Suida* confirmari videtur: Κορυζᾶν, μεμωραμμένη ἢ μυξάζαν. Ne tamen immerito quis damnet τὸ κέρυζαν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic enim *Ecl.* 144. Περὶ Προβ. scribit: πᾶσαι μὲν ἐκέρυζον αἱ πόλεις, παιδῆμεν δὲ, καὶ μάλιστα πᾶς ἡ Ἰ. Κορινθίων. est

autem hoc loco, *superba quadam indignatione sese efferebant*: nonnemo tamen, ut credo, hic malit ἐκέρυζαν restitui: male itidem in *Glossis* scribitur: *Pipitat*, κερυζῶν. Sed illud in *Hesychio* ξαίνω me sollicitat, prorsus enim illius notio cum κερυζῶν disconvenit: *μυραλίσαν* & *μυξάζειν* in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro ξαίνω legamus μυξάζειν? sed me rem acute-tigisse, ipse mihi non satis persuadeo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quæ molestiam hujus incertæ compen-set: *Βεκέρυζαν*, τὴν μεγάλῳ κέρυζαν, καὶ κερυζῶν ἢ ἰχυρῶς κερύζοντα. Μένανδρος primo κερυζῶντα debere legi non præterit *E-ruditiss. Kusterum*; quamquam & alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro κερυζῶν ponendum existimo *Βεκέρυζαν*. huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: *Βεκέρυζω*, ἀναιδῶς τῷ ἀτύνῳ. mirum, ni ipsum præ oculis habuerit Menandri locum. Quæ apud Atticos κέρυζα, a communi dicitur & recentiori Græcia *μύξα*. *μύξαν* enim, si Medicos excipias & *Aristotelem*, apud veteriorum neminem, qui puritati Atticæ studuerunt, reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varîe voce deducta

μυζώδης de omni re, quæ *mollis* & ex len-
 to humore composita; hinc ὑγρότης & γλι-
 χρότης μυζώδης plus una vice, & μαλακὸν
 καὶ μυζώδες conjunxit. Μύξαν translate pro
fastu posuit & *arrogantia* M. Antoninus
 de Rebus suis lib. IX. § 29. φιλοσόφως
 πρακτικὰ ἀνθρώπια μυζῶν μετὰ erudita ad
 eum locum est & lectu digna Gatakeri no-
 ta. De *Blenno*, quæ vox *mucidum* & *in-*
sulsum significat, ejusque origine inspicere
Vossium quoque in Etymologico: addenda
 est *Hesychii* Glossa: Λέμφοι, αἱ πεπημέναι
 μύξαι· Λέμφου, ὁ μυζώδης καὶ μάταιος, δη-
 λοῖ ὅτι ἀνόητοι καὶ ἀπίπληκτοι· rem plenius
 illustrat *Eustath.* ad Od. x. p. 1761. Ἀήμη
 sequitur in *Luciano*, quæ *pituitam* &
concretum oculorum liquorem designat:
 hoc modo cum visus impediatur, λημᾶν fre-
 quenter apud *Nostrium* pro *cæcutire* sumi-
 tur: ut in *Jove Trag.* ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λη-
 μῶ λίθω & λευκῶ πεντέληθεν οἶμας λιθοτομη-
 θεῖσα· *Adversus Indoctum*: εἶγε καὶ χό-
 τραις λημῶνις τυγχάνοιεν· dicitur enim pro-
 verbio κολοκύθαις καὶ χύτραις λημᾶν, ut
 observarunt *Hesychius* in Λημᾶν & Χύτραις
 λημᾶς, *Suidas* & *Paræmiographus* *Vati-*
canius: hunc ipsum vero *Luciani* locum
 respexit *Scholias* *Aristoph.* ad *Nub.* v. f.
 327. ubi phrasin a *Luciano* usurpatam χό-
 τραις λημᾶν ut raram & audacius adinven-
 tam notat: in *Timone*: λημᾶς ὅτι ἀμβλωσί-

τειν· liquidius etiam in *Fugitivis*: Οὐτε ἡμᾶς
 ἀτεινέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθαράν διυάμενοι, ἀλλ'
 οἷον λαμῶντες ὑπὸ τῷ ἀμβλυώττειν ἀταφές τε
 καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον ἢ σκιὰν εὐίατε ἰδόν-
 τες ἄν· Quo plura? suavissime *Comicus* ad
 mentis & ingenii cæcitatem verbum hoc
 transtulit *Pl.* vi. 581. 'Αλλ' ὃ Κροναϊκὴς γνώ-
 μαις ὄντως λαμῶντε τὰς φρένας ἄμφω· Sed
 Attice & argutissime *Pericles* τῷ Αἰγιναν
 ἀφελῆν ἐκέλευσε τῷ λήμῳ τῷ Περαιέως, te-
 ste *Aristotele Rbetor.* III. c. 10. Præterea
 γλαμᾶν Attici usurparunt, ut ex *Aristopha-
 ne*, qui γλάμωνια dicit, *Scholias*te ejus, *Hes-
 ychio*, *Suida* & *Etymologo* patet: *Hes-
 ychius* etiam: Γλαμὸς, μύξα, quæ vox ab
 eadem pendet origine: in *Etymologo* men-
 dum residere arbitror cum scribit: Γλαμυρὸν
 καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ καϊόμενον δακρυόεις
 ὄμμα· nihil succurrit melius quam βερόμενον·
 Attici vero uti multa e dialectis sumserunt,
 ita quoque a Doribus & Æolibus hoc ipsum
 γλαμᾶν & γλάμων· Inde Romani, docente
Vossio in *Etymol. gramias* derivarunt &
gramiosos: Glossæ veteres habent, *Gram-
 ma*, λήμη. Rem ipsam non ineleganter
 expresseit apud *Rutilium Lupum Lycon* in
 illo characterismi exemplo prorsus egregio:
*Primum oculis mero madidis, humore ob-
 cæcatis, visu gravidis lucem constanter
 intueri non potest*: viden' oculos humore
 obcæcatos, id est, λαμῶντας? Sed quid fa-
 cias

cias oculis visu gravidis? legendum judico, *visu gravibus: oculi visu graves*, qui visus integrum non habent usum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum a *Paræmiographis* proverbium: recte *Hesychius*: Ἄνω ποταμῶν, παρρημία ἐπὶ τῷ ἐπ' ἐναντία ῥυορδῶν· κέχρωται καὶ Αἰχὺλῳ καὶ Εὐεπίδης· nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem assignant hujus proverbii, si jam ante hunc Tragicum *Æschylus* eo fuerit usus: quos alii laudant auctoribus addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione & eleganti hanc usurpat paroemiam: καὶ ὅτι ἐτερον δὲ σε γνέσθαι σήμερον, καὶ ἄνω τῷ ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρῶγμα, id est, & naturam ipsius rei prorsus inverti.

Ἐπιχαίρει] Genuinam germanam lectionem in *Luciano* reposui, quod fieri iusserat *Grævius*: nam nullius est pretii ἐπιχαίρει, nec ullum adfert momentum illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὐτὴ ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ὅτε ἐπιλυπῶνται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῷ πένεας· considera potius supra p. 5. μάττω ἐπιχαίροντες, & in *Timone*: ἐπικεχλωότες μόνοι τῷ χρυσίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐσχαίνειν simili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764. C. & paulo post, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀφαινομένους κεχρημένοι· egregia de χαίνειν notat *Fronto Ducæus* ad hunc *Cbrystostomi* lo-

cum *Hom. II. ad pop. Antioch.* p. 32. B. *αὐτὸ ὁ βασιλεὺς ἔπεισεν ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ σῶμα ἐκείνῃ ἔμηνεν πλείονι μαλ' αὐτῆς ἔχοντι ὁ τοσῦτον χρυσίον ἔχων* · diceret cum *Lucretio*, *ἔνι in corpus pauperis in-*
bians adspexit.

Τοῖς ἀτίκτοις &c.] Loci sensus in versio-
ne minus recte repræsentatus est; facile
vero ex iis, quæ dicam, patebit: *Εἰσποιεῖν*
τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic
Isæus pro *Euphiletō*, *Demosthenes*, *Ly-*
sias, alii: inde *εἰσποίητος*, filius adoptatus;
Ἀφαιρὺς εἰσποίητος *Ἰσοκράτης γελοιογράφος*,
apud *Dionysium Halicarnassensem* *Judic.*
de Isocr. *Suidas*: *Εἰσποίητος*, *θῖτον*, ὁ γνή-
σιον· καὶ εἰσποιεῖτο, ἀντὶ ἑὺ πετιθεῖ· *He-*
sych. *Εἰσποικιογράφος*, ἔξωθεν γελοιογράφος· *Εἰσ-*
ποιητὸς, *θῖτον*, νόθον· Postea male habent
editiones αὐτὰς pro αὐτὰς· leve vitium,
sed non levis momenti; vid. ad p. 20. Par-
ticipium φέρων venuste aliquando abundat,
ut præter alios docuit *Eruditiss. Perizonius*
ad *Ælian.* lib. VIII. c. 14. Exemplis a Vi-
ro summo allatis unum alterumque e *Lu-*
ciano nostro adjicio: in primis *Fugitivis*:
ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Sa-*
turnal. εἰς τὸ Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. *De*
Merced. Cond. p. 488. εἰς οἶον βάρβαρον
φέρων ἑαυτὸν ἐνείσκηκε· Sed hæc observatio
non consummat omnem vim & elegantiam
verbi hujus hoc in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν
est,

est, cum significat, *semet ipsum insinua-
re, commendare, & tacito quodam leno-
cinio irrepere*: attende verba *Luciani*,
quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p.
551. εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς ἑ γέγραπται
ἐκείνῃ ἀλθίκα ἐνέγραψας. Simillima vi-
des: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅστις ἐση-
μέρας πολλῶν ἐνὶ χλῆνι ὡς πολὺ σε πλε-
σιωτέρῳ, ὅμως ἔδὲ πύπολι φέρων ἐμαυτὸν
ἐπίδωκε. concinnam hujus locutionis no-
tionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc
autem liquere arbitror, quæ sit & quam ar-
guta loci, quem tractamus, sententia: *quid
vero causæ est, quod alienis avidissime bo-
nis inbietetis, & blandis illapsi artibus vos-
metipsos adoptetis filios senibus illis prole
carentibus, cum scilicet hac ratione vos
vel sæpiissime decipiamini, vel id absque
eorum fiat consensu atque voluntate?*

Τῶν ἐρωμάτων] Quas vidi editiones, o-
mnes sic habent: mihi tamen plenissime
persuadeo, ab Auctoris fuisse manu, ἢ μὴ
vel ἐκ ἐρωμάτων. animum adverte ad legi-
timum sententiæ nexum. *Rem quandam
& artem novam excogitastis, senum ac
vetularum amorem, præcipue si prole ca-
reant: quibus enim liberi sunt, vos non
curatis, nec prosequimini: quamquam
jam multi eorum, quos non amatis, in-
tellecta vestri amoris astutia, etsi liberos
babeant, illos tamen odio se habere fin-*
gunt,

gunt, &c. Quos nimirum modo dixerat ἀνείκελς, hic vocat μὴ vel ὅτι ἱκανῶς, qui summo opere nituntur, ut & ipsi habeant ἱκανάς. Confer de Merced. Cond. p. 464. καλοκύνθαις λαμᾶ, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγίης] Varia cogitationum hoc in locō divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. Grævio insolentissimam esse hanc locutionem, & a Luciano non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat e MS. καταγυλαδίης in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in Græco Scholiasta ἀποσφυγίης exponitur καταγυλαδίης, derisui habiti: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode Stephanus in Thesauro declaravit, præ dolore ardescunt vel exardescunt: quod autem adjicitur minus opportunum est: Nisi malis, extabescences, macerati & confecti dolore, nam σμύχα significat non solum καίω, verum etiam μαρμαίνω. convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infrendeat: & multa quidem adferuntur a Stephano, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex Apollonio Rhodio, Theocrito, Phalaride,

de, Gregorio; sed poëtæ id sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodoro* tamen, qui confinem jucundis poëtarum fictionibus scribendi materiam elegit, quinqueies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλέμας, ἔπη τινὲς ἵτι σμυχόρμῳ περιλείφθησαι, ἀψάμρῳ. observandum vero, σμύγειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspicuus est, sed qui tacitis alimentis in corporis visceribus nutritus fumo se tantum prodit: ad animi dolores & cruciatus transtulit hoc verbum lib. I. p. 37. ὡς πάλαιγε σμυχόρμῳ ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρῶτον δι' ὑποψίας ἔχων, ἀπορία καὶ ἰλιχὼν ἐσύχαζον. hic scribendum judico σμυχόρμῳ ἐν ἑμαυτῷ, quod facile linguæ Græcæ periti probabunt: alio modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύσιν μὲν τῶν εὐνέχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόρμῳ δὲ καὶ πάλαι καὶ ὁ Θιαγῆνης. occulta in *Theagenem* ardens ira: commaculatus est lib. X p. 484. locus, quem obiter emendare institui, totumque representabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας ἄγειν μὲν ἐπὶ τὰς βαμνὰς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν πυρεκαῖαν ἐνδεικνύμεν. πλείοι δὲ αὐτὸς εὖ τῷ πάθῃ τῶν καρδίας σμυχόρμῳ &c. hæc posteriora, quippe difficilia, Interpretes callide præterierunt: paucis-expediam:

diam: e Vaticano Codice pro $\alpha\epsilon$ reficien-
 dum est $\pi\upsilon\epsilon\acute{\iota}$: quo facto, per se patebit,
 quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθῃ: sic
 sensum habes elegantem & acutum: *ipse
 majori, quam in aris ardebat, sollicitu-
 dinis igne cor exustus*: tandem prorsum
 insolens est & mira locutio, quam adhibuit
Heliodorus lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία
 σιτηρός τι καὶ κατισμυλῆρος ὑποβλίψατα
 &c. quod ita vertunt: *Chariclea vero tor-
 ve & ardentem contuita*: malim: *Chariclea
 vero vultu torvo, & qui tectam indigna-
 tionem quodammodo significaret, in illam
 intuita*: sed in istis loquendi formulis, ubi
 nos exempla deficiunt, aut quas licenter
 amoenum Græci hominis ingenium con-
 finxit, cœcutimus aliquando. In verbis au-
 tem affinis similis elegantiae quam multa
 reperiuntur: *Noster* in *Cataplo* p. 438. ἐγὼ
 δὲ εἰσιμπράμην μὲν, εὖν εἶχον δὲ ὅμως ὁ,
 τι καὶ δρόσοιμι αὐτόν. *Aristophanes* in pri-
 ma *Lysistr.* Ἀχ. ὦ Καλονίκη, κάομαι τῷ
 καρδίαν: paulum aliter & alia in re *Plato*
 de Legib. lib. VI. p. 875. Τεῖτη δὲ ἐμῶν
 καὶ μεγίστη χρεία ἔρωσ ὀξύτατον, ὕσκατον μὲν
 ὀρμαῖται, ἀπαυρωτάτας δὲ τὰς ἀνθρώπους κα-
 νίας ἀπεργάζεσθαι πάντως ἐπεὶ τῷ ἔργῳ
 πορεῖν ὕβρι πλείστη καὶ ὀρμη: sic *ira totus
 ardeo* apud *Plautum* & *Terentium*. Quam-
 vis autem tali modo vulgata muniri possit
 lectio, maximopere tamen placet pulchra
 Viri

Viri summi *Lud. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monebat unius literulæ detrimento δαμνύσεις, *delusi, decepti, emundti*: florem in ea voce Comicum agnosco, & multa mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἱξαπατᾶν, γοητεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἡδὲ δὲ τινες τὴν κομικῶν τὸ ἐπὶ κίε-
 δδ ἱξαπατᾶν δαμνύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. E. Ἀπομύξαί τινα, τὸ ἱξαπατῆσαι. notione apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonius Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo lib. VII. Ep. 2. *diligenter, quæ ad socrum pertinuerant, rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens* &c. lib. IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυζήτων videtur invenisse, siquidem exponat καταγελασθέντων. illa enim interpretatio nihil ad δαμνύτων facit, cum probe conveniat utriusvis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est *naso aduncq*

suspendere, deridere: Suidas Ἐπίμυξεν, ἐξιμυκλήσειεν· ἦχον αἰσ' ἤ ρινῶν ἰποίηται·
Hesychius: Ἐπίμυξαν, ἐπιμυκλήσαν, ἐπι-
 μύχθησαν, ἐξεφάυλισαν· Corruptum & male
 distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπέ-
 μυξαν, ἐπιμυκλήσαν· Ἐπιμύχθησαν, ἐξε-
 φαυλίσθησαν· vel, quod minore mutatione
 conficitur. Ἐπιμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν ab
 ἐπιμυχθίζω· igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπιμυ-
 χήτες sunt ἐκφαυλιθέντες· Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. *Kusteri* pondus
 accedet e simili vitio, quod in *Hesychio* de-
 prehendi, & unice ad hanc facit rem: suo
 ordine hæc habet: Ἐπισμυκλόν, ἐπισμυκλη-
 εισμόν· clarissime liquet ex dictis, illud
 ἐπισμυκλόν non posse pertinere ad ἐπισμύ-
 χαν, qua enim ratione? sed commode ad
 ἐπιμύσσειν· quapropter ἐπιμυκλόν ab ἐπιμύ-
 σμαι reformandum esse non dubito: cre-
 didi aliquando in alio *Hesychii* loco Ἐπι-
 ψις, ἀπίσμηξις, κάθαρσις parili commissum
 errore & scriptum pro ἀπίμυξις· sed postea
 priores curas ipsumque *Hesychium* hac e-
 mendavi restitutione, ἀπίσμηξις· *Suidas*:
 Ἀποσμήχῃ, ἀπακαίρῃ· Ex eodem fonte
 derivatum Μυχθίζειν, μυκλήζειν, χλευάζειν
 apud *Hesychium*: tandem aptissimus est &
 concinnus in hac lectione sensus: illi vero
 hereditæ spe sua excidentes & misere
 decepti dentibus infrendent. seu malis,
 hereditate, quam ad se certo deventuram
 spera-

ſperabant, emuncti. De dentium ſtudioſe indignationis atque iræ indicio lege *Gataker. Poſthum. c. 47.* μὲν μεγάλην βρομὴν ἐρύξεν τὰς ὀδόντας *est in Macario Alexandr. apud Palladium H. L.*

P. 28. ἐν καταδίκῃς] Sic etiam de *Mort. Peregr.* τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ ὃ μόνον Ἡρακλῆους καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἱεροσύλῳ καὶ ἀνδρωφόνῳ, ὅς ὅραν ἴσιν ἐν καταδίκῃς αὐτὸ πάχυνται. De altera hujus loci parte lege *Doctiff. Jenſium Lect. Lucian. pag. 275.*

Ἀποτίσιν τὴν ἀξίαν] *Noſter de M. Peregr.* ὃν ἔχρην πάλας ἐς τὸν Φαλάρεδον ταῦτον ἐμπιστόντα τὴν ἀξίαν ἀποτιμῆναι. in *Revivifcentibus* *est* δίδόναι τὴν ἀξίαν, *meritas dare pœnas.* ad initium, & ὑπέχεσθαι τὴν ἀξίαν. κατὰ οἱ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφείξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. pauloque poſt: ὡς ὑπόχηται τὴν ἀξίαν, ὣν δίδωκε.

Ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παρῳδ.] Interpretis verſionem prudenter caſtigavit Vir Doctiſſim. *Lamb. Bos Obſervat. Critic. c. 9.* & ita *Soſtrati* verba fecit Latina: *Bene facis Minos, quod exemplo etiam corollarium ſeu auſtarium addis: qua ratione Longinus c. 43.* ſcripſit ἐπεὶ οἱ μὲν οἱ λοιποὶ οὐκ οὐκ ἐπιδάψιναι. Sed ut de re tota liquidius conſtet, quædam hoc de verbo notare juvat in Lexicis non reperiunda. Primum *ἐπιδάψιναι* ſignificatione rariore apud *Philon. de 7. Orb. Mirac. cap. de*

Pyram. Ægypt. pro abundare ponitur: ἀγίλας ἐλεφάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται· *gregibus elephantum Libya abundat*: sic enim ibi legendum, non δαψιλεύσεται· Pari ratione uti τῇ πενίᾳ opponitur πλεῖτον in *Macarii Apophtegmat.* sic τῇ εὐδείᾳ, ἢ δαψίλει· *Agathemer. c. 7.* τῷ φουρμῶν ποικίλῃ δαψίλει· *venuste mellitissimus Heliodorus VIII. p. 398.* κέλποι πολλὰ πόναν καὶ χίλοι ἄφθοινοι ἐν δαψιλεύσασθαι κλήνεσι νομῶν ἀπ' αὐτοματίζοντο· Sed allatis Auctorum exemplis evolvere libet propriam & primam ἑπιδαψιλεύεσθαι notionem: *Hesychius*: Ἐπιδαψιλεύσθαι, μεγαλοψυχίᾳ· Ἐπιδαψιλεύομαι, μεγαλοψυχέομαι, ἐπιχορηγῶν πλεσίᾳ μεγαλόψυχῳ aliquando idem est quod μεγαλοπρεπῆς, *splendidus*: atque ita ἐπιδαψιλεύεσθαι· *splendidum esse vel in aliquo excipiendo vel in omni vitæ genere*: *Herodoti locum e Musa quinta Suidas citavit in Ἐπιδαψιλεύομαι·* μεγάλως ἀφ' ἑαυτοῦ· τὰς δὲ μητίρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδαψιλεύομεθ' ἡμῖν· *Idem*: Ἐπέκλυσαν, ἐπιδαψίλευσαν· & in Ἐπικλύματα· vocabulum φιλοτιμῆται *Etymologus* exponit, ἐπιδαψιλεύεται, μεγαλοφροσύνη, σωφροσύνη, ἀγαπή· *Amoenissime vero Xenophon Cyrop. lib. II. p. 29.* ἡμῖν δὲ πάντως, ἴφθι, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τῷδε δὲ ὀλίγῃ ἀξίᾳ γέλωτ' ἐπιδαψιλεύσῃ· *nobis autem omnino, dixit Cyrus, in amicorum consortio de ista ri-*
den-

*dendi voluptate largiter aliquid imper-
ties* : hinc significatione translata ἐπιδαψι-
λεύεσθαι ἐν τινὶ, est *in aliqua re luxuriari*
& ingenio fræna laxare : sic usurpavit
Dionysius Halicarnassensis Art. Rhetor.
c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν ἂν τῷ ἐν πολέμοις πεισόντων
καὶ ἐπιδαψιλεύσασθαι τις ἐν τέτοις. Huic
opponitur in sequentibus ἐν βραχὺ εἰπεῖν.
notabilis etiam in Epistola *Synefii* ad Epi-
scopos de Andronici perdita malitia locus :
illum hominem ab Ecclesia propter com-
missa removerant : sed cum supplex ad me-
liorem se frugem rediturum promississet, ea
fuit admissus conditione, ut vere vita san-
ctiore ostenderet se pœnitundine duci facto-
rum : ἴδοξε ταῦτα, inquit *Synefius*, καὶ
παῖρσι αὐτός τε ἴφη δώσειν καὶ ἡμῶς λήψεσθαι.
δίδωκε καὶ εὐλόγησεν. ἐπιδαψιλεύσασθαι ταῖς
ὑποθέσει τῇ ἀπικηρύξεως, id est, *petulantius*
*se effudit in illa scelera, propter quæ fue-
rat condemnatus* : Attulit hunc *Synefii* lo-
cum *Suidas* in ἐπιδαψιλεύσασθαι, quod red-
didit κατακόρως ἐχρίσασθαι. & id quidem non
male videtur congruere : meo itaque arbi-
tratu ἐπιδαψιλεύεσθαι ἢ τινι & τινὶ, quod
idem judico, significat *multum esse in ali-
qua re & copiosum* : quapropter *Luciane*i
loci sensus : *Recte vero Minos, quod co-
piosius etiam & latius exemplum a me pro-
ductum explices* : si quis alterum malit, non
acriter repugno : hoc tamen videbatur
aplius

aptius usui Linguae Græcæ convenire.

P. 31. Ἐκάτης δ᾽ ἔπινον] Confinilis in *Cataplo* locus: πῦρ δὲ ὁ φιλόσοφος κυρίως, δὲ ἔδδ᾽ ὅτι Ἐκάτης τι δ᾽ ἔπινον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ καθαρσίῃν ὡς, καὶ αὐτὸς τέτοις γε σηπίαν ὀμνῶν, λῶσθαι; lege vetustum Commentatorem. De Hecates cœna, quam pauperes in trivio positam diripiebant, cum alii, tum etiam *Aristoph. Plut.* vi. 594. & *Scholias.* Hinc explicui *Sophoclis* in *Polluce* X. 81. locum: Ἐκαταίας μαγίδας δορυπῶν. Ovorum in lustrationibus usus a multis jam observatus: καθάρσια enim *lustrationes*: *Noster* in *Amoribus*: καθαρσίῃν δ᾽ ἔπειτα αὐτὸς τὸ θυχερές ἔτω ἰόσημα. id enim fieri solebat, ut, si quis gravissime decumberet, lustrationibus uteretur, cujus ritus vestigia sunt relicta apud Pontificios: & postea: καθαρσίῃν χρησάμενος αὐτὸς τὰς παιδικὰς ἔρωτας apud *Pausaniam* non uno in loco occurrit. Ad τειβάσιοι πολύθυρον seu *multifore* facit illud *Aristophanis Plut.* vi. 715. ubi Carion pleaque se vidisse narrat, quæ ab Æsculapio agebantur, atqui, scelus, inquit hera, qui potuisti, cum te palliolo dixeris involutum? tum Carion: ἀλλὰ τὴν τελευτήν, ὅπως γὰρ εἶχεν ὅση ὀλίγας, μὰ τὴν Δία. Ibi *Scholias*: ὅπως δὲ τὰς τρώγλας. recte quidem, nam in *Aporphthegm. Macarii*: στιχάριον λεῖπνόν τρώγλωτον, est *sticharium lineum* & scissum, seu πολύθυρον ut *Noster* inquit.

Ἐρω.

Ἑρωτᾶν] Non video, qua possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim, διδάσκειν τὸ νῦν ἑρωτᾶν? ut paucis complectar, legendum censeo ἑρυνᾶν, quod apte de mente dicitur, non itidem ἑρωτᾶν. *Petrus Faber* in *Luciani* margine notarat τὰς νύκτας pro τὸ νῦν, quod acceptum refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul: argute profecto: neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor: minus opportune *Menagius* τὸ νῦν. Sæpe *Noster* irrisit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244. εἰσὶν καὶ κίερα ἑφασκεν εἶναι μοι. *Fugit*. p. 297. αἱ κρυφαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀπκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* pag. 859. ἵνα μὴ τὸ ἀπὸρρον εἶπω τι, κεραιῖναι ἢ σαρκεῖ τῳ ἢ θείξειν λόγον. plura contulit & erudita *Menagius* ad *Laërtium* & *Harduinus* ad *Tbemist.* p. 380.

P. 32. Τιμωρεῖσθαι ἑαυτὸς] Ad exemplum *Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸς τιμωρὸν, quod *Terentius* in eadem reddit Comœdia, seipsum cruciantem. *Meggilli* hominis formosissimi, de quo mox, etiam meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτεροῦν τὴν ἀπείαν] *Lugentes*, deplorantes inopiam suam: moneo Græcæ Linguae tirones, ut phrasin attendant, cujus rara apud Auctores, in Lexicis

xicis etiam nulla occurrunt exempla.

Ἐκλειῶθαι αὐτῶς] De corruptis sensim Lacedæmoniorum moribus non pauca pos-
sent notari, nisi brevi decurrere gyro con-
stituissem: id unicum tango, ad hanc rem
existare arguti sensus literas *Apollonii Tya-
nenfis*, quibus Ephoris significat, viros ex
iis ad se missos non credidisse se Lacedæ-
monios ex habitu corporis & vestitu, qui
mollis erat, & a severis Laconum insti-
tutis alienus, sed id demum ex epistola,
quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνεμνήστω] Probo Eruditissi-
mum *Jensium*, qui sensus elegantiam ful-
cit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me
audit, in textum est recipienda: conferri
cum hoc dialogo meretur *Ælian.* V. H.
lib. XII. c. 64.

P. 35. μέροσιν] Variam auctores anti-
quos observare formam in absoluta stru-
ctura nemo nescit: *Lucianus* accusativum
absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: simi-
lis in nominativo usus convaluit. Vid.
Nostr. p. 51. l. 36. Ex solo *Pausania*
plura notantem exempla lege *Sylburgium*,
hominem optime de Græcis literis meri-
tum, in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. πρὸς τοὺς αἰσχρομένους] Esse aliquid Ve-
teres existimabant apud inferos honorari
αἰσχρομένην, nec rem tam optabilem contin-
gere nisi initiatis: insignis est apud *Laër-
tium*

tium in *Diogene* locus: ἀξιόντων Ἀθλῳαίων
 μυηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν αὐτῷ
 ὠσεδείας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον,
 ἔφη (Διογένης), εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπα-
 μινάνδρας ἐν τῷ βορβόρῳ ἀλγέξουσιν, εὐτελεῖς
 δέ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις
 ἵσουσιν *Dial.* quoque 22. Menippo viro-
 rum optimo ὠσεδείαν adsignat honoris er-
 go *Mercurius* in *Charontis* navicula.

Ἐν μέρει] Nota de hac locutione perele-
 gans est *Eruditissimi Gronovii* ad *Arrian.*
de Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud
Nostrium in *Timone* n. 143. & *Revivisc.*
 pag. 390. δίδοναι λόγους καὶ δέχεσθαι ἐν τῷ
 μέρει *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τὰ ἃ
 αἶνθη ποικίλῳ ἔχοντα τὴν χροίαν ἐν μέρει συνι-
 ξέφαινε τὸ κάλλος. latuit ibi *Interpretem*
 genuina voculæ significatio.

Ἐξορμήσας] *Obliviscitur ipse* sui præce-
 pti *Lucianus*, observante *Grævio* ad *So-
 laecist.* p. 742.

Ἀντιξισταζόμενος] Recte & ad amussim
 purioris *Atticismi*: vide *Phrynichum* p.
 58. & ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic
 etiam *Pausan.* in *Att.* Θερκαῖν ἃ ἔκ πάντων
 ὑδάνεις πλείους εἰσὶ τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι μὴ Κέλαιοι
 ὡς ἄλλοι ἐν τῷ ἐν ἀντιξισταζόμενος. *Noster* de
Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib. VII. p.
 326. aliique: posteriorum pauci regulam
 hanc observant.

Τῶν πατρίων] Addubitāt de veritate le-
 ctio-

ἐτι mis vulgatæ summus Grævius ad Solæc. p. 737. oportuisset enim pure scripsisse τ πατρίων. Sed cum apud alios etiam Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τ πατρίων. præterquam quod Lucianus sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur a se in Solæcista damnatis.

τῆς Λιβύης] Malim τῇ Λιβύῃ. id enim usitatius & Ἑλληνικώτερον. *Ælian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θυρίοις ἐπέπλη Διονύσιον.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλείον] Parilem Polybii locum adscribere lubet de Eumene in *Collectaneis Constantini* a *Valesio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τὸ καθ' αὐτὸν δυνασθεῶν ἐφάμιλλον ἐποίητε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὅτι τύχη τὸ πλεῖον συνέργω χρόνῳ, ὅθεν ἐκ πεποιθίας, ἀλλὰ ἀλλὰ τὸ ἀρχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἵτις ἡ πρόξενος τὸ ἴαυτῷ. Eadem apud *Suidam* in *Eumenes*.

P. 41. φειγήσασαί μοι] Proprie φειγήσασαί est per omnia aliquem deducere, ea-que quæ visu digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigio*: ὁ φειγνύμενος τὸ πλοῖον. quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigant: in *Contempl.* Charon inquit ad Mercurium: φειγήσασαί ἡ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαῖα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπαιέλομαι. hic *Scholias* non satis recte: λεπτομερῶς εἰπέ. nam antea quoque Charon dixerat: ξεναγήσας γὰρ εἴ μὴ ὅτι συμπερινοσῶν καὶ δείξας
ἐκα-

ἵκατα, ὡς ἂν εἰδὼς ἄπειτα· quæ lucem cum altero loco compolita huic verbo affundunt: Vide etiam *Suidam* in *Περηνγῆτο*: hinc desumpta translatione *Περηνγῆται* significat *accurate & per singulas aliquid partes enarrare*, quæ est hujus loci notio: *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. *Περηνγῆται* τινὰ *Θιόπομπου* συνιστάν *Μίδου* & *Φρυγὸς* καὶ *Σαλλωῦ*. & alibi in fragmine a *Suida* conservato: Αὐτὸς δὲ διῶπνισθὲς τῷ παιδὶ *Περηνγῆται*, ἃ *τε* εἶδε καὶ ἴσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrum* *Περηνγητὴς* εἰρήνιστο, *pictæ tabulæ enarrator*, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. & *μύθων Περηνγητὴς fabularum explanator*, ut *Benedictus Philops.* 465. Mox sensum planiorem feci, ἅτοις μὲν ὅτι *Κέρβερός* ἐστίν, οἶδα· distinctione mala, quæ locum intricabat, ad *Doctiss. Jensii* mentem emendata.

P. 42. *Προσγύζομαι*] Hæc lectio in omnibus compareret libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit: ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam: nego itaque recte dici & Græce *προσγύζομαι* τινι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt *Lexicographi*: aliter sane noster *Auctor* *Dial. Fab. 2.* † *Ἀφροδίτης* μὲν

ἡ κεῖν ἔκλειψεν ἀσπασίζαμύνης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νύκτι. & *Achilles Tatius* scriptor politissimus
 lib. V. pag. 295. ἀσπασίζαμύνης με πολλὰ
 ἐφίλει. Simili modo ἀπειλύσσεισθαι τινά.
Tatius lib. V. p. 303. καὶ τὸν τε Κλενίαν
 ἀπειλύσσεισθαι. nam quod apud eundem
 lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ ἀσπασίζαμύνη
 αὐτῇ δεισμὸς ἴσομαι. αὐτῇ referri oportet
 ad sequentia: *ego vero amplexu stringens
 vinculi in modum ipsi adhaerebo*: neque
 unquam nisi quartum casum in hoc etiam
 verbo politi scriptores usurparunt, quam
 in rem, ut eorum, qui aliter existimarunt,
 error emendetur, exempla proferre con-
 sultum duxi: *Heliod.* lib. III. pag. 140.
 καὶ περὶ δὲ τὸ πατέρα τὰ εἰσθότα ἀπειλύσσεισθαι.
 lib. VI. p. 286. ἰδὲ σε καὶ ἀπειλύσομαι.
 VII. 343. X. 492. & 514. Sic & *Basil.* de
 Abrahamo, τὸ παῖδα ἀσπασίζαμύνη. *Theo-
 phyl.* Ep. 15. θάλασσα τὴν γείτονα χέρσον
 ἀπαλὴν ἀπειλύσεισθαι ρείθρων. *Bion.* Ὡς σὲ
 ἀπειλύξω καὶ χεῖλαι χεῖλεσι μίξω. alias &
 ἀσπασίζομαι in *Hesychio* & *Suida* reperi-
 tur. Hæc cum satis sint liquida, proclivi
 emendatione reficio ἀσπασίζομαι. vel sal-
 tem ἀσπασίζω μὲν γὰρ siquidem insolentior
 videatur verbi Medii usus: ξ & ζ pro-
 pter affinitatem figuræ librariorum incogi-
 tantia sæpe commutari, vel sexcentis e so-
 lo *Polluce* exemplis approbari potest: ve-
 nuste autem ἀσπασίζειν τινὲ cum propria
 tum

tum translata significatione: *Galenus* in *Protrept.* historiam referens & impudentiam *Diogenis Cynici*, qui ad cœnam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμετο παρὰ τινι (Διογένης) ἥ μὲν ἑαυτῷ πάντων ἀκρεϊώως ἀσυνεισημέως, μίαν δ' ἑαυτῷ παντάπασιν ἡμεληκῆτι, χρημψάμετο ὡς πλύσαν, εἴτ' ἐν κύκλῳ ἀεισσηγῆσας, εἰς ὕδην μὲν ἥ πείριξ ἔπλυσεν, αὐτῷ δ' ὁ μόνος ἀποσέπλυσεν τῷ διαπότη ἡ οἰκίᾳ. *Diogenes* in eadem re εἰς τὴν ὄψιν πλύνει dixit: scilicet summæ ignominia loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde αὐτὸς τὸ ἀσυνεισημένον ἀποσπλύνει inter injuriæ vocabula ex *Hyperide Pollux* enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari, ἔσθ', ut Romani loquebantur, consputare, ἀποσπλύνει τινι: elegantissimus *Aristænetus*, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττειται ταῖς ὑπερίαις ἀποδοχῆσις ἀποσπλύνει ἡδοναῖς. superbique studio quæstas nuper consputatis cupidines, ut optime *Josias Mercerus* homo doctissimus. *Catullus*:

Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas oculo.

Lucianus noster de *Merc. Cond.* p. 489. καταφρογῆν conjunxit & ἀποσπλύνει. idem in *Catapl.* p. 438. τίλῃ δ' ἐπὶ πλάτῃ χρημψάμετο καὶ καταπλύσας με &c. sed istis de locu-

 cu-

cutionibus eleganter a Græcis usurpatis
plura non addam: nunc si animum adver-
tas ad Luciani loci sensum: optime le-
ctionem hanc congruere perspicies: cola-
phum molliſſimo mortalium Sardanapalo
infligere parabat Menippus; at Æacus, ca-
pitis ejus fragilitati metuens, periculofissi-
mam hanc alapam inhibuit: Menippus au-
tem, ne hominem invisum nullo afficeret
dedecore, ut effeminatum illum saltem
conspuere liceat, petit: nullum enim in hac
ignominie nota frangendæ calvarie peri-
culum; cum, si Sardanapalum impruden-
tius & κυκώτερον fuisset amplexatus, o-
mnem illam forte osseam larvam longo
luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσας κύματα &c.] Præterit hic lo-
cus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii*
ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de
hoc Pythagoræ præcepto studioſe collegit:
notissimum versiculum alluſit *Lucianus*,
ut inde diſces, ἴσας τοι κύματα τράγην,
κεφαλὰς τε τοκήων.

Ταῖς φλυκταῖναις] Φλυκταῖνας & ἀλταγγ-
γας dictas fuisse puſtulas ab igne in subci-
neritiis panibus excitatas, monſtratum eſt
ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipſum *Lu-
ciani* locum reſpicitur: vide quoque Do-
ctiſſimum *Gataker. Poſtb. c. 22.* de ἀρετῇ
ἰς κρυφίαν. Belle vero Empedoclem cum pa-
ne ſubcineritio comparat, qui clam omni-
bus

bus in Ætnæ crateres infiliens Deus videri voluit : historia , seu fabulam potius existimes , e *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sapissime eo nomine Empedocli illudit : sic in Veræ Hist. lib. II. illum εὐρίφρον καὶ τὸ σῶμα ἔλκει ἀπληρώσει a philosophorum consortio protelat : legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀκαθάρτου · ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀκαθάρτου καὶ ἰμπερίοντα εἰς τὸ πύρρον ; Χαλκῆς autem cur dixerit Empedoclem , hæc e *Diogene* peti potest ratio : χαλκαῖς γὰρ κρηπίδι οἷον ὑποδιδάσκω.

P. 43. ἄνθρωπος ἢ .] Sanior erit , me iudice , hic locus sic distinctus : εὐδαίμων , ὃ Σώκρατες , ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάλιν εἰ &c. a me stat usus particulæ ἢ , quæ post primam a principio aut secundam certe vocem inferi solet : nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post ἄλλοι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in *Lucianum* retuli egregium MSti supplementum , quod *Grævius* produxit.

Pf. 45. ὃ γὰρ τὸ πρῶτον] Hujus Ellipseos elegantiam multis e *Luciano* exemplis illustravit Doctiss. *Jensius* L. L. p. 110. Adde e *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ θνητὸς τῶν ἀνθρώπων , ὃ τὸ ξόλον , συνήγγισέ μοι . &c in *Timone* n. 120. ὃ νεόπλητος , ὃ τὰς ἑλὰς ἐκαστόμβας , παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσθαλὴν ἰορτά-
* * * 2 ζων

ζεν Διάττω. Quamquam e MS. Eruditiss. Grævius proferat ὁ ἀλγεγὼς pro ὁ βλασυρός. Illa scribendi venustate Attici summo opere sunt delectati, ut acuminis lectoris aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.* in *Prom.* vs. 68. — ὅπως μὴ σκαυτὸν οἰκλιῖς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀλτικῶς. illam scilicet intelligendam esse voculam ex Atticismi more significatur: nihil est in *Euripide* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* vs. 550. Ὑμῖς δ' οἵπιν κ' ὅρα σκαυτὸν Διονύσιον εἶναι ὅμοιον. sc. censetis, existimatis.

P. 46. τὰς τ' ἀνδραγῶν ἐπιγραφὰς] Statuas eorum fuisse nominibus & titulis inscriptas, quorum in honorem erant positæ, tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis, quæ temporis injuriam tulerunt, imaginibus res est manifesta. *Tibullus* ad *Messalam*:

Nec quæris, quid quaque index sub imagine dicat,

Sed generis præcos contendis vincere honores.
& mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta,
Dio Chrysostomus ingenio florentem & eloquentia orationem habuit ad Rhodios, qui pessimo exemplo titulis antiquorum heroum erasis, nomina recentiorum publicis imaginibus subscribebant, atque adeo hoc facto hominum bene de republica meritorum decus & memoriam delere instituerant:
in

in hac cum multa reperiantur, quæ huic
 Luciani loco apprimè conveniunt, ea col-
 ligere, operæ duxi: p. 312. D. εἴτα τὸ μὲν
 αὐτίεργον ἔσσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἐτέρω
 δὲ ὀνόματι ἐς χαρὰς χθέντι πέρους εἶχε τὸ τ
 τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέοντα καὶ
 εὐφραν καὶ εἰσὶν καὶ περιδρίαις καὶ ὅ μνημο-
 νεύεσθαι· καὶ πολλοὶ καὶ ἀπὸ ταῦτα ἤδη τεθνή-
 κασιν, ὥπως ἀνδραίνῃ τύχῃσι καὶ κηρύσσε-
 ται, ἢ τιμῆς ἐτέρως· p. 316. ἢ ᾧ εἴλη
 (sic optime Casaubonus pro εὐλή) καὶ τὸ
 ἐπιγράμματα καὶ τὸ χαλκῷ ἐσάια, μέγα δοκεῖ
 τοῖς Ἀθηναίοις ἀνδράσι· iterum: τὴν ἐπιγρα-
 φὴν τὴν ἐσομένην Ὀλυμπιάτη ἢ Πυθαῖ τὴν
 κῆς· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τινὲς αὐτίεργον
 ὡς τιτυχηκότις· 315. A. ἢ δὲ εἰσὶν ἐπιγέ-
 γραπταὶ ἢ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸ χα-
 ρακτῆρὸς σώζει τὸ λαβόντι· 329. G. ὅτι ζῶν
 ἰωημηδοὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν· ita
 etiam 336. B. 337. A. 338. & 353. B. non
 enim omnia juvat exscribere: vides ubique
 εἰσὶν vel ἀνδραίνῃ ἐπιγραφὴν dici titu-
 lum, qui non tantum nomen, cujus ho-
 nori statua erat erecta, sed & virtutis no-
 tas atque brevem contineret descriptio-
 nem: *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 11. ἐπι-
 γράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτῶν· adeun-
 dus quoque *Pollux* lib. VIII. c. 10. segm.
 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici* cap. 18.
Noster Necyom. p. 314.

P. 47. Περὶ τοῦ αὐτίεργου] Tironum in gra-
 tiam

tiam pauca notare animus est. Verbum a veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta raro usurpatum, quod popolare fuisse atque vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deslecebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula a veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Probamus traditam a Grammaticis notationem a *ῥητορικῇ* æstimatissimo *Lydii* unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Ῥέττικον, μέγιστον τὸ παλαιόν, ὡς τὸ Βάχχαρις*. *Baccharis* enim, ut habent *Glossæ Galenicæ* & *Erotianus*, *Λυδοῦν τι μέγιστον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsus video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *ῥητορικῇ* quædam ad *Lucianum* fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάχχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *ῥηττικόν* vel *ῥηττικόν*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam descriptionem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *ῥηττικόν* aut ignorantia confictum, aut a librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desumfit.

fit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum *βρεθύνει* effinxit; quod idem est ac *τρυφεῖν*, & divitum in morem cum fastu aliorumque contemptu incedere: & ea quidem est hujus loci Luciani significatio: sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ἐσέλγουντο, ὃ δ' ἐβρεθύνετο. *Aristophanes* in *Pace*: βρεθύνει, καὶ φαγεῖν σὺν ἀξιοῖ. & in *Nubibus* de *Socrate.* vi. 361. Ὅτι βρεθύνει ἐν τοῖς οἷσιν, καὶ τὸ φθαλμὸν ὀφθαλμῶν. *Schol.* ἀπτερινὸν τῷ χέμῳ, καὶ ταυρηδὸν ὄρε. quae iisdem verbis transcripsit *Duidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero*: *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur: τῷτο δ' αὐτῷ τὸ παρεπληρὸν καὶ μεγαλόφρον ἰμπαίνει καὶ Ἀλεξοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat: est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt: *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. §. 66. quod utrumque ab *Eruditiss. Menagio* ad *Diogenem* prætermissum miror: *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commodè ad *Antoninum* notavit: præterea *Lucianus* *Timone* p. 128. singulari structuræ ratione dixit βρεθύνει, ὅτι αὐτὸν, vultu composito & gravi profundæ meditationis speciem præ se ferre.

qualis philosophorum ejus temporis figura
 nusquam non ab Auctore nostro perstrin-
 gitur: hinc etiam concinne significat, *tor-
 vi & non bene constituti vultus indicio
 animi indignationem prodere*: ita capien-
 dum est τὸ βρεινύεσθαι in eo *Luciani* loco
 de *Merc. Cond.* p. 496. ἀπαιτεῖς δ' ἐν ἀπαλ-
 λάτσειναι ὅτι καὶ βρεινύμενοι, ὅτι μὴ πλείων
 ἡδονας, & diversa paulam ratione *Comi-
 cus* in *Lysistrata*: καὶ ἀδυναταίνεσθαι ἐμὲ
 καὶ βρεινύειναι tandem καταβρεινύεσθαι τι-
 τοι est *injurioso despectu famam alicujus
 & bonorem ledere*: vides amœna quâdam
 affinitate conjunctas has significationes ex
 una deduci origine. Dixi junioris ævi scri-
 ptores præ veteribus usum hujus verbi af-
 fectasse; idque verum est: cui præ ceteris
 in deliciis fuerit, *Theodoretum* reperi-
 o: vide, ne dubites, *Prol. Έκλω. Θεοφ.* p.
 463. *D. Serm. V.* ejusdem operis p. 557. *D.*
Serm. VI. p. 571. *B. Serm. X.* p. 628. *D.*
lib. I. Αἰρετοκαχμ. c. 2. alia prætereo ex e-
 jus de *Providentia* divini numinis *Sermoni-
 bus*, in quorum quibusdam *Aristophanem*
 respexit. Post hunc pono *Agathiam* scri-
 ptorem pro ea ætate styli puri & eruditi, ex
 quo duo produxit loca *Suidas*: nos alia de-
 cem, eoque amplius, addere possemus.
Theophylactus etiam *Hist. lib. I. c. 3.* ita
 scribit: Ὁ δὲ σοβαρευνόμενος πολλὰ μάλλον
 καταβρεινύει, εἰα ἀσπληλακίζόμενος τῷ ἀνα-
 ξίῳ

ξίφ *ἡ δωρήματι* • quem locum eo adduxi, ut indicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod primum apud eum invenitur in *βρενθύεσσι* • Id. Ep. 69. *βρενθύεσσι τῷ κάλλει*. Hæc sufficiunt: Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῷ *φροντίδων* • simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐν ἡ βούτιον τι καὶ ἀπερφάσεις ἐπιδείνων, ἄξιον μὲν κατηφῆς τε καὶ ἀπαιτῆς ἐπ' ἐνοίας • & *Noster Chronol.* p. 818. ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα.

P. 48. πέλεκυς τῷ ναυπηγικῶν] *Prisca* venustate dictum pro πέλεκυι ναυπηγικῶν • consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6. βακτηρίας τῷ σκελετῶν • *Epicarmus* in fabula *Scirone*: καὶ τῷ πηλίων λεκίς • & *Aristophanes* in *Γέρμ* • κατὰ τῷ μαγειρικῶν, quod est κατὰ μαγειρικῇ • posteriora suggestit exempla *Pollux* X, 87. & 104. apud quem hujusmodi sunt plura: est autem elegantis locutionis ratio non obscura: nam πέλεκυς τῷ ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, securim ex istis, quibus ad ædificandas naves utuntur: Quæ sequuntur ἐπὶ κῆποι τῷ ἀναβάθρῃ χρησάμεν • optime *Grævius* expedit: vox autem ἐπὶ κῆποι vel ἐπὶ κῆποιον eo magis in hoc loco est observanda, quo rarius apud ipsos auctores occurrit: Grammatici notare non præterierunt: *Etymologus*: Ἐπὶ ξύλων, ξύλον, ἐφ' ὃ κρία κῆποισι, τὸ οὐν ἐπὶ κῆποι τὸν οὐν apud Grammaticos non tantum istius, quo vivebant, temporis usum

significat, sed sæpe etiam novæ Comœdiæ.

Men. Εὖγε &c.] Menippi personam male hic collocatam vere videor posse contendere: res erit, si sensum perpendas, manifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa ferram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii jussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius sordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ερ. Ὁ πίλεκος ἱκανός· εὖγε ἀνθρ. γδ· ἰὺν ἀν ἀπ. α. τ. κιάνθρην· Μέν. Βύλη μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Compone p. 67. τὶ γδ εἰ &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Λύς τὰ λήγοντα &c.] Similem infernæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli*: illud autem εὖ πάθωρδρ nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμεῖς δὲ εὖπλοῦρδρ· sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholiasten* lege: pauloque post: εἰδέν· ἔστιν ἐφ' ὅττω ἀν οἰμάνθωμαι εὖπλοῦν· in hujus dialogi fine Menippus: εὖπλοῦτο, ὦ Ἐρμῆ·

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Apolodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ λόγων ἢ τὰτί μοι δοκεῖ· ubi a me quædam sunt observata.

Συνέχεσθαι] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda: erat tamen cum cogitarem, συνάχεσθαι, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀπάχεσθαι· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. *Dial.* 26.

Ἐξάρχος τῆς φωνῆς] Scite; nam ἐξάρχος verbum rei musicæ debitum: qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, ἐξάρχος dicitur: *Hesiod.* Ἄσπ. vl. 205.

— διατ' δ' ἐξηρχεν αἰοιδῆς

Μῦσος Πιερίδης —

quem poëtæ locum citavit *Athenæus* lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia: τὸ γὰρ ἐξάρχος τῆς φωνῆς γινώσκοντες ἴδιον· potuisset idem jure de omni cantione dixisse: *Archilochus*: Αὐτὸς ἐξάρχος ὡς αὐτὸν Λέσβιον παιδίον· *Xenoph.* *Cyrop.* l. IV. non procul initio: ποιεῖν τὰς διατ' ποιῶντες, καὶ παιᾶνας ἐξάρχους· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ὁμῶς ἀποσιόντες ἀλλήλοις γινώμεθα, παιᾶνας ἐξάρχων, ὑμεῖς δ' ἐφέποντες· ἐφέποντας itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuse.

P. 50. Εὐθὺς ἢ κατέδω] Hæc pertinent ad ἀπὶ μὲν, non ad ἀπειπατήσονται: *quid non recta properamus ad ipsum Averni descensum?* non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθὺς ἢ κατέδω: ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθὺς ἢ ἀγρῶν ἀπειλῆν pro εὐθύ. & segm. 47. εὐθὺς ἢ ἀρωμάτων: *recta in forum aromatarium.* Plato in *Lyside.* ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺς Λυκείῳ: plura reperies ab Eruditissimo Kühnio notata ad *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺς ἢ πύργῳ pro εὐθὺς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθὺς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

Ὁμοῦς ἀντιβαίνοντες] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *o'firmato pede in terram niti:* pariter reperio in *Airi. qui Indicis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τῷτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τῇ γῇ θέντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβαίντες ἄτως ἐκτοξεύουσι, τῷ νεύρῳ ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες: idem de Arabibus memoriae prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβίῃς & ἀντιβαίνειν: ἀντὶ τῷ χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τῷ νεύρῳ, κυκλῶσι τὸ τόξον: quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. vs. 38.

— *genibusque adversæ obliuio arena:*
nec minus eximie Noster Catapl. p. 429.
 καὶ τῷ ποδὶ ἀντιτερεῖσθαι πρὸς τὴν δαφνὴν ἢ παν-
 τελεῶς ἐνέγωγος ἦν· quod huc perbene fa-
 cit. Οὐδὲν δέοι, *inutili labore, & quem*
fieri non oportebat. Xenoph. Cyrop. IV.
p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, εἰδὲν δέον, κα-
ταβάλλει τὴν ἄρκλον· meus autem filius,
quod infectum præstitisset, sagitta im-
missa, ursam conficit: sic enim concinna
simplicitate hac locutione Græci utuntur.
ita δέον p. 21. l. 12. & Catapl. p. 427. ὁ δ'
Ἑρμῆς βραδύνει, πάλας παρῆναι δέον· pau-
loque post: ἵππεϊ εἰδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπεί-
ναι δέον καταρχήκαμεν· talia sunt in Luciano
multa, neque ad hanc formulam exempla
congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis simi-
 lia prodit scriptor, nescio quis, apud Sui-
 dam in Ἀεροσφαλεῖς· ἄνιν γὰρ τὸ ἵππων ἢ
 βαδίζας ἢ οὐκ ἔχοντες τὴν γῆν πατήσκειν notam
 ad ea lege Præstantissimi *Kusteri*, cui hæc
 ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίαι] Quæcunque longa
 tabe vel ætate confecta atque exsucca vi-
 gorem & vires amiserunt, a Græcis dicun-
 tur ἀπισκληκίαι vel κατισκληκίαι· inde
Hesychius: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθητῶς ἔχων·
& Suidas: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθητῶς ἔχων,
καὶ ἀπισκληρυμδύς, ἐξηραμυδύς· lege li-
tera duplicata ἀπισκληρυμδύς· quomodo

in veteri *Leonidæ* versiculo: *πῆρμα καὶ δέ-
φητος ἀπισκληρυμδρόν αἰγὸς Στέρφθ*: ut
intelligamus tribus vocabulis expolitionem
perfecisse primæ vocis ἀπισκληκῶς *Sui-
dam*: sic enim & lexicographorum prin-
ceps: *κατισκληκῶτα, κατισκληρυμένα*, nulla
est inter ἀπισκληρόντιν & κατισκληρῶν disse-
ritas: ab eadem enim origine, ut & ἀπε-
σκληνίαν, pendent: V. *Galen. Gloss. Hip-
pocr.* in Ἀποσκληρόντι & Ἐπισκληροῖς, *Sui-
dam* in Ἐξισκληκῶς & Κατισκληκῶς, *He-
sych.* in Ἀποσκληίη, ut alios ne memorem;
nam celebres sunt apud Grammaticos istæ
voces. Sæpe vero Græci his verbis uti so-
lent de iis, in quibus flos corporis & vi-
res vel nimis vigiliis ac laboribus, aut
etiam senectutis incommodo sunt exha-
ustæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὁ χρόν ἀεὶ
ἐπὶ φρενίδας καὶ τὸ σῶμα κατισκληκῶτα
adco venustum faciei decus deformat affi-
duis impallescere chartis: sic Momo in fe-
nis habitum & vultum efficto, & baculo
gressus sustentanti κατισκληκῶς adscribitur
βάρθ in *Anthologia*: *Heliod.* V. p. 239.
ὅναρ μοί τις πρεσβύτης ἰφαίνετο, τὰ μὲν ἄλλα
κατισκληκῶς &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ
πλέον εἰς γηρεῖον σῶμα καὶ ἀπισκληκῶς ἤδη
ωστομιλῆσαν. Cum autem cuncta, quæ
exarescunt, duritatem quandam nanciscan-
tur, eleganti translatione τὸ Ἰ βίον κατε-
σκληκῶς *durum atque austerum vitæ genus*
ap-

appellatur apud *Suidam* in κατισκληρώς·
nec minus egregie *Basilii* in *Vita Theclæ*.
p. 18. βίη μὲν γὰρ οὕτως οἶδεν ἔχειν ποτὲ τὸ
αὐθάδεις τῷτο καὶ ἀπισκληρῶς τὸ γνώμης, *sui*
judicii & *obstinata animi sententia*.

P. 55. Τροφ· τίς ὁ·] *Amphilochi* per-
sona in quibusdam & editis & MSS. Co-
dicibus a dialogi fronte deest: error exin-
de natus, quod *Amphilochum* in hoc to-
to Colloquio non invenirent: errorem ju-
re dixi, quoniam *Amphilochus* pro Tro-
phonio hic substituendus est, quod ex ipsius
oratione satis liquet: cum enim in sequen-
tibus suam divinitatem contra *Menippum*
valide tutetur *Trophonius*, hic tamen stu-
pidæ hominum opinionī res ista tribuitur:
hoc a *Trophonii* prorsus alienum esse per-
sona vides, quod commode dixerit *Am-*
philochus: hunc itaque repone.

Μαντιόμαρ] *Lege Grævium ad Solæc.*
p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur
omnem in antrum *Trophonii* descendendi
ritum: scripsit etiam *Dicaearchus* integrum
πρὸς τὸν εἰς Τροφονίῃ παραβάσις librum, ut
ex *Atbenæo* aliisque cognitum habemus:
eorum autem, qui supersunt, nemo *Pau-*
sania melius & latius horrorem antri sa-
crum, & decipiendis hominibus aptissimam
vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c.
39. quæ perfectissimi *Commentarii* vice his
Lucianæis esse possunt: illa μάλιστα, quam
in

in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μαγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce conatus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videndus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cuius ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa deme: *ισιόντες ἐξήρχοντο* non *εἰσέρχοντο* & *μοχ*: τὸ ἀπαῖα τὸ ζωῆς χρόνον pro τρέπον.

P. 57. Γάμης τοιούτης] Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* l. VII. c. 10. γάμης δὲ ὑμῖν τὰς αὐτὰς γεγάμηται, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συζυγεῖς ἴσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. ἔκταν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας τὸ ἀπαλλάττειν τὸ στρατὸς ἐκείλινον, αὐτὸν δὲ μὲν τὸ πατρὸς στρατεύομαι, τὸ Ἀμμανα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικριτομένης quibus accurate convenit, quod apud *Nostrium* infra: οὐκ οἶδ' πολλὰς εἶναι τὰς τῷ στρατοῖσιν ἐκείνῳ ἐπικριτομένας.

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι & ἀντικατατάττεσθαι verba sunt a militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττειν vel ἀντικατατάττειν. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* qs in *Rhod.*

p. 315. τῷτ' ἦν ποιῆσαι Λακεδαιμονίαν τινὰς
 ἐν τοῖς γυνόϊς ἀντιτάξασθαι ὡς τοσαύτας
 Περσῶν μυριάδας· *eleganter Heliodor. lib.*
V. p. 258. ἀρπάσαι τις τῷ ἰσχυρίῳ ἀλγοῦ-
σαι τὴν κέρην, ὡς ἐν σὺν ἴσιν ἀξιόμαχον ἀν-
τιτάξασθαι. Hinc concinnæ apud Græcos
 translationes sunt enatæ: ἰσὺ ἀντιπαρ-
 τίσσασθαι, *animi hilaritate morbi viribus*
resistere: Epicurus Ep. ad Idomeneum:
 ἀντιπαρτίσσειτο ὃ πᾶσι τέταται (τραγυγεία
 καὶ δυσιτιελυγῆς πάθει) τὸ καὶ ψυχρῷ καίρου
 ἐπὶ τῇ τῷ γιγνομένῳ ἡμῖν ἀλγοῦσιν μὴμη·
Psellus de Lapid. inter alias Japidis dotes
hanc quoque reponit: λοιμυγῆς ἀντιτάσσειν
πάθει καὶ ἐπιληπτικῆς. Denique aptissimus
 est in *Achille Tat. locus lib. II. p. 35.*
 quem adscripsisse operæ erit pretium: κά-
 τωθεν δ' ὥσπερ ἐκ τῆ καρδίας ὁ ἄρως ἀντιφθέ-
 γειτο· ναί, τολμηρὲ, κατ' ἐμῷ στρατεύῃ καὶ
 ἀντιπαρτάσσει; quæ belle cum *Luciano*
 congruunt: neque vero facer scriptor hu-
 jus usum vocabuli refugit ad *Roman. XIII.*
vs. 2. ὁ ἀντιπαρτόμενος τῇ ἐξουσίᾳ. & pror-
 sus eximie cap. VII. vs. 23. βλέπω ὃ ἕτερον
 νόμον ἐν τοῖς μέλισσι καὶ ἀντιστρατευόμενον τῷ
 νόμῳ τῷ νόμῳ κα· quam sæpe locutionem
 æmulati sunt Patres. Mox ἐκλατόμενος τῷ
 νογάμῳ γυναικὸς, cum *Horatio* dicas, *te-*
nere conjugis immemor.

Ἰδὲ δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in
 Ne-

Necyom. p. 312. si quis autem primam *Homeri Iliada* perlegerit, facile perspiciet, cui plerumque dialogi partem debeat *Auctor*. Mox ad Eruditiss. *Grævii* mentem verba *Lucianeæ* distinxî.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἀ βλίπῃ] *Equidem ex his judico, ea considero, quæ oculis apparent, quæque jam nunc habes: qualis autem fueris, istius temporis homines novcrunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existimare, unam alteramve vocem hinc perisse: forte tamen Elliptica fuerit locutio, ubi non inepte intelligas, cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia οἱ τότε ἴσαντι.*

P. 62. ἐν τῷ μεταχῆν] *Sententiæ vincula me non fugiunt: non in eo, inquit Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur, sed in continua rerum & varia commutatione sita est voluptas: neque hoc Interpretes latuit: sed quod me sollicitat, id nimirum est, non apte hunc sensum reddi per illa verba ἐν τῷ μεταχῆν: quibus cum non habeo quod substituam, alios velim rogatos, ut de loci salute cogitent: interim considerari fas est, si vulgata lectione præstet, ἐν τῷ μεταλλάττειν; quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis Codicibus sic scribi solitum μεταλλάττειν facile degeneravit in μεταχῆν. In præcedenti oratione quiddam ἰδὲ ἀνακόλυστον animad-*

animadvertitur, quod a Grammaticis prudentius adhibitum probari solet: in *Xenophonte* istius formæ leguntur non pauca: In extremo dialogo καὶ διήσσει μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα καὶ εἰσιῦσθαι (scu καὶ εἰσιῦσθαι) εἰς ἄλλοις βίαι· male in prioribus editis majore distinctionis nota divellebantur: parum ab Auctoris nostri facetia distat illud *Agatharchidis* in *Excerptis Photii*: τὸ δ' ἔχαστον τῷ ἐκείνῳ ὀρίσας τὰς τόπους ἐν παρθενίᾳ ἀγαπᾶν ἔχοντες Χάρωνα ναύκληρον καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ κατασφραγίς ἐκφορᾶς ἐπιδίδωται πάλιν· Cum maximam in rerum vicissitudine dulcedinem constare fancierit Chiron, nos quoque jam nunc præcepti ejus memores, Acheronte relicto, ubi constituto diutius confedimus, ad superos cœli beatissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὀξύχει] Qui manibus agilis est & promptus, huic convenit id nominis: *Pollux* itaque componit, ἐὺκρίαν, λυγισμὸν, ὠδραγωγὴν, κάμψιν, ὠδραφασιν, ὠδραχειάν, ἐὺπαδίαν &c. lib. IV, 27. nescio, an idem intelligi debeat II, 149. ὠδραχειὰ καὶ ὠδραχειά, τὸ μὲν ὠδρα Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξει· utraque vides Comicorum nomina, quod in eam me ducit opinionem, non alia *Alexidem* & *Menandrum* adhibuisse notione hanc vocem, quam nostrum *Auctorem*, qui Mercurii designavit furacitatem: apud illos sane, qui
ex

ex corporis indiciiis animi coniectant statum & affectus, acutæ & oblongæ manus furandi notant cupiditatem; ita quoque, si qui *συνεταλμῶν ἐχοῖν τὰς δακτύλους*, ut apud *Adamantium*, seu, quomodo in *Polemone* lego *συνεταλμῶν*, *πανῶργοι*, κακῶντες, φιλοχρέματοι. Artes Mercuriales icite *Noster* enumerat primo *Cataplo*.

P. 66. κακάβας] Reduxi MSS. lectionem pro καλάβας, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam κακάβας *Scholias*τα: Κακάβας, inquit, τὰ τ' χορδῶν ἐπιτόνια· sic enim plerique, non καλάβας· quanquam κέλαπις & κέλαβοι simplici λ in *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κέλοπας enim dicebant, a recentioribus civitate fuit donata: *Jamblicus de Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ πόσει ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεισι εἰς τὴν τ' κακάβαν ἀναθεῖν σύμμετρον φεισσοφῶν· ibi vide *Eruditiss. Kusterum*. *Scholias*tes *Homeri* vetus, quem *Didymum* vocant ad *Il. I.* Ζυγός] ὁ πῆχυς τ' κιθάρας, ὃ ἐσκενῆται οἱ κέλαβοι· ὅττω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξέπλυνται αἱ χορδαί, ὡς δὲ τὸ πεποικῆσθαι· quæ ad verbum descripsit *Etymologus* in *Ζυγός*· ne alios memorem: plurimum tamen κέλοπας *Lucianus* dixit, *Jove Trag.* P. 195. τὰς κέλοπας τ' κιθάρας φεισισυλημῶν· *Adv. Indoct.* κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχον, ξυλίνας δὲ κέλοπας ἐπικειμῶν· c *Dori-*

ridis & Galatææ colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum verticillorum ne declarem, curiosa cavet Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. κ τῷ] Asperi nescio quid in hoc loco latet, quod aliqua me ratione offendit: *cæruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cæruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedit ad lib. II. *Artis Ovid.* vs. 659. quam notam perelegantem omnino velim legas.

P. 69. τ ἡχων] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Belonarios convulneratis brachiis aliisque corporis partibus elicuisse sanguinem, eoque Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τὰ μνηστὰς τε τὰς
 ἡχων, καὶ τοῖσι νότοις πρὸς ἀλλήλους τὰ
 πλοῖ-

πλοῖον· hic aliquanto castius Interpretēs:
cubitesque incidunt: præstitisset etiam in
 hoc loco non tam obscœne cogitasse: *Pro-*
pert. lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris la-*
niat sua brachia cultris? Tremendam Cu-
 pidinis potestatem vivide Venus deformat,
 qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum
 quoque Jovem ludum facit, & emeritam a-
 mori Rheæ senectam novis ignibus suscitāt:
 componi cum his merentur acerba Veneris
 ad Cupidinem increpatio apud *Apulejum*
 ad finem lib. V. *Metamorph.* & blandum
 Jovis ad eundem alloquium lib. VI. An pau-
 lo post potius scribendum? διδία τι τοῖσιν.

P. 70. Βεβιωῖαι ἡμῖν] Verbi elegantia
 non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βεβιω-
 ρῆα *res in vita gestæ* dicuntur ab *Æschine*
 Ep. 7. Μιλαῖώπων ὃ σὺκ ἐπανελθὼν μόνον αὐτῷ
 ὑμᾶς νομίζω τοῖς βεβιωρμένοις αὐτῷ πρέπυσαν
 ἀποδύσσει χάριν. Mox καταβαίνει τὸ βίον,
vitam, id est, *illam hominum ætatem*,
seu homines illa ætate viventes expur-
gans: hanc loquendi venustatem polite *Ca-*
saubonus exposuit ad *Athen.* XV, 5. eru-
 ditissimi Viri observatis multa vel ex solo
Luciano adjungi possent: ut in *Fugit.* p.
 787. τί, ὦ θύγατερ, θαυροῖς; ὦ τί ἀπλι-
 πῆσα τὸ βίον ἐλίλυθας; *relicta vita* obscure
Benedictus: melius dixisset; *relicta terra*,
 & *incolentibus eam hominibus* p. 788. οὐ
 κατεβῶν τὸ βίον ἀδικίας καὶ ἀδυστοχίας μετὰ
 p.

p. 790. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδὸς τοπρῶτον. ἔθ. Θ.
 μέγιστοι ἔ ἐν τῷ βίῳ p. 799. ἄπιτε ὡς τά-
 χιστα εἰς τὸ βίον. recte versum: *ad homines*
ite quam celerrime. Hæc ex uno libello
 appotui, cetera præteriturus. Non aliter
 etiam *Longin.* Sect. 43. τοσαύτη λογικῶς
 κοσμικὴ τις ἐπέχθη τὸ βίον ἀφορέια. ad quæ
 commodum ex *Herodiano* locum notavit
Doctiss. Tollius: Basil. V. Tb. p. 58. Ἰνα
 γλῶσσαι τετραγῶδια τῷ βίῳ. Hymnus in Vir-
 tutem antiquus: Ἀρετὰ πολύμοχθε βροτῆρ
 γλῶσ, κάλλιπτοι θήσασα βίῳ. βρόττοι γλῶ-
 & βίῳ comparia sunt: non autem simpli-
 citer ipsos homines significat viventes, sed
 modum etiam vitæ aliquando & consuetu-
 dines inter eos receptas: unde εἰσπηγῆσθαι
 τῷ βίῳ. *in usum humanæ vitæ communem*
inferre: Euseb. Περὶ παρασκευ. l. I. εἴτα ὃ
τὰς ὡρᾶς πᾶσι βιωμάτων διαποιήσας τι καὶ διο-
νοσίας εἰσπηγῆσθαι τῷ βίῳ. quibus apposite
 congruunt illa *Basilii in Vita Theclæ p. 32.*
 τελειτὰς ὃ λέγει καὶ κατὰ τὴν καὶ ζωοθυσίας καὶ
 ἀνδροκλειίας ἀλφ' μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων
 ὑποπρεπετέρῳ ἐπισκομασάντων τῷ βίῳ τῶν
 ὡρᾶς διδόναι τῷ ἐξῆς βίῳ *posteris tradere,* in
Cinnamo Hittor. lib. I. Heliodor. ipsos la-
trones λεηστῶν βίον vocavit *Æthiop. lib. I.*
 διὸ καὶ συρρεῖ ἐπ' αὐτῷ (λίμνῳ) ὁ τοιῦτ'
 βίῳ. hinc explicare conatus sum obscu-
 ram apud *Pollucem* locutionem IX, 33.
 τελώνης κρείττω ἢ βίῳ, *publicanorum vulgo*

ὃ̃ *face melior*. Jungi aliquando solet ὁ
 βίῳ ἢ ἀνθρώπων. *Porphyr. de Abstin.* l.
 27. Πρῶτον μὲν τοῖνυν ἰσίου, ὡς ἔπαιτι τῷ
 βίῳ ἢ ἀνθρώπων ὁ λόγος μὴ τὴν ὁμοιότητα
 οἷος, *non cujuscunque generis hominibus.*
 Ab hac autem eleganti locutione non ab-
 horuerunt Romani, qui, si qua fieri po-
 tuit, Græcorum flores in hortulos detu-
 lerunt suos: *Lucret.* l. 64. *Humana ante*
oculos fæde cum vita jaceret In terris op-
pressa gravi sub religione. humana vita,
 ὁ ἢ ἀνθρώπων βίῳ. *Phædr.* ὃ̃ *prudenti*
vitam consilio monet: hic jam ab eruditis
 hominibus notatum, qua debeat signifi-
 catione sumi *vita*, pro ipsis scilicet homini-
 bus: alias certe, me quidem judice, mi-
 nus commode diceretur & Latine, *vitam*
monere consilio, si proprie capias. *Plinius*
etiam H. N. XXVIII. c. 2. In universum
vero omnibus horis credit vita nec sentit:
 ex hoc autem scriptore plura sunt a *Casau-*
bono collecta. Audacius aliquanto *Cælius*
Aurelianus Siccensis omnem medicorum
vitam pro ipsis posuit Medicis: tandem
Propertius lib. I. El. 2. His tu semper eris
nostræ gratissima vitæ: cum ad modum
 intelligi posse puto *Ælian.* V. H. l. c. 34.
 Ἀμα καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὸ βλάπτοντα τὴν
 ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸ ἢ ἀδελφῶν βίον, εἴπεις,
 θεωρῶν δ' ἀποκλύμενοι. *ipsos fratres eorumque*
vivendi rationem. Ἐκκαθαίρει simili ra-
 tio-

tionem de Hercule dixit *Synesius* in Epist.
 εἰς δὲ αὐτὴν ἐπὶ ποιητῶν ἀνδρῶν τὸ Ἡρόκλειον
 τρόπον ἐκκαθαίρων αὐτῶν τὴν πατερίδα.

P. 72. Ἐπεὶ δὲ αὖτε] *Lucianus* habet
Græviani Codicis lectionem, quæ omni
 orationis asperitati commodo medetur. Sæ-
 penumero fabulam *Hyacinthi* Scriptores
 Christiani infestantur: *Tatianus* gravis au-
 ctor & eruditus: λέγεται μοι οὖν ὁ ἐκατή-
 βολος, πῶς Ἰάκινθον διεχρήσατο Ζέφυρος;
 Ζέφυρος αὐτὸν νίκηκε· καὶ τὸ τραγωδοποιῶ
 λέγοντος, Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον, ὑπὸ
 βροχίας αὔρας νικηθεὶς ἐπώλετε τὸ ἐράρῃον.
 Orat. ad Græc. §. 14. *Theophilum* & *Cle-*
mentem prætereo: accurate congruunt illa
Luciani Dial. seq. αὐτὸς γὰρ ὁ μέγας ἡγνόη,
 ὅτι φοιῦσθ μὲν ἐράρῃον τῷ δίσκῳ &c. multa
 habet comparia *Oenomaus* apud *Eusebium*.

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς ματικῆς] Ἀπάτης
ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas
 appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat
 in rem præsentem: difflors est in hac voce
 a communi notione usus: proprie quidem
 ergastula vocantur, quo mancipia detrudi
 solent, vel etiam prostibula & tabernæ me-
 rettricis, unde *Theramenes* a *Demosthene*
 Ep. 4. ἐν ἐργαστηρίῳ τετραμμένον ἐν παιδὸς
 dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, &
 juvenilem nequitiam ad seram continuarat
 ætatem: illam autem nitidiorem, quam
 respicio, vocabuli significationem, potius
 **** in

in exemplis malo, quam mea cognoscas de-
 scriptione: *Demosth. Orat. I. adv. Baco-*
tum: καὶ μεθ' ἑαυτῶν κατασκευάσας ἐργασί-
 εων συγγραπτῶν. quæ paucis mutatis repe-
 untur ad initium *Orat. II. μεθ' ἑαυτῶν πα-*
ρασκευασάμενοι ἐργασίεων συγγραπτῶν. Li-
ban. Pro Saltator. εἴμαι μὲν ὃ Σπάρτῃ
ἐργασίεων ποιήσω τὴν τέχνης, εἰδὲ ὅτι
Εὐρώταν ῥεῖν ἀφῆκας τὸς λόγους: non equidem
 existimo, te Spartam elegisse quasi sce-
 nam & theatrum quoddam artis tuæ ora-
 toriæ: summopere vero arridet illud *He-*
liodori de Delphis, urbe cultissima, ἱερὸν
μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος,
ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργασίεων esse confirman-
 tis: idem *Aethiop. lib. IV. p. 235. περὶ*
τιχρὸν ἐργασίεων ipsos piratas homines er-
 gastulis & si quid his pejus, dignissimos,
 ita vocat: cetera in aliud tempus asservabo.

P. 75. Ὑπὸ τυμπάνοις.] Hæc arma to-
 tumque Bacchi bellicum apparatus repe-
 ries itidem in *Baccho*: non sine fructu con-
 ferri potest *Arrian. Ind. Hist. c. 7. expe-*
 ditiones autem & res Bacchi gestas multo
 venustissime præpinxit *Horat. lib. II. Od. 19.*

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάζαιτο.] Malim: εἰδὲν
 ἂν ἐργάζαιτο τοιῶτον εἶδος τῶν θυμπατῶν. ut
 exempli raritate facinus hoc apud Juno-
 nem Jupiter excuset: θυμπατῶν non sim-
 pliciter de sodalibus Icarii, sed de quibus-
 vis vino deditis intelligendi.

τὴν Ἡραν] Relege, quæso, cuncta veterum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? reponc Ῥέαν, cui jam vetulæ pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc descriptionem editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo du Soul admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θαλ.] καὶ τὴν θαλ moris enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπεβέλευσαν ξυιδῆται] Integras aliquando e *Luciano* voces incuria librariorum omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phraseos, ut opinabar, duritatem: ἐπεβέλευσαν ξυιδῆται αὐτὸν βελόμην λαβόντες: ut p. 94. ἐπῆλθοι ἐπικλῦσαι θάλασσαν: non autem ἐπῆλθοι ἐπικλῦσαι, sed nihil invitis hominibus doctis constituo: tolerabilis enim est in *Auctore* nostro quædam scribendi libertas. παιτοῖς dicitur εἶναι, qui metu perculsus varias induit formas, enioti & trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam vides apud *Nostrium Eunuchō* p. 981. Βαγῶας ὃ μᾶλλον ἐταράττει, καὶ παταῖς ἢ εἰς μυρία τεταπόμην χράματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ρέομην. Similiter *Tartius* lib. V. Τέτοις ἐντυχὼν πάντε ἐχθρόμην, ἐμῷ ἀνεφλεγόμην, ὠχέων, ἐθαόμαζον, ἢ

πίσαν, ἔχαιον, ἡχρόμην & ad initium
lib. VIII Ταῦτα ἀκέραις ὁ Θίερων δὲ πατο-
δαπὸς ἦν, ἡχθελο, ἀργυρο, ἑκαλέελο &c.

P. 81. Ἀπηγόρευκα] In notissima locu-
tione, iis saltem, qui veteres scriptores
non incuriose tractarunt, *Benedictum* im-
pegisse iure quis miretur: tirones itaque
mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγο-
ρεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκίαν, qui labori-
bus periculisque ferendis non sufficit, eo-
rumque gravitate victus fatiscit & animum
despondet. *Noster* in *Hermat.* 551. πρὸς
τὸ μῆναι ἢ χρόνῳ ἀπαγορεύειν· hic tamen
recte idem *Benedictus*, ob temporis pro-
lixitatem animum despondere: *Libanius*
ad *Theod.* p. 380 ἀνήνοχα τὴν ὁδὸν καὶ εὖ
ἀπείπον· plura peti possunt ex *Isocratis*
Ep. 1. ἀπακρίσκα, *Platone* p. 598. *B.*
Arrian. de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350,
561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. 1. p.
444. *Synes.* *Ep.* 4. *Achill. Tat.* p. 159. qui
ante oculos habuisse *Synesii* locum videtur,
aliisque: attamen ego plures in eodem
hæsisse luto interpretes animadverto. Ser-
vis, qui immiti dominorum & intolerabili
sævitia pressi, herum mutare constitue-
rant, jus erat πρᾶσιν αἰτᾶν· ad quem Athe-
nienarium morem in sequentibus alludit
Mercurius: rem ipsam declarat *Pollux*
VII. 13. ubi laudanda Commentatorum
industria, ad quos Lectorem ablego.

P. 83. τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων] Quæ castuum vulnera *Plinio* dicuntur, cui hanc vocem pereleganti emendatione restituit Vir summus *Job. Frider. Gronovius* p. 780. adducto insuper *Auctoris* nostri loco: adde quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T. p. 98. Sic ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰσχυμάτων *Catapl.* p. 448. & *Diogenes* in *Zenone*: τῶν γινώσκων τινὸς παιδάριον μεμολαπισμένον διασάλλεσθαι πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἴφην, οὐδ' ἔθυσεν τὰ ἰχνη. Quale Castoras insigne capiti impositum habuisse memorat *Lucianus*, etiam nunc in nummis conspicitur: non dissona prodit *Codinus* in *Circi Constantinopolitani* descriptione, quem operæ est super hac re consulere. Hæc ut non tantum mente sed oculis etiam percipias, Benevole Lector, laudatissima fecit & ad augendas literas prona nobilissimi *Wildii* humanitas: quos enim adjeci *Antiochi* nummos, ad exemplaria repræsentavi, quæ servat *Spectatissimi Viri* incomparabilis nomismatotheca. Postea præsens *Dioscuro-*rum numen utilissimum nautis periclitantibus officium præstare, & tranquillandi maris provinciam sortito tanquam inter Deos iis obtigisse, *Mercurius* affirmat: per-apposite ad veterum opinionem: hoc enim obeundi maris munere *Castoras* & *Hele-*nam poëtæ venustissimi honorifice condecorarunt: *Euripides* in *Oreste*: Ζηὼς γὰρ

ἔσαν, ἔην γὺν ἄφθιτον χρίων, Κάσσεϊ τε,
 Πολυδεύκῃ τ' ἐν αἰθέρῳ πρυχαῖς Σύνθανῳ
 ἔσαν ταυτίλοις σπυγέει· iterumque in ex-
 trema fabula: Σὺν Τυιδαερίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
 καύταις μεδέουσα θαλάσσης· De Helena ta-
 men contraria scripsit, notante *Scholiasta*,
Sofibius: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χαμαζομόροις καὶ
 θάλασσαν ἐπέχρος ἐστὶ, καὶ Εὐελπίδῳ σπυγ-
 μείῳ· ὁ μὲν τοι Σωσίβει· ἔμπαλιν οἴεσθαι
 εὖ καὶ εὐμόρως αὐτῇ ἐπιφαίνεσθαι· etiamli de
 tanto Helenes numine dubitaverit *Sofi-*
bius, de Castore saltem & Polluce res est
 certissima: eximium adscribam *Plutarchi*
 locum in *Lyfandro* pag. 439. ἦσαν δέ τινες
 οἱ τὰς Διοσκόρους ἐπὶ Λυσάνδρῳ νεὼς ἐκατέρω-
 θεν, ὅτε τ' λιμὸν ἐξέπλη πρῶτον ἐπὶ τὰς
 πολεμίας ἄστροις τοῖς οἴαζιν ἐπιλάμψαι λέγον-
 τες· ut coi stent verba, & omnia rite co-
 hareant, vel post ἐκατέρωθεν addendum
 reor, εἶδον, vel ultima sic refingenda, ὥς
 ἄστροις τοῖς οἴαζιν ἐπιλάμψαι ἔλεγον· prius ta-
 men facilitate sua magis arridet: hanc igitur
 ob causam in Castorum honorem Ly-
 sander Delphis consecravit χρυσοῦς ἄστρους
 τ' Διοσκόρων, auctore *Plutarcho* p. 343.
 quin etiam Pollucis Græcum nomen eo
 trahunt Grammatici, quoniam δῆλον· *dul-*
cedinem notat; nam & vitam duxit huma-
 no generi utilissimam, & in Deorum ac-
 ceptus numerum suavissimam jactatis mari
 navigantibus salutem annunciare non de-
 δι-

dignatur: vide *Scholiastam Apollon. Rhodii* ad lib. I. vf. 1037. & *Etymologum* in Ἀδευκής. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achilleam memoriæ mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus angustis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellabant insulam, iisdemque præsens suum numen significabat indiciiis, quibus ipsi Castores: non indigna, quæ ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λίγυσι φανῆναι σφισιν ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρῳ τῇ Ἀχιλλείᾳ, καθάπερ τὰς Διοσκόρας. τοιοῦτοι μόνον τῷ Διοσκύρῳ μῆεν ἔχον τῇ Ἀχιλλείᾳ, ὅσον οἱ μὲν Διόσκυροι τοῖς πανταχῶς πλωτίζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανίτες σωτῆρες γίνονται, ὃ δὲ τοῖς πελάγεσι ἤδη τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc præcipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur: istiusmodi certe stellularum in morem ignes per transtra navium oberrantes haud mediocri gaudio nautarum animos pertentant, & maris ad austrum se componentis tranquillitatem prædicunt: causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. ἰδὼν εἶδον] Sanissima lectio & bene Græca: e *Pausania* monstravit hanc similesque loquutiones præstantissimus *Sylburgius* in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. In-

terpretes *Exod.* III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κα-
 κωσιν τὸ λαῶν μου. quæ a *Stephano* repetun-
 tur *Actor.* VII, 34. in hac autem scri-
 bendi formula lapsi sunt Viri doctissimi,
Pfocbenius Diatr. §. 52. quod Hebrææ
 phraseos æmulationem negaret, & *Gata-
 kerus* de *N. T. Stylo* c. IX. quod *Pfocbe-
 nio* adversarius intolens hoc esse Græcis
 loquendi genus confirmaret, & Luciani
 loci vim frustraneo conatu eludere nitere-
 tur: etsi enim phrasis quædam native Græ-
 ca sit, a LXX. tamen & *N. T.* scriptori-
 bus adhibita ad locutionem Hebræam ac-
 curate exprimendam aliam utique induit
 formam: quare prudenter *Sylburgium*
 scripsisse judico: cujusmodi phrasæ occur-
 runt etiam in sacris literis ex Hebraica
 consuetudine petita. De polypo legatur
Theophrast. de *Color.* *Ælian.* H. A. plu-
 ribus in locis, & V. H. lib. I. c. 1. *Ba-
 silius* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem po-
 steriorem multa congestit *Leo Allatius.*

P. 89. Ἐπελίξατο] Prælegit: rarissimi
 usus significatio, quam observandam mo-
 neo: in historia parili *Antoninus Libera-
 lis* c. 1. scripsit: ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω.
 Sic tamen & *Eunapium* adhibuisse cens. o
 in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ ἴσθι ἔχων ἀ-
 ναλεγομένην ἑκάστων αὐτῶν ἐστίασεν. quam-
 quam aliter *Interpres* ceperit; & *Callima-
 chum Epigram.* XXIV. πλάτωνος τὸ πρῶτον
 ψυ.

ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμεν. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἔξιν malim quam αὐτῆς. Jurgia Dearum alperrima nisi sedasset Jupiter, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσσειεν αὐτὸς &c. veram agnovisse Lectionem videtur *Benedictus*: ac nisi Jupiter ipsas diremisset: αὐτά; alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς αὐτὸς διέσσειεν neque decorum est, διέσσειεν suo casu carere.

P. 92. ἀπείλητο] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiole tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati affluetis toleret ἀπυλαμβάνειται ἢ κερύων? nam nativa locutio est ἐπυλαμβάνειται ἢ κερύων. ut in *Navigio* ἢ κερυιάων ἐπειλημμένον. καλωδίς ἐπυλαβείται apud *Max. Tyrium* Serm. V. & φιλοσοφίας ἐπυλαμβανόμενοι, *Philosophiæ studiosi* Serm. XXXI. *Artapanus* de Judæorum Rebus apud *Euseb. Præpar. Evangel.* lib. IX. Τὸν δὲ Μώυσον ἢ εἶχε ῥάβδον ἐκβαλόντα ὅφιν ποιῆσαι. πλοηθέντων δὲ πάντων ἐπυλαμβόμενοι ἢ ῥᾶς ἀνελείναι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι. Igitur hoc etiam loco scribe ἐπείλητο.

P. 94. Εὐτριπῆ] Antè legebatur εὐπριπῆ. quæ lectio sane parum erat εὐπριπῆς. nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ mutatio.

tionem lectionem *Luciani* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Choëphoris* ἐπιτελεία εὐπρεπής, *auxilium paratum, & ornatè instructum*: sed hoc damnatam a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian. in Cataplo*: Εἶεν, ὦ Κλωθεῖ, τὸ μὲν σκάροϑ τῷτο ἡμῖν πάλας εὐτρεπὲς. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόχοϑ ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπὲς. *Dionysius Halicarnassensis Antiq. Rom. lib. IV. c. 72.* πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῇ γυνίῳ. *Hesych.* Εὐτρεπῇ, ἡτοιμασμένον. Hinc εὐτρεπίζειν, *apparare* apud *Aristoph. Pl. vi. 626.* alibique frequentissime.

P. 95. ἐκκαυμάται Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius p. 70. ὅτι οὐ τὰ ἐσκαύματα ἰσοάμην legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐσκαύματα notæ vocantur igne signatæ & iniustæ ἀπὸ τοῦ ἐσκατεῖσθαι, unde ἐσκεκαυμένον, *iniustus* in *Glossis*: & μέλανι ἐσκαύσῳ μελαίνειν τὴν χάριν apud *Nonnum Suidam. Isop. ad Stelit. II. Gregorii 15. Noster Catapl. p. 44.* καὶ τοι, τί τῷτο; Ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐκκαυμάτων, εἴτε οἶδα ὅτι ὅπως ἐξαλλήλιπται, μᾶλλον ὅτι ἐκείνηται. insignia cognoscis literati servi, quæ vaser ille exciderat, ne conspicias de-

dedecoris notas corpore præferret. *Legenda*, quæ hac de re eruditissime scripsit *Rhodius ad Scribonium Largum*. *Eunapius in Ædesio* hos vocat ἀνδράποδα διδασκαλίας κακῆς, καὶ μάστιγι καταδιδασκαλίας, καὶ τὰς τῶν μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντας. apud *Platonem in Timæo* p. 1045. ὥς οἶον ἑκαύματα μοι ἀνεκπλύτῃ χροφῇ ἔμμοιάν μοι γέγοιτε. quibus ad κρηγοροφίαν seu ἑκαυστικῶν *Philosophum* respexit ducō: *Chalcidius* interpretatione liberiore mentem Auctoris sui expressisse fuit contentus: *Fors etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam & inobsoletam impresserit animo notam*: simili modo τρυσιππειον exponit *Ety-mologus*, ἑκαυμα ἵππευ γιγνησκέτω. ἐπὶ τῷ γιάθῃ, quod propterea πυρὸς χάραγμα non inconcinne vocat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Scholias* nostri *Luciani ad Lexiphanis* ista: καὶ ὅτι καύματα ἢ hæc adnotat: ἵσκει τὰ λυτὰ & κρύως θυόμην ἑκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. rectissime scripsit & ex medicorum consuetudine, qui solent ἑκαύματα nominare signa, quæ frigus penetrabile corporibus humanis impressit, quamquam *Luciano* nihil faciat. At vero ab istis ἑκαύμασι multum distant ἐκκαύματα. bonis avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. & X. 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi signifi-

ficare *cremia*, seu *ligna arida*, quæ focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δ' ἐκκαύματα εὐτανα non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐτανα &c. τὰ ἐκκαύματα · melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas ἐκκαύματα · discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his fatis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem ἐκκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἐκκαυμάτων ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. πετόμεν] Vide *Grævium* ad *Solæc.* p. 751. In prima Tritonis narratione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα παρφαίνετα &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑποσιλλέσσης · non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Græcis ἀνακροαθία · dixi supra.

Ad Timonem accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifacio: quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, & ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mel-

mellitissimum hoc ingenii Luciani monu-
 mentum expolirent atque illustrarent: ne-
 que adeo sua laude fraudanda est *Tana-*
quilli Fabri, hominis elegantis, opera,
 quam in hoc Luciani scripto utiliter col-
 locavit: hunc non passibus æquis & lon-
 go satis intervallo sequitur *Lambertus Bar-*
leus, cujus in *Timonem* labores diligen-
 tiæ gloriam certe & propensi in literas a-
 nimi merentur: ego post alios lineam in
 hac tabula ducere constitui, & fors operæ
 fecisse pretium videbor, si accuratius quæ-
 dam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca
 monstravero, quæ sibi proposuit imi-
 tanda *Lucianus*; non enim inde scripti
 præcipuum tantummodo argumentum,
 verum etiam locutiones nonnullas & sen-
 tentias desumfit. Sed post *Tanaquillum*
Fabrum restant, quæ de *Timone* prædi-
 camus: neque enim tanto nos hunc ho-
 minem odio, quanto ille genus omne hu-
 manum, prosequimur, vel propter hunc
 solum *Luciani* nostri libellum: nam hos
 ejus mores inficetos & ab hominum con-
 gressibus abhorrentes male nititur excusa-
 re *Faber*. Sane *Platonis Epistolæ a Leone*
Allatio publicatæ, sophistica potius sen-
 tentiarum ludibria, quam nativam prin-
 cipis philosophi gravitatem spirant: con-
 tra stat veterum auctoritas, sine qua ni-
 hil in hujuscemodi rebus licet: *Aristopha-*

nes in *Lyfistrata* p. 887. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθαρὸν Τίμονα, merum Timonem: quapropter & merito μισανθρώπου cognomen ipsi adhæsit: Cicero *Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87. Quin etiam si quis ea asperitate est, & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiæ Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Diogene in Timonis Philiassii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium huius Misanthropi complectitur, excerpam: Γέγονε δὲ καὶ ἑτέρῳ Τιμῶν, ὁ μισάνθρωπος, ὁ δὲ ὢν φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ

καὶ ἰδιοπερφέμων, ὥς καὶ Ἀντίγονός φησι· λό-
 γον γὰρ εἶπεν Ἰερώνυμον τὸ Περιπατητικὸν
 ἐκ αὐτῆς, ὥς ὡς τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ Φεό-
 γοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διώκοντες, ἔτω τὸ Φι-
 λосоφῶν οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τὰς μαθητὰς,
 οἱ δὲ Φεόγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno
 dixi loco positam, quoniam ex more *Dio-*
genis ad finem erat rejicienda: ut enim
 nunc est, narrationem de Timone Philia-
 sio non bene interrumpit & conturbat: sed
 observa mihi, Timonem nostrum fuisse
 φιλόκηπον: id nimirum ad *Lucianum* fa-
 cit, qui illum inducit agrum sarculo ver-
 santem: ne vero non de Timonis natura
 credat Lector, res erit ipsa testimonio,
 quam e Plutarcho satis ridiculam commem-
 morabo. Cum processisset aliquando no-
 ster homo in Atheniensium concionem,
 omnium animos rei novitate perculsos ad
 se convertit, magnamque sui expectatio-
 nem concitavit: ille vero ad attentos Athe-
 nienſes hæc dixisse fertur: arca mihi par-
 va est, in qua domum erigere decrevi: in
 hac ficus enata multorum suspendiis est
 nobilitata: non possum itaque non, quin
 publice significem, si quem Atheniensium
 vitæ ceperit tædium, me eum velle roga-
 tum, ut ex hac felici arbore se suspendat,
 antequam excindatur: & quis post hæc
 certius asperitatis morum ejus argumen-
 tum desideret? hunc autem rigorem ex in-
 ju-

juriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret: μόνῳ εἶδε μηδέν τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γινέσθαι, πλὴν τὸς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiæ veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸ Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλῶν βίον ἱφαισκει, ὡς δὲ πεπονθὼς ὁμοία· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστοῦς, ἀπὸ τούτων πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit: Euge vero, fili, macete sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat Apemantus, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque Apemantus, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit Timon, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit Hieronymus Peripateticus, Timonem discipulos fugientem captasse, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vi-

tam

tam cognoscis sentam & morum torvitare horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: eeciderat bonus ille de pyro sylvestri, & cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in Ἀπόρρων & Τίμων· ἀπὸ ἀχαράδου πεισόντα. Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur & conveniens. Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris impetus avulsi, ne non vitæ notas ipsum repræsentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τὸ τοῦ χάρας (prope Academiam) φαίνεται πύργος Τίμωνος &c. itaque *Lucianum* laudo, qui rei veræ confictam eleganter subtextuit: αὐτὸς δ' ἤδη πᾶσαν περιέμνη τὴν ἐχατιὰν πύργιον οἰκιδόμῳ ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ. nam de insperata thesauri inventionem neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveni, id qui memoriæ mandarit: quamquam me non prætereant, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad Timonem Atheniensem referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo

mo *Timone* : ὥς τι σὺ ἐπὶ τῷ πέτρῳ
ταύτῳ ἀνελθὼν· etenim illa regio maxime
faxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pau-*
sania liquet. Denique memoriam hujus
viri Epigrammatis æternarunt poëtæ: in-
ter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur,
hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (ὃ γδ' ἔτ' ἰστέ) τί τοι, φάτο, ὃ
σκότοιο ἰχθρόν;

Τὸ σκότοιο, ὑμέων γδ' πλείονες ἐν αἰδῇ.
Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich.*
Bentlejum fidus eruditionis nobilissimum
collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Φίλιε] Multa vides in va-
tum dedecus cognomina Jovis cumulata,
quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam
meditantes versus sustineant: eadem illa &
aliquanto etiam plura studiose collegit &
apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei*
cognitione p. 216. Jupiter nimirum πάντες
ἐπώνυμοι ὧν φύσειός τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων
αὐτὸς αἵτις ὧν, tam varia nactus fuit a
diversis muneribus, quæ obire putabatur,
nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicun-
que alius certe vetus scriptor *de Mundo*
c. 7. Εἰς δ' αἱ πολυώνυμοι εἰσι, κατονομαζό-
μενοι τοῖς πάθεσι πάντων, ἅπερ αὐτὸς νοχμοῖ.
lege cetera: plura dabit *Cornutus de Na-*
tura Deorum, *Scholias* *Euripid.* in
Hecub. vs. 345. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui
ad verbum fere conveniunt, quæ scribit
So-

Sophocl. Commentator in Ajac. Flagell. vl. 492. Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολύνυμον Illustriss. *Spanhemius* ad *Callim. El. in Dian.* vl. 7. ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quæ vero *Noster* in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit. *Dio Chrysostomus* dicta *Orat.* pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticæ amantibus cognosci debet & considerari.

Ἐμβρόντησι] Poëticum illum furorem, quem insaniam & non ingratum placentis stultitiæ colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: Ἐμβρόντησιν enim apud *Hesychium*, παροπληγῶν τὴν ἀνοίαν, μαινώμεν· iterum: Ἐμβρονηθέντες. ἐντοὶ ἡρόδοι, μωραθέντες. Ἐμβρονηγῶν, ἀναίδησιν. 2. apud *Suidam* μάταισιν ἡρόδοι. μάταιον enim γίνεσθαι recentiores sæpissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* hæsisse, ubi scribit: Ἐμβρονηγῶν, ἀναίδησιν, Ἐμβρόντησιν· quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, Ἐμβρονηγῶν· quam enim alterum illud originem habeat? nam brutum judicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostrophus* lib. III. de Vita A. T. Ἐμβρονηθέντες ὁ

αὐτὰς ὑπὸ τοῦ κεραυνῶν, πρὸς ἄλλαν ἄλλας·
eos. autem a sapientibus fulmine tactos
omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præ-
ter alia loco pyrii pulveris usum, bellico-
rumque tormentorum jam olim in India
fuisse notum quidam contendunt. Vide &
Polluc. l. 118. venuste transtalit Achilles
Tatius lib. III. p. 191. μέγαν γὰρ ὄνυχον
τὸ κακὸν ἐνέβροντήσέ με· *immoderatum enim*
malum me reddidit attonitum: id enim
in Glossis Græci vocabuli est interpreta-
mentum: Adamantius de immobilibus
oculis tractans, οἱ μὲν ἀχρότεροι, inquit,
ἐμβροντήσας σηκαίνουσι· *commode declarat*
Polemo in eadem re: οἱ δὲ ἀχρότεροι μανι-
κὲς ἄνδρας σηκαίνουσι· *insanientes igitur stu-*
pidos voluit Adamantius: Hesychium e
scena detulisse censeo facetum illud βρόν-
τημα pro ἐμβρόντη.

P. 100. Ἐξ ὧν πατάγῃ] Nihil hic im-
perfectum, ut *Barleus* putabat, modo
veritas, *excepto nominum strepitu: quæ*
locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo
ante *Propertii* versiculus prave est adhibi-
tus; *positas fulcire ruinas.* præterquam
enim quod ibi legendum docuerit *pruinæ*
elegantissimus *Broekhuisius*, aliam ibi longe
notionem habet *fulcire*, ut ex eruditissimi
hominis commentario discas. Sed viri il-
lius errores non paucos præterire constitui.

Τὸ τραύμα] Immerito lites huic scri-
pturæ

pturæ moverunt doctissimi Viri, quibus inerte de fulmine dici τραῦμα videbatur: scorsum ab iis sentio propter hunc *Euripidis* verticulum: Πολλὰς ὃ βροτῆς τραῦμα ἄναιμον ἄλεσε · elegantissime profecto: conservavit *Theon Smyrneus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Plutarchum Sympof.* IV. c. 2. ubi editum est πνεῦμα ἄναιμον, quod omni Venere caret: neque enim recte de βροτῇ πνεῦμα dicatur, nec rite conjungas cum ἄναιμον · admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* hæc *Aristophanis* in *Pluto* vi. 124. Οἷός γ' εἶναι τὴν Διὸς τυρανίδα, καὶ τὰς κεραυνὰς ἀξίως τραυόλη · Hæc vero μόνον ὃ τῷτο οἶεσθαι &c. ad Iovis pertinere contemtores, extra controversiam meo arbitratu esse debet.

Ἀπίθα·Θ ὦν &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio: quapropter nescio quid meditabar; ἔ' πάνυ τοι ἀπιθάνας, ὡς πρὸς ἔγω &c. quod molle est & bene Græcum. Salmoneum & Tantalum pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus *Heracl. Vit. Hom.* p. 408.

ὑπὸ μανδραγόρα] *Leo Allatius* ad *Hexaëm. Eustath.* p. 57. ὑπὸ μανδραγόρα · quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & *Steph-*
phar-

phanus Schediasm. lib. IV. cap. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragoræ somnificam multis illustravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. *Μανδραγόρας*, εἶδος βοτάνης οἰνικόν η̅ καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· & *Suidas* ὑπνωτικὸς κάπνισμα· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim perplacet *Soplingii* conjectura *μανικόν*· ψυχικόν approbarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta*, aliique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus, quod *Polyænus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones, vino mandragora mixto inebriatos, & in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus*, aliique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἀλλ', ὃ καταπύγων, οἷς τοσῶτοι μανδραγόραι κατακίχυνται αὐτῷ, ὥς ταῦτα μὲν ἀκύνει, ἐκείνα δὲ μὴ εἶδεναι· οἷον· μέν σε ὁ μὲθ' ἡμέρας βίω· &c. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φησὶται πολὺν μανδραγόραν ἐκπιπασκῆναι·

quæ

quæ ex *Démofthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo.

P. 101. *ἡσυχιῆδον*] Reperis hoc apud *Suidam* & *πετρῆδον*, *σαρῆδον* apud *Hesychium*: præceps autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rem, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philo Judæus* adversus *Flaccum* pari orationem colore variavit: *παντευχία σαρῆδον ἀειχμηίζοντα* &c. *συνδεδυμένον δολόταν φορμηδον* &c. *αἱ σοιχηδον* *ὑπὸ μίαι ὄψιν*.

Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis *ῥαῖδαϊ* notanda cogitasse *Lucianum* putabat: quid existimem paucis dabo: poetarum ridiculam antea verbositatem obiter irrississe *Nostrum*, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia: præterea horridum quid & incomum in istis *πεταμὲς ἐκάνη σαγάν*: accedo igitur ad E-ruditissimi *Jensii* sententiam hæc e Tragico quodam antiquo desumpta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus infusus suberat sensus: hinc jure videor inferre, *φορτικῶς παρ' ὑπόνοιας* Comicis oppido familiarem poni pro *κοιτικῶς* vel *πραγικῶς*, & *Lucianum* simul ineptum illius poetæ sensum perstrinxisse.

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Est in *Aristophanis Pluto* v. 244, *Noster* p. 113.

Εἰς ἴσον τι ἀρχαῖον] Simulatam illam in ob-

obeundis sacris religionem saepe designat *Plato*: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναΐσαι τὰς κύνας] Somniat *Barlaeus* de canibus οἰκεργῆς: scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcani sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* vs. 248. Ὑδωρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.

P. 102. Πόσοι Φαίθοντες] Opera est *Libanium* audire scribentem T. II. p. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα αὖν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον· ὅστις ἐν ἰοικέναι βύλειαι θεοῖς, ἀφιεῖς τιμωρίαις χαιρέτω μάλλον ἢ λαμβάνων· Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι

Πᾶσι τοῖς δεομένοις] Colorem duxit *No-*
ster ex Aristophane Pl. vi. 830. quæ si con-
 ferre neglexeris, minus perspectam habe-
 bis horum omnium elegantiam. Miseret
 me sane Timonis, quem, effusis culpan-
 da liberalitate divitiis, omnes noti atque
 amici deseruerunt, ut purpura Terentiana
 panniculos meos exornem.

Δυσάντηλον καὶ ἀπρόπαλον] Quarumdam
 venustate locutionum captus *Lucianus*,
 easdem scriptis sæpius inseruit, sibi que
 quodam suo jure vindicavit: adverte ve-
 ro: *Eunuch.* p. 978. δυσειάνισόν τι ἀπ-
 παίνων καὶ δυσάντηλον δίαμα, εἴ τις ἔσθαι ἐξίαν
 ἐν τῇ οἰκίᾳ ἴδοι τοιοῦτόν τινα· *Pseudol.* p.
 590. ἐκτρέπεισθαι τὸ δυσάντηλον δίαμα·
 Proprie dixit ἰτέρα (ἰδόν) ἐκτρέπεισθαι·
 inde deductum ἐκτρέπεισθαι τινα, *fugere*
alicujus & abominari conspectum: *Ari-*
stoph. Pl. Οἱ δ' ἐκτρέπεισθαι καὶ ἐν ἰδέσθαι
 ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judæus*· παρθένοι δὲ
 αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψης καὶ τῇ οἰκησιότατον ἐκ-
 τρεπόμεθα.

P. 103. ἀνατρέπισθαι τὴν κεραυνὸν] Bona de
 hoc verbo Interpretumque errore notavit
 Doctiss. *Lamb. Bos Observ. Crit.* cap. 8.
 Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concin-
 ne solent alio transferre Scriptores Græci:
Stasimus Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν
 ἔλπει καὶ ἐν πυκναῖς πραπίδεσσι συνέσει κα-
 ρίσει ἀνθρώπων καμνύοντα γαῖαν, Ἐπίσει
 **** πο-

πολέμῳ μεγάλῳ ἔειπεν Ἰλίουπύλοιο· Δῆμον ἀναρρί-
 πίζου inter alia Pollux habet: populi
 animos inflammare dicas cum Livio: pa-
 rum abest illud Plutarchi in Demosth. αἰ
 ἢ πόλεως, πάλιν δὲ Δημοσθένους ἀναρρίπίζον-
 τος αὐτὰς, συνίστατο· & Theopompus apud
 eundem: ἡ δὲ δὲ ῥήτορος δόναμις ἐκείνη
 σα τὸ θυμὸν αὐτῶν, καὶ ἀλκαίῃσα τὴν φι-
 λοθυμίαν· Detestabile Ephesii Pythagoræ
 vitium scite culpat Bato apud Suidam:
 ἀλβολαῖς ταῖς εἰς πλησίον ἐκείνην κα-
 φέτασθαι· ἢ· Tzetzes ad Hesiod. v. 226.
 ἐν μικρᾷ ἀφορμῇ ἀναρρίπίζουσαν πόλεμοι·
 sic veritæ; namque improbo φόνος, quod
 Daniel Heinsius expressit. Mox Αἴτης
 restitui; de qua emendatione, ne quid
 scrupuli superfit, vide p. 110. ubi Cyclo-
 pas ex Ætna Jupiter advocari jubet ad re-
 ficiendum fulmen; & p. 121. hæc sunt
 discedentis Mercurii verba: ἐγὼ δὲ ὑπερ-
 εὐὼ Αἴτην εἰς ἔργον ἀναπλήτομαι· Postea
 deprehendi convenire mihi cum Fabro,
 quod lætor, quanquam ille hæc rationum
 momenta non attulerit.

[Ἐπίτρεψι] Perdidit: frequens in Ari-
 stoph. fabula Pluto: ut, v. 120, 351,
 1120. & alibi. Noster. n. 169. & adversus
 Indoct. οἷός τις ἀνθρώπου ἐπιτρέψοντάς σε·
 Sic etiam in Pseudol. p. 600. & Fugit. p.
 800.

[Εὐήθεια] Mores nimium simplices & fa-

faciles hominem aliorum ludibrium faciunt
& risum; degeneravit itaque vocabulum
hoc in stultitiæ significationem: centies
apud *Palæphatum*: rara est & observanda
notio, cum ἰόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat
τὰς εὐτρίπλους: qui facile mutantur, nec
medici curam longa pertinacia detrectant:
docuit *Galenus* in librum περὶ ἀγρίων
ὀξέων. Idem tamen Ἱπποκρ. β in *Prognost.*
quem locum forte totum *Barlaeus* non in-
spexerat, in bonam quoque partem hoc
nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*,
Demosthene, & *Platone* exemplis. Hos
æmulatus *Theon Smyrnaeus* cap. 1. scripsit:
ὅτι μόνον ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης.
Non vacat similia describere plura e *Pla-*
tone. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακότη-
τας & τὸ εὐήθεις, ὃ τὸ ἁναιῶν πλεῖστοι μετέ-
χουσιν & ut contraria & adversis frontibus pu-
gnantia ponit: docte *Scholias*tes: τὸ ἀπλῆν,
τὸ ἀπρόηγον σημαίνει τὸ εὐήθεις ἐπὶ καλῷ.
hæc ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas*
ἐν Εὐήθεις.

P. 104. Τεταῦτα μέγιστα] Verissima est
illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq.*
Faber reduxit; neque hac emendatione
carere debuit *Timon Lucianeus*: opera
vero danda est, ut clare liqueat barbaram
esse locutionem & e Græcarum numero
delendam τεταῦτα μέγιστα ταύρων καὶ αἰγῶν,
quoniam aliter eruditissimis viris persua-
sum.

sum video: nam inepte profectio Int rpres
tot pinguiissimos tauros & capras, cujus
 imperitiam superavit *Barlaeus*, cum αἰγῶν
 πιόταζα Atticam esse constructionem asserit
 mat pro αἰγῶν πιότάζας: vellem equidem,
 ille dignum habuisset testimoniis auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguiissi-*
mas, vel, quod arbitrati sunt, *tot tauros*
pinguiissimos: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto nasutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πιόταζα ταύρων θύειν? τοσῶτον enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τὰ πιόταζα τῶν ταύρων, sed οἱ πιό-
 ταζοι τῶν ταύρων: quo loquendi usu potissi-
 mum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* οἱ πω-
 δαῖοι τῶν γυναικῶν. *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφρεῖς τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. reperiun-
 tur enim & inhonesti parentes & homines
 animi atque eruditionis expertes: est ita-
 que, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 honesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compara-
 tionis respectum: sic enim in procemio
Thucydides: καὶ τῶν πλεόντων ἔβλεπον ἐντιῶθαι
 ἰπποῖντο.

ἰποιῦντο· apposite *Scholiales* : Θυκυδίδης, καὶ τὸ πλεῖστον τῷ χρόνῳ· nimirum hanc locutionem *Tbucydidi* familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸ πλεῖστον τῷ χρόνῳ pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque recte *Valla* : *maximam victus partem* : concordat illud *Herodoti* in *Clione* : τῦτον τὸ Ἀελέονα λέγουσι τὸ πολλὸν τῷ χρόνῳ ἀγριεύοντα αὐτὸν Περσάνδρῳ· illum memorant *Arionem* longinquum contrivisse tempus apud *Perianthrum* : & *Aristophanis* in *Eip.* v. 166. Καὶ πειρορήσεις τὸ γῆς πολλῷ· hujus rei igno- ratio in errorem dedit *Henr. Stephanum* : de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus* : Τιβερίου ὁ αὐτὸς τῶν (Ὀκλαβιανῶν) ἀγριεύοντων τὸν δρχλὼν εἰς ἰχάτλῳ ἀμότητον ἐπ- τεραπείς &c. Scribo, inquit *Stephanus*, ἰχάτον ἀμότητον vel ἰχάτλῳ ἀμότητον· non intellexit, quod pace viri magni dixerō, Græcam phrasin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam & alibi apud eum ἰχάτον κινδύνῳ, & ἀρετῆς καλίστη, pro ἰχάτον κινδύνῳ, & ἀρετῇ καλίστη· Paria sunt apud *Aristeam* de LXX. Interpretibus: εἰ τῆς ἀγαθῆς τῇ ἀνθρώπων ἐπιεικείῃ ἰσχυροῦς· *Epicurum* *Ep. ad Herodotum* : ἵνα παρ' ἐκάστων τῷ καιρῷ ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύνηται· *Sextum* *Empir.* *Pyrrh.* *Hypot.* lib. I. c. 14. καὶ γὰρ καταπαίζειν τὰ Δογματικῶν τετυφωμένων καὶ ἀφαιματολογούντων ἐν ἀποδοκιμάζοντι καὶ τῆς προσηλικῆς τῇ γαί.

2us. alia contulit & proba Doctissimus *Jensius* Lect. Luc. lib. III. cap. 14. Neque hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum vitii & endromidis solocem* legimus. Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάρμοι] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βύς, καμύς, φρέσς τὰ ἄτα. *Noster* in *Gall.* ὑπαυχένια ἀφελύειν.

Δῆμος ξυνειρόντων] *Ξυνείρειν* debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis: ἄτοι ὅτι τε τελόδοις καὶ συνάποις καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάρεα καὶ νεύτας, καὶ τοιαῦτον ἔχουσι σκόμματα καὶ ποδῶν σπειρολογίαν ξυνείρωνες καὶ τὰς ἀγορεύσεις ταύτας ἀπικρίσεις. *Philo* in *Flaccum*: χλευάζοντες τὴ βασιλείαν καὶ σκόμματα συνείρωνες. Vide *Nostrum* p. 2. *Revivisc.* p. 400. ξυνείρειτε τὴν καταγοργίαν καὶ διελίσχετε. & *Gall.* p. 244.

P. 106. Mercurii personam ex *Aristophanis Pluto* desumfisse *Nostrum* liquet: præ ceteris conferenda moneo, quæ leguntur *Act.* V. sc. 1. Αὐτίκα μάλα in *Pl.* VI. 432.

Δικρογύτοις ἐξέωθ] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quædam *Cedreni* adduxit, quæ huc apte quadrant.

P. 108. Διψαλίον θρυαλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πῖλον τῶλαιον, ut ipsa facetissime

sime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλὰ
καὶ ἐκὼν τῶν αἰσίων ἐν ἱπποὶ ἀποδοῖναι θέλων.

P. 109. Ἐκ ἀρότρων παίδων γηστῶν] *Ex*
formula legum Atticarum, ut docuit *Pe-*
titus ad *Leg. Att. Jamblicb. de Vit. Pytb.*
Segm. 210. ἡνίοσας appellat τὰς ἐπὶ ταύ-
ροις τὰ φέρει τε καὶ κοίμει ἡμετέρας. Ibi
eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusio-*
tam emendat, apud quem prave fuerit
expressum ἐκ ἀρότρων. *Aristæn.* lib. I. Ep.
19. καὶ ἐκ ἀρότρων παίδων γηστῶν ἐρωμέλιω
ἐγγάγιο γαμετῶν. eundem errorem vides,
quem equidem effugisse perspicaciam *Do-*
ctiss. Josæ Merceri miror: adde *Gataker.*
de *N. T. Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam
& splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθίρην
καὶ γυναῖκα ἀείδεσθαι, ἀνδρὶ τε μέγαν ὅς
τῷ ἀποτρέψω βέλτε' ἄρυσεν ἄρην. *Dio-*
genes etiam in adulterio comprehensus ro-
ganti quid faceret, respondit, Ἀνθρώπου
φουτύνω, seu, ut alii, ἀνίρω. talia facile
sexcenta reperias. Mox ἀποτρέψω sen-
sum turpiculum speciose occultat: multa
concessit *Doctiss. Gataker.* de *N. T. Stylo*
cap. 11.

Καταλείπας παρθένους] Extraordinariam
Græci curam virginum habuerunt, ut eas
a virorum consortio remotas in thalamis
concluderent: eo *Noster* allusit n. 247.
& 277. Hinc καταλειπας, de qua voce
docta notat *Salmas.* ad *Tertulliani Pat-*
lium:

lium: *Philo* in *Flaccum* γύγαια κατάκλει-
τα μηδὲ τ' αὐλεία εὐσερχόμην, καὶ θαλα-
μειόμην πάθειναι. Adde *Hieronym.* in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρῦναι] *Isocrat.* de *Permut.*
Πόσοι δ' πλῆτοι εἰς τὴν πόλιν εἰσρῦσιν, καὶ
δι' ἡμῶν ἀπάσης τ' Ἑλλάδος σωζομένης.

Τί τῆτο ὑποσκάζεις;] Distingue: τί
εἶπε; ὑποσκάζεις; quod & *Benedictus* in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant, vel ipso teste *Homero*:
Chrysostomus εὐελπίαις ἀγάπης inter pre-
tiosas principum delicias in primis laudat
ζεύγῳ λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καθωπιζόμε-
νοι. In illo beatissimo somnio *Micyllus* sibi
videbatur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ in
Gallo p. 245. καὶ ἦν ἰδὲ ποτε ἐξελαύνοντες
ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ κεχήσασθαι καὶ εὐσερχεῖσθαι.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπερέττει] Ut meretriculæ
καλέζονται, sic deliciæ dicebantur ὑπερε-
τεῖν, cum se viris præbebant. *Pseudolog.*
καὶ ὡς εὐσερχεῖσθαι σικυτὸν τῷ ὀλίθῳ ἐκείνῳ εὐσε-
ρχεῖσθαι συμπεριεφθῆναι πάντῃ ὑπερετεῖν. *Iæ-*
pius Aristophanes. Utraque tamen non
raro confusa: nam apud *Athenæum* *Matthæus*
de feminis τῷ ὑπερετεῖν usus est, uti de
deliciis τῷ καλέζονται *Noster* p. 9. ἡδὲ
παρθένῳ, ἢ τῇ σοι ἐκείνῃ ἐκαλέζετο.

Πυρ.

Πυρρίως &c.] Sērvorum nomina e Comœdia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos devenerunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ κομῳδία δὲ καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος ἔτι περὶ αὐτῇ νενέμῃκει, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγείρων πρῶτον. ad hæc quæ observavit *Grævius*, erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conluct.* p. 482 ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέροι σοι πρῶτα καὶ τὸ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ πρῶτα γένοντο. *Pyrrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate deteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διακρίνεται οἱ ἐλευθέροι τῷ δούλῳ καὶ ταῖς θηρί· Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζονται· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συγχύθησαν. Si quis horum originem pernoſcere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμαρφότερον Νιρείως] Omnium, qui sub Ilium venerē, Græcorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum*

& Therfitem altercatio apud *Nostrum* p. 60. Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat.* Epod. 15. *Formaque vincas Nirea. Achill. Tatius* lib. VI. p. 387. ἰκοὶ δ' εἰδὲν μίλῃ τῦτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου ἰσχυρίσιν, εἴτε Κροίσου πλασιώτερον. Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synæsius* Ep. 3. ὑπὲρ ἰσχυρίας ἀμφισβητεῖν τῷ Κίχρῳ de homine splendido genere nato: ut in *Calvitiei Encomio* τῷ Βασιλεφόνῃ τωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in *Βασανίσῃ* τὰς παγόνιας, ἀνερσιῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διοχρεῖς καθάπερ Ὀμηρον λέγῃ, καὶ τῇ παρρησίᾳ πρέποντας τῇ δὲ Κόδρου. Alia quædam non dissona conjunxit *Philo* πρὸς Προνοίας apud *Euseb.* Προπαρασκευ. lib. VIII. c. ult. πλασιώτερον Κροίσου, Λυσκίως ὀξύπνετον, ἀνδριώτερον δὲ Κρυταιώων Μίλων, κακίαν Γαυμάδους. Possem aliquanto plura e *Maximo* *Tyrie* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. εἰδ' ὁ Λυσκίως] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl.* 210. βλέποντ' ἀνδρείων οὐ ὀξύτερον δὲ Λυσκίως. *Apulej.* *Metam.* lib. II. *Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo* ἢ osculeum totum: & cui non notum illud *Horatii*: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplerè oculis.

P. 114. Περσικῶν] *Lucian. Pro Imagin.* ὁμοίαν ἂν εἴ τιμι ἀμόρφω περσικῶν εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τόπος] *Paucis hanc totam orationem complexus est Plutus apud Aristoph. v. 107. Ad unguem cum Auctore Nostro concordant, quæ Longinus scripsit* ὡς ἔστιν c. 43. p. 236. Τὰ συμφυῆ τῷ πλῆτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκκρίνεται μὴ ἀδύνατον εἶναι &c.

P. 116. ἰχατιῶν] *Agellum mari adfinem, quem colebat Timon, hoc appellat nomine in sequentibus etiam Lucianus. Æschines adversus Timarch. Οἰκίαν μὲν γὰρ ἔπειθεν ὁ πόλιος, ἰχατιῶν δὲ Σφηλτοῦ* ad ea quæ notat *Scholias* antiquus & ineditus, cum erudito *Lectore* communicare constitui: ἰχατιαὶ εἰσι τόποι ἰχθυῶν ὅτι χῶρος περιτρυφῆς ἢ εἰς ὄρεα ἢ εἰς θάλασσαν· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς πύρμασι τῶ δῆμον ἰχατιαὶ ἀκαλῶντο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνοντες ὄρεα ἢ ἄκρας κατὰ τὴν Ἀγτικὴν. παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰχατιαὶ ἀκαλῶντες· hæc sunt præter propter, quæ hic illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ minus cum ingenio linguæ Græcæ concordabant, ex *Harpocrate* & *Suida* in melius mutavi. *Paucis Hesychius*: ἰχατιαὶ, ἄκρας, τὸ ἰχθυῶν μέγεθος χωρίον, τὸ συνάπτεται τοῖς ὄρεσιν, ἐρημία.

P. 117. Παροδῶσα] *Conferre ne refugias,*

gias, quæ *Aristophanes* habet in *Plut.* vñ. 558.

ῥάκⓈ] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si *Brodaeo* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster* in *Pseudol.* pag. 566. ἄχει δὲ σε τὸ ἔ λόγῳ τῷτο ῥάκⓈ πολυκεδὲς ἰργασάμενⓈ ἐξίωσι· & de *Merc. Cond.* p. 496. Inde sumserunt in metrica parœmiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X, 33. Τί με, ὦ ποιητὲ, ἐξοείξεις ἄπειρ κλιτύειον· nonnihil accedit ponderis explicationi meæ ab hoc *Senecæ* edicto: *Qui bujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.

P. 121. ἀγρίανⓈ] A Græcis sumserat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*: *Cicero* paulum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. *ut his malis reipublicæ licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* *Aristides* de Momo, qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὃ μὲνⓈ διαρρήγνυτο σὺν ἱκανῷ ὅτι αἰτιώσεταί· ut alia ne memorem, ὅσα κόνις.

τῇ εἰρεσίᾳ τῶ πλεον] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐρέσσειν πλεονⓈ· quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plau-*

tus in Amphitr. non ocius quivi, si me Dædaleis tulissem remigiis. Apulej. lib. V. Metamorph. Sed ubi remigio plumæ raptum maritum proceritas spatii fecerat alienum.

Εὐὰ δὲ ὑμῖν ἐπισήσωμαι] Ut aliorum opiniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodae* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgatam confirmat lectionem: quod arbitratur Vir Eruditissimus, sic exponenda esse hæc verba: *Ego vero vobis suppositus ero, vel, substabo*, ignoscat, si dixerò, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi *Plutus* neutiquam cum *Thesaur*o suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a *Mercurio* monetur, ut ad *lignonem Timonis* effodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: hæc, uti decebat, ad amissim congruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum *Mercurii* animum, quod *Thesaurum* secum non adduxissent, scite sedat *Plutus*, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra

relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potio-rem hactenus existimo interpretationem, ut ὑποθήσομαι sumatur pro ὑποχωρήσω. *Suidas* etiam Ὑποθήτω, ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρησάτω. *Hesychius*; Ὑποθήτω, ὑποταγῇ, εἰσάτω, παρὰ ὑποχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto spon-fore: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus sit mentio, unde rite illum ab-isse concludas: vel, si quis hoc forte ma-
lit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ τῷ τῷ ὑποθήσομαι. ego vero hunc thesaurum Tibi sub-
ligone constituam, aut, ὑποθήσω σοι, spon-
sorem pro me dabo: nam apud *Hesychium* Ὑποθήσω, ὅταν τις ἐκκάθειλον τῆσιν ἐπὶ τῷ ἀνέσασθαι τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ὡ χρυσὲ] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus versiculus ita repræsentetur: Ὡ χρυσὲ δαξίωμα πάθισον κλέος. nam vera scriptio est βεγτοῖς, quam *Sextus Empiricus* ad-
servavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* alique plures. Postea *No-*
ster facete addidit καὶ νόκλος καὶ μετ' ἡμέ-
ραν. nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυ-
σοὺς αἰθέριον πῦρ Ἄγε ἀλγυπρίαν νόκλος με-
γαλινὸν ἔξοχα πλάτυ. P. 122.

P. 122. Ἀναθήνας] Compone *Aristoph.*
Plut. vi. 843.

Ἐνδιαιτᾶσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ὅτι κατὰ τὰς Ἀθηναίας ἔφασκε. δεικνὺς τὴν τῷ Διὶ εὐάν, καὶ πομπῆον αὐτῷ πατεριανικίνην ἐνδιαιτᾶσθαι. ἐνδιαιτῆρας *Græci* plerumque vocant *αικνία*; ubi jucunde vivitur, ad littus vel in campis virentibus constructa. Liberius aliquanto vitam humanam τὸ πλείονος ἐνδιαίτημα dixit *Theoph. Simoc.* Ep. 10.

Δεδόχθαι] Ἔγω, δεδόχθαι propositum immutabile designant; sæpe *Aristænetus*, quem in istis formulis emendavit *Eruditill. Josias Mercerus* p. 243. & 272.

P. 123. Στέφανον ἐπιτελεῖν] Mortuis tanquam victoribus vitæ stadio egregie decurso corona solebat imponi: *Suidas* in *Μελίτῳτα*. Meminit & *Aristoph.* in *Ecclesiaz.* Vide præterea *Kirchmannum*. Leve autem, sed non levis momenti vitium implicuit sententiam: scribe: ἢ ὃ δὲ λανθαιῖν, καὶ αὐτῷ εἶφαι ἐπιτελεῖν. si vero in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum sit, memet ipsum quoque coronare constituo: ridicule, quasi post mortem sibi solus nemine advocato *Timon* exequias recuperet. Modo ἐπὶ τὴν τῷ Ἄλκιμου illustri commendatione perfunxit ingeniosissimus *Faber*.

Ἀλχιόν] Similiter in *Pseudol.* p. 597.

Τὸ δὲ ἐλέγχεται &c. βρόχῳ ὡς ἀληθῶς ἐστὶ
σοι. & *Heliod.* lib. VII. πνιμὸς τολύμῃ εἶχε
τὴν γαστῆρα.

Ὁσφραίνοντο] *Aristoph.* Pl. 783. Βάμ'
ἐς κρέμας, ὡς χαλεπὸν εἶναι οἱ φίλοι. Οἱ
φαινόμενοι ἀδελφοὶ ὅταν πρὸς τῇ τις εὔ &c.
cogitet quis Ὁσφραίνοντο. sed frustra.

P. 124. Νισιδάκων] *Terpander* apud
Euclid. *Introd. Harmon.* p. 19. νόας πε-
λαδίστομον ὕμνος.

Εἰς Ἀρείον πάγον] *Noster* in *Amorib.*
pag. 1047. χεῖρ δὲ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρὸς
φόνου καὶ πυρεταίας ἢ τῇ Δία καὶ φαρμάκων ἀγω-
νιστόμενον ὑπερφυῶς ἀπιφάνιστο. Vide *Poll.*
VIII. 117. & notas: de ἀποκλήσει obiter
Salmasius ad *Tatium* p. 683. & 742.

P. 126. Μίγα ὄφελον] *Decus tui ge-
neris* & *praesidium* ex *Horatio* recte dicas:
viri enim illustres & bene de republica me-
riti, concinne dicebantur a Græcis ὄφελον
καὶ πόλιος; præter alios *Aristophanes* in *Ec-
clesiaz.* Πολλὰς πάνυ γυναῖκας, ὅτι πρὸς ἐστὶν
ὄφελον ὡς τῇ πόλει. id est, exponente *Scho-
liasta*, ἐὺ λοεῖς, cui consentit *Suidas*. ex-
pectabimus autem omnem istius phraseos
elegantiam penitus illustratam ab Erudi-
tissimo *Kustero*.

Κολυττιὺς] Adduxit *Suidas* in ea voce:
psephismatis exemplum apud *Diogen.* in
Zenone comparare non fuerit inutile, plu-
ra sunt apud *Demasthenem*.

Ἐν τῷ καταλόγῳ] *Commentarii vice Polluc. legas VIII. 115. ibique Eruditorum observata.*

P. 128. Αὐτοβορέας] *Comice: verus Boreas: sic in Philop. p. 480. αὐτοανθρώπων ὁμοιον Ἀυτοκασίγητ* est apud *Hesychium*, & *Αὐτόμαςτος*, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωεγτέρω] *Phrynichus* improbat pag. 24. tanquam poëtis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὖζωρον & εὖζωρότερον: alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.

Παρηκωνισόμῃ] Hoc itidem verbum præfero vulgatæ lectioni in *Revivisc. p. 411.* sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. pag. 312. ὡσαυτε τινα τῶ ἀγειροσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλῆ· τι διαθεῖτο καὶ παρηκωνίσει· pag. 319. ὡς ἱταλίδιοι τὸ ἱβελάσειον ἐκείνο καὶ μάτῳ θρυπτόμῃσι παρηκωνισάμῃ. 359. τὸ μίχελον ὀνόματ' ἀξίωμα ἡμῶν παρηκωνισάμῃ. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικείαν αἰδῶ παρηκωνισάμῃ. lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παρηκωνισάμῃ.

P. 129. Ἐν ταῖς λοπάσι] *Refutat Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensus L. L. p. 11.* est etiam proverbium & titulus *Satyræ Varronis Menippeæ: εὖρεν ὃ λοπὰς τὸ πᾶμα*. Ceterum ablego *Lectorem*

rem ad *Gruterum* in *Pbenom. Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἀπειτάσας γὰρ τὸ πάγωνα &c. e *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλει, ut intelligas εἰς σωφροσύνης καὶ χρημότητος λόγοι πολλοὶ οἴσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam ἀγέλεται aut simile quid post χρημότητος· alias enim hæc non commode cohærent: notandum vero ὑποταγυλίζων γελοῖος, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguæ vitio impeditum fuisse *Epicurum* memoriæ mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus includisse existimabatur.

P. 130. μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit *Xenoph.* *Cyrop.* lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis Litteris*: ἐμοὶ δὲ ἢ τὴν ἐλίαν τρυπᾶν ἐν Θείῳ οἴκῳ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνὲ ἀκρῶν nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminerunt *Thucydides*, *Polux*, *Hesychius*, alii.

Κομματωγῆς] Codicibus antiquis & hos pro-

probantibus eruditis morem gessi : *Hesych.* Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλῶ ὑπαγωγῆ. *Herodot. Calliop.* κηρικῆιον ἐπὶ τῷ κυματογῆς κείρον. & *Agath.* lib. III. quem *Suidas* citat : sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad littus allisione : *Noster* in *Navig.* pag. 670. καὶ φοβερωτάτῳ ποιῶ τῷ κυματογῶ καὶ τῷ ἤχῳ μέγαν. atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco : non penitus tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor*, III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῷ ψάμμῳ πλησίον τῷ κυματοῦδος γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τριχιλίας. quanquam & ibi nescio quo jure *Mollio* venerit in mentem τῷ κυματογῆς. Ἄλλ' ὅταν crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum : ut lib. I. cap. 23. Ἐστὶ δὲ λίθος ὃς μέγας, ἀλλ' ὅταν καθίξειται μικρὰ ἐνδρόφ.

Ω δὲ] Spuriam hanc formulam & alienam ab Atticæ locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Solæc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus : utitur tamen & hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Grævius* : *Polyb. Hist.* lib. I. ὅς μιν ἐξέβαλον τῷ πολιτῶν, ὅς δὲ ἀπὸσφάξαν. sed purius idem paulo post : τὰς μὲν ἐκβαλόντες, τὰς δὲ ἀπὸσφάξαντες τῷ πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr. Vita* : ἀφ' οὗ καὶ εἰς αὐτὸν ἀφ' οὗ δὲ ἐντακαίδεκα. *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Pbry-*

nichus, valebit hæc formula: ejus hoc est: οἷς μὲν δίδωσι, οἷς δὲ ἀφαιρέται τύχη. Vide *Thomam*.

τὴν πῆραν] Vide *Nostrum de Mort. Peregr.* p. 775. *Diogenis* erat: μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

P. 131. Κοιδύλων] Elegans est *Tollii* nota ad *Longin.* p. 232. κιδύλων ἐνδείκναι μάλα σερῶν. *Ælian.* V. H. XIII. 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. *Demosth. adv. Midiam & Laërt.* in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. vf. 950. Ὅτι καταλύει φειφανῶς εἰς ἂν μόνον τὴν δημοκρατίαν. crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: sæpius in *Aristophane* & Oratione *Demosthenis* adversus *Midiam*, ad quam videas *Ulpianum*.

Ἐπιχαλάζω] Persimile est in Gallo: Κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνως τὸς λίθους.

A D D E N D A.

P. 3. *Iis*, qui *Menippi* cum laude mentionem fecerunt, nunc adjuuge *Eunap.* de *Vita Sophist. Proem.* Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τὰς τὸς χρόνους, καὶ τὴν κατὰ κυνισμὸν ἐκ ἀφαιρέσεως, εἰ τινα καὶ κυνισμὸν χρὴ λόγον ποιεῖσθαι, παρ' οἷς ἦν Μισώνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἑτέροι γέ τιτες πλείους.

πλάης. *Luciani* autem dialogis adfine quid reperio in *Eris Armenii Apologo* jucundissime ficto apud *Platon.* de *Rep.* lib. X. inter alia defunctorum animas ad campos *Elyfios* & lætissima florentibus herbis prata venientes narrat οἷον ἐν πανηγύρεϊ κατασκήνωσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλους, ὅσας γνώριμα, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆ γῆς ἡμέρας ὧν τὰ ἱέρων τὰ ἐκτὶ, καὶ τὰς ἐκ τῆ ἕρμης τὰ παρ' ἐκείναις. διηγείσθαι δὲ ἀλλήλους, τὰς μὲν ὀδυρμύδας τε καὶ κλαυθράς, ἀναμιμνησκόμενους ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ. εἶναι δὲ πορεῖαν χιλιετη. τὰ δ' αὖ ἐκ τῆ ἕρμης εὐπαθείας διηγείσθαι καὶ θείας ἀμηχανίας τὸ κάλλος. non itaque nonnulla caret specie, colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Noster* in *Timone*: ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ.

L. 11. *Lucian.* in *Gallo.* prope finem ἔτι γὰρ ἐν ὀνειροπολεῖς τὸ πλεῖστον. eleganter vero *Sextus Empiricus* sapientem a Stoicis confictum, quem si omnia perlustres vanam tamen quærendi operam perdideris, appellat τὸ παρ' αὐτοῖς ὀνειροπολήματος σοφόν. P. H. lib. I. *Theophyl.* *Simoc.* Ep. 9. τὴν σὺν ὀνειροπόλῳ ἐπάνοδον.

P. 20. l. 1. ad *Dionysii* locum facit *Eunapius* in *Jamblicho*: ὃ γὰρ κατέχευε τὴν ἀπραγμὴν καὶ γοητεύει ὥστε τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ λίσσεται καὶ ἀπαινεῖν τὴν ἀπληροῦς ἰστορίαν.

P. 26. l. 24. *Homeri* locum respexit & *Eunapius* in *Libanio*: δέσποινά νεόπληθον καὶ τὸ γῆρας ἀπιξιμὸν. *Theophanes* etiam non invenisse *Hom.* 14. de *Thamare*: καὶ εἰ ἀκροασίας ὑπερβολὴν ἀποξύσασα ἔσται καὶ πᾶσαν αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui ab *Atticis* hominem senem & gravidine laborantem λεμφὸν dici notat: inde *Menander* γέροντα λεμφὸν vocat, ut *Ammonius* habet: *Lucilium* appellat emunctæ naris *Horatius* Sat. IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* nota: significat sapientem, quia e contrario mungosum stultum appellamus: vox meis auribus inexpectata mungosus; neque tamen obelo configendam puto, etsi cogitarem de mucoso, quod in *Philoxeni* Glossis legas: *Mucosus*; μύζων paulo aliter commentator ineditus: tersæ vel mundæ, emunctæ naris est, qui deridet alios fortiter: *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronimum* scio. Vid. *Erasm.* Chil. II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non præterit alterum illud ἄλκιον ἀπρότρεπτον, cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit, Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem? ut in suavissimi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo

vulgo placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἐγὼ, inquit, περιπαῖς λήμας ἐπισκοπεῖμαι. & *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam Epicurus ridicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychio Illustri*.

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: ὑποσμούχῃ (ὑποσμούχῃ) θλίβῃ, ἀνιᾶ, καταπονῶ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· de vulnere dici proprie ὑποσμούχην, unde hæc derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: ἀπὲρ τραυμάτων· ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparit ὑποσμούχην: nisi præferas: τῶν καυμάτων· sequitur in eo ὑποσμούχουσα, ἰδίως ἐπιθίζουσα· quovis iudice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐνδριεθίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμούχων, ἀλγύων, ἀλγυαίων· *Hesychio* spongiore reficiendum, ἀλγύων· nam & ζῆσι actionem designat: Idem: Ζεί, φλίγῃ.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. ὁ μὲν οὖν ὁ, ἀλλὰ καὶ ποσοικημῆα καὶ πλωχοτεροῦσα τοῖς τότε καιροῖς ἐπιδαψιλεύσασθαι.

P. 46. l. 19. Haud pœnitebit inspexisse *Salmas. Plinian. Exerc.* p. 68.

P. 51. l. 14. Præteriit me Doctissimum *Jenssum* eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βεβρευσθόμενον, ὡς ἰσχυρότατον, ὁρμιζόμενον· an, βεβρευσθόμενον; sed nihil mutandum videtur propter ὁρμιζόμενον.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νηαυάγηκα· teste *Diogene & Suida* in Voce.

P. 61. l. 2. Pulchre *Eunapius* & significatione metaphorica in *Prisco* ὡς τῷ δυνάμει τ' ἀληθείας ἀντιβαίνειν· in *Chrysanthio*: τοῖς φανθεῖσι σημείοις ὡς τ' εἰδῶν ἀντιβαίνων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon Smyrnaeus Mathem.* p. 8. ταῖς χορδαῖς πρῶτα παρίχουσι ἐπὶ τ' ἡρμῶν ερεβλῆντες.

P. 70. l. 15. Et *Eunapio* in *Proœm.* τὰ πλεῖστα τ' βεβρωμένων αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer.* p. 408. ὁ δεισιδαίμων βίβη pro superstitiosis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐκνεμόμεναι τ' ἀνθρώποινοι βίβη κακίαι.

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virtum laudabilem Cent. I. Ad. I.

I N D E X

A D

N O T A S.

A.

Achilles apparens nautis circa insulam
Achilleam salutis est signum, 81, 84.

*Achilles Tati*us, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.

Acron in *Horat.* 120.

Adamantius, 68, 94.

Adjectivum masc. aut foem. cum genitivo
casu substantivi more constructum, 109.

Ægialenses edocuerant Cererem de raptu
Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
remissum, 18, 19.

Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46,
47, 52, 72, 82, 98, 118. tentatus, 60.

Æschines, 12, 70, 84, 109.

Æschylus, 84.

Agatharchides, 67.

Agathias, 56.

ἀσχόν, res molesta atque ingrata, 113.

Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: Ammone se natum prædicavit, 64.

Ammonius, 7, 120.

Anacreon, 85.

ἀναπρίζεν, inflammare, excitare, 99,
100.

ἀναπρίσθαι, 25.

Antbologia, 15, 62.

ἀνθεσμίας οἶν, 10, 11.

ἀντιξέταξις τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβαίνειν, *refragari, adversari*, 60.

Antiochi nummi, Castorum imaginem præferentes, 79.

ἀντιπαρτάλλεσθαι & ἀντιτάλλεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus diffidebat & irascebatur, uti Timo, 90.

οἱ ἄνω, *qui sunt in vivis*, τοῖς κάτω ὀρ-
 positi, 13.

ἄνω ἔ ποταμῶν, Proverb. 31.

ἀπαγορεύειν, 78.

ἀπειπεῖν, 78.

ἀπειρηκίνα, *lassitudine vel curis confectum labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, cujus consuetudinem toleraret utcumque Timo, 90.

ἀπεικληκίνα, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀπικναίειν τῷ ἀγλῷ, 19.

Apollodorus, 24, 69.

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπρμύξα, 26, 27, 37.

ἀπξέειν τὸ γῆρας, τῷ αἰδῶ, 26.

ἀπρμυγῆαι, *dolore confici*, vel etiam *ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Ar-

Archilochus, 59.

45. ἄρεσ' ἀνγ', 114.

ri, 60 *Aristænetus*, 12, 49, 113. emendatus, 105.

magis *Aristeas* de LXX. 103.

Aristides, 110.

mi, 6 *Aristophanes*, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42,

52, 56, 57, 84, 88, 91, 95, 98,

om: 99, 109, 112, 113, 114, 118.

imo, *Aristoteles*, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

αἰετ' ἀνδρ', *liberorum habendorum cura*, 105.

tu of *Arrianus*, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Atbenæus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

con: αὐτοβορίας, αὐτοάνθρωπ', 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀπρίαν, 39.

B.

fuer: **B**accharis, unguenti Lydii genus, 54.

92 **Bacchi arma**, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τα βεβιωμένα, 70. *res in vita gesta*.

Bion, 48.

βί', & *vita* pro ipsis hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βυρόρυζ', 28.

er: βρεῖθεον μῦθον, 54.

6. βρεῖθεον, variae significationes, 53. seqq.

C.

Calvus Aurelianus, 72.

Cæsaris amphitheatrum, 23.

***** 2

Cæ-

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat,
interemit mandragora inebriatos, 96.

Callimachus, 83, 92, 93.

Canes custodes templorum, 97.

Canis ob vigilantiam honore affectus ab
Atheniensibus, 98.

Catullus, 15, 49.

Cebetis τὸ ἐν ἁδὲ διήγησις, I.

Cedrenus, 104.

Chalcidius in Timæum Platonis, 85.

καίρεισθαι, viro se præbere, 106.

Charontis naulum, 16.

Chrysostomus, 11, 31, 106.

Cicero, 88, 110, 115.

Cinnamus, 27, 71.

Clemens Alexandrinus, 8, 112.

Codinus, 79.

Codro generosior, 108.

Consputare, 49.

Cornelius Nepos, 52.

Cornutus de Natura Deorum, 92.

Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi cor-
pus, 69.

D.

Δάκειν, urere, molestiam afferre, 15.

δαψιλεύεσθαι, & ἐπιδαψιλεύεσθαι, 39.

Democriti, τὰ περὶ τὸ ἐν ἁδὲ, I.

Democritus ab Epicuro vocatus Δημόκρι-
τος, 121.

Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96,
101, 118.

apud

apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.

Ἀφφραγῆναι, *invidia rumpi*, 110.

Dicaearchus ἐν τῇ εἰς Τεγρῶνις καταβή-
σις scriptis, 63.

Didymus, 68.

διεγῖνοις ἰξωθεῖν, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92,
93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
responderit, 105. faciem consputavit il-
li, a quo ad coenam vocatus fuerat, 40.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79,
88, 115, 116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32,
40, 84.

Dioscuri in capitibus habent stellas: be-
nigna sunt sidera nautis, 79.

δυσάντητον διάμα, 99.

E.

Ἐκαύματι, *inustæ notæ*, 84, 85.

εἰς πλείονα, 110.

εἰσποιεῖσθαι, *adoptatus*, 32.

εἰσπορῆναι, de divitiis dicitur, 106.

Ἐκάτης δ᾽ ἄπρον, 41.

ἐκκαθαίρειν, 72.

ἐκκαύματι, *cremia*, 84.

ἐκτρέπεσθαι, *abominari*, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρῳ, *vicissim*, 45.

ὡ τῇ ῥάδω καθικνεῖσθαι, & similes locutiones, 21.

Ellipseos exempla, ubi ὦ redundat, 51.

ἐμβρόντησθαι, attonitus, 93, 94.

Empedocles in Ætnam insilit, 50. Cur

χαλκός τις dictus, 27, 51.

Emungere, 37.

ἐνιέκρυσθαι, fons Athenis, 116.

ἐξέρχειν ἀοιδῆς, 59.

ἐπιλπίζειν, spe lactare, 7.

ἐπιβυσιάζεσθαι, 104.

ἐπίκρπον & ἐπίκρπαιον, truncus sive mensa in quo lanii carnes concidunt, 57.

Epicurus, 103, 116.

ἐπιλαμβεῖσθαι, 83.

ἐπιρρεῖν, & ἐπιρροῇ, de divitiarum affluentia, 12.

ἐπιτερεῖν, 100.

ἐπιχαίνειν, inhiare, 31.

Epicbarmus, 57.

ἐπιχαλίζω λίθοις, 118.

Equi & muli albi in pretio, 106.

ἐργασήειν, 75.

ἐρχεσθαι & ἔχειν, de rebus lucro appositis, 10.

Erotianus, 54.

ἐχατιά, agellus mari proximus, 109.

Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68, 81, 85. tent. 30.

Euclides, 114.

εὐήθεια non stultitiam tantum, sed morum etiam

etiam bonitatem notat. 100, 101.

Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.

Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid.
Schol.

Eusebius, 71, 75, 83.

Eustathius, 18, 25, 29, 37, 82.

ἐπὶ τρεπὺς, *paratus*, 84.

Formæ pro Formosis, 13.

G *Galenus*, 20, 96, 110.

γλαμῆν, *lippire*, 30.

Glossæ, 48, 84, 95. emend. 28.

Galenus, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H *Helenæ* fidus prosperum nautis, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,

48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.

emend. 35.

Heraclides de Vita *Homeri*, 122.

de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum *Lucilii* epigram-
ma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37,

40, 45, 61, 62, 63, 94, 97, 104,

109, 112, 115, 116, 121. & alibi. tent.

86, 121. emend. 20, 38, 93, 96.

***** 4

He-

Hesychius Illustris, 121.

Hieronimus, 106.

Hieronimus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Hunni ubique utebantur equis, 61.

Hyacinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

J I. *Jamblichus*, 31, 68, 105.
Jaspidis dotes, 65.

ἴχνη, 78.

ἰδὼν εἶδον, bene Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis epitheta multa, 92.

Isæus, 32.

ἰσαγορεία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K K. *Καταβάλλειν*, pretium solvere, 6.

Καταβάλλειν, ῥίπτειν ἑαυτὸν, 14.

κατόκλης ☉, conclusa in thalamo virgo,
105.

κατάλογος ☉, 114.

κῆλας, 68.

κῆλοπις, 68.

κρίδουλῶ, *colaphus*, 118.

κέρυζα, κέρυζαν, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κέρυζαν, 27.

κυματωγή, litus arenosum, in quo se fluctuum marinorum ira frangit, 117.

L.
Lacedæmoniorum mores corrupti, 43.

λέμφῳ, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμας κρηναί, 121.

λήμη, λημῶν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, *patella*, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus *Menippum*, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, *Baccharis*, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lyfander aureas stellas dedicavit *Dioscuris*, 80.

Lyfias, 11, 32.

N D E A

M^{M.}*acarius*, 39, 42.

μαγίς, 63.

μάζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

Manes, 14.

Manetho, 21.

μαντεύομαι, 63.

Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.

Martialis, 23.

Mausoleum, 23.

Maximus Tyrius, 83, 122.

Megillus formosus, 43.

Menander, 15, 19, 28, 117, 120.

Menippi primæ partes in *Dialogis Lucianis*, 3.

Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.

Menippeæ Satyræ Varronis, ib.

Menippi *Arcefilaus* & *Symposium*, 3.

Menippi *Νεκρία* ad cuius imitationem videntur compositi *Dialogi mortuorum Luciani*, 2.

μεταξὺ λόγων, 58.

Momus, 62, 110.

Mortuis Corona imponebatur, 15.

Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.

Mungosus, *mucosus*, 120.

μύξα, 28.

N.
Nicephorus Gregoras, 121.
 Nicetas Choniates, 27.
 Nireo formosior, 108.
 Nonnus, 84.

O.
Obolus Mortuorum ori impositus, unus-
 ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὀνειροπολεῖν, somnia sibi fingere, 8, 119,
 120.

ὀξύχει, 67.

ὀφειλὼ τὴ πόλει, homo illustris, & de
 civitate bene meritus, 114.

Orphei εἰς ἅδ' αὖ κατὰδασις, 1.

ὄσων, 117.

Ovidius, 69. emend. 14.

P. & Φ.
Palæphatus, 101.

Palladius, 38.

παντοῖα γίνεσθαι, metu percellitur, 77.

πυγῶν ἀνίστασθαι, cubito repellere, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Ægineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90,
 91, 98, 117.

Peresus dolore, 15.

περιγίγειν, accurate aliquid enarrare,
 46, 47.

περιγύσσειν, 48.

Per-

Perfarum victus, 116.

πύρα· μηδὲν ὑπὲρ τῶν πύρων, 118.

φέρων, aliquando abundat, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostratus, 93, 98.

φλύκταινα, 50.

Photius, 67.

Pbrynichus, 45. repr. 115, 118.

Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78,
85, 101, 118. Ejus Epistolæ, 87.

Plautus, 110.

Plinius, 72, 88.

Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100,
121. emend. 95.

Poëtæ epitheta Deorum cumulant, 92, 93.

Polemo, 21, 86, 94.

Pollux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67,
71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.

Pollux sive πολυδεύκης unde derivetur, 80.

Polyænus, 96.

Polybius, 27, 117. Collectaneis Con-
stantini, 46.

Polypus, 82.

πορθμεῖον & πορθμίον, quid differant, 17, 18.

Porphyrius, 50, 71.

Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72.
emend. 14, 15, 94.

προσπύειν τι, adversari, 28, 29.

Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108,
115.

Psellus de Lapidibus,

Pul.

Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
fuisse, 94.

Pythagoræ præceptum de fabis, 50.

Pythagoræi, 8.

R.

Pax, nullius momenti homo, 110.

Religio, 97.

Rhodii ex statuis eradebant nomina He-
roum antiquorum, & recentiorum quo-
rundam inscribebant, 52.

ῥιπτεῖν ἐκ τῶν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

S.

Salmoneus, 95.

Scholiastes Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

Aristophanis, 19, 29, 30, 55,
114. emend. 64.

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

Luciani, 6, 18, 34, 54, 58,
68, 85. repr. 10, 46.

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatrarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Ser.

Servus literatus, 85.

Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.

Sextus Empiricus, 102, 103, 112, 119.

Sicula & Sybaritica mensa, 11.

Sidonius Apollinaris, 37.

σὺν ἑσθῇ, 35.

Socratis incessus & gestus, 95.

Sophocles, 42.

Soranus, 117.

Sesibius, 80.

Stasimus Cypriorum auctor, 99.

Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
quibus erectæ erant, 52.

Stobæus, 17.

Suetonius, 96.

Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28,
29, 37, 38, 40, 41, 55, 56, 62,
91, 93, 96, 97, 100, 101, 112,
114, 117, 122. emend. 1, 2, 61, 121.

Superi, & *superos relinquere pro mori*,
13.

Synesius, 13, 41, 72, 78, 108.

συνδύν, & similis terminationis adverbia,
97.

T T.

antalus, 95.

Tatari Wogulskii obolum mortuorum
oribus imponunt, 17.

Tatianus, 75.

Terpander, 114.

Tertullianus, 8, 104.

The-

Themistius, II, 108.

Theodoretus, 10, 56.

Theognis, 135.

Theon Smyrnaeus, 101, 122.
in *Aratum*, 21.

ἐν Μουσῇς, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophrastus, 48, 66, 120.

Simocatta, 113, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120.
repr. 7.

Thucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*, 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

τράυμα βροντῆς, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

Var-

INDEX AD NOTAS.

V V.
Varronis Satyræ Menippeæ, 3.
Vellejus Paterculus, 13.
Virgilius, 8, 60, 110.
 Virgines in thalamis conclusæ, 105.
 Vita, pro ipsis hominibus, 72.
 in Vulcani templo canes, 98.

X X.
Xenophon, 21, 40, 59, 61, 66,
 116.

ἑνεῖρεν σκάμμαζα, 104.

Y Y.
Yπερβουλον, 20, 21.
ὑπερεῖν, deliciae dicuntur amatoribus
 suis, 106.

ὑπερβουλον, 8.

ὑπερεῖν, 12.

ὑπερβουλον, 111, 112.

Z Z.
Zenonis dictum, 122.

ζῆν, 121.

Zosimus, ejus locus assertus, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

F I N I S.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλάτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλλος.

Κρ.

Υ' φέρωμεν, ὦ Πλά-
των, Μένιππον τα-
τοιῖ τ' κύνα παρσι-
κῆντα. ὥστε ἡ ἐκείνῳ
ποι κατάσῃσιν, ἢ
ἡμεῖς μετοικήσομεν

εἰς ἕτερον τόπον. Πλά. Τί δ' ὑμᾶς δεῖνόν
ἐξγάξειαι, ὁμόνεκρος ἄν; Κροῖ. Ἐπειδὴν
ἡμεῖς οἰμώσομεν, καὶ εἴσομεν, ἐκείνῳ με-
μνημένοι τ' ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσι, τ' χρυ-
σίῃς, Σαρδαιάπαλλος δ', τ' πολλῆς τρυφῆς,
ἐγὼ δ', τ' θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξοι-
δίς, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς δὲ π-
καλῶν· εἰσίτε δ' καὶ ἄδων ἐπιταράττης ἡμῶν
τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ. Πλά. 15
Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀλη-
θῆ, ὦ Πλάτων· μιστῶ γὰρ αὐτὰς ἀχρηεῖς,
καὶ ὀλιβεῖς ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βίω-
ναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέ-
μνηται, καὶ παύσονται τ' ἄνω· χαίρω·

Λ

τοῖς

τοιγαρῆν ἀνιῶν αὐτὸς. Πλὺ. Ἄλλ' εἰ
 χρή· λυπῶνται γὰρ ἡ μικρῶν τερψίμε-
 νοι· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλῦτων,
 ὁμόψηφός ἐστιν τοῖς τέττονι σενάμοις;
 25 Πλὺ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ὅτι ἂν ἐβελήσαιμι
 τασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ μὲν, ὦ κά-
 κισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, ἔτι γινώσκετε, ὡς ἔδε παυστο-
 ρήσῃ με· ἵνα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολυ-
 30 πῆσαι ἀνιῶν, καὶ κατὰδαι, καὶ καταγέ-
 λων. Κρ. Ταῦτα εἰχ' ὕδατος; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκείνα ὕδατος ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 πρὸς κνηστῶν ἀξιῶντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐντρύφοντες, καὶ τῷ θανάτῳ το-
 35 παρῶναι ἡ μνημανεύοντες· τοιγαρῆν οἰ-
 μώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημόροι Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτή-
 μάτων. Μίδ'. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσῷ. Σαρ.
 Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένικ. Εὖγε, ἔτι
 40 ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δ', τὸ
 γινῶθι σκευτὸν πολλὰκις συνείρων, ἐπάσο-
 μαί ὑμῖν· πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
 σιμωναῖς ἐπαδόρμον.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρις.

Ἑρ. **Λ** Ουγισώμεθα, ὦ Ποσειδῶν, εἰ δο-
 κᾷ, ὅπως μοι ὀφείλεις ἦδη,
 ὅπως

ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμῃ τι πρὸς αὐτῶν Χά.
 Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ ἄμεινον γὰρ ὀρίσασθαι
 πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπραΐμοιέστερον. Ἑρ. ἈΓ-5
 κυραὶ ἐντεῖλα μὲν ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλὰ λέγεις. Ἑρ. Νὴ τῇ Ἀιδανείᾳ,
 ἧς πέντε ἀνθιστάμεν, καὶ τροπατηῆρα δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθεις πέντε δραχμὰς, καὶ
 ὀβολὸν δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκέραια ὑπὲρ 10
 ἰσίδι. πέντε ὀβολὸν ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τέτταρς πρὸς τῇ. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς
 ἐπιπλάσας 5 σκαφιδίον τὰ ἀνεωγότα,
 καὶ ἥλκας 5, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπαντα 15
 Χά. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ἀνίσσω. Ἑρ. Ταῦ-
 τὰ εἰσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς δέλαθεν ἐν
 τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἔνι ταῦτ' ἀπιδώσεται
 φῆς; Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον.
 ἦν 5 λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη 20
 θρόνος τινας. ἐνέσται τότε ἀπικερδάναι ἐν
 τῷ πλήθει ὧν λογισζόμενοι τὰ ποσθμία.
 Ἑρ. Νῦν ἔνι ἐγὼ καθιδέμαί τι κάκιον ἐν-
 χόμῃ 30 γνέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶν ἀπυ-
 λαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. 25
 νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὀρεῖς, ἀφικνεῖσθαι ἡμῖν.
 εἰρλῶν γάρ. Ἑρ. Ἀμεινοὶ ὅπως, εἰ καὶ ἡμῖν
 πρᾶτείνοιτο ὑπὸ σὺ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἄλλ'
 οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάραν, οἶδα οἷοι παρ-
 τεγίνοιτο, ἀνδρεῖοι ἀπαντες, αἵματι 30
 πλεον, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί. νῦν 3
 ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ 5 παιδὸς δυνάτων,
 ἢ ὑπὸ 7 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδῆ-
 κται

κὺς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὄχρὸν
 35 γδ ἅπαντες, καὶ ἀγλυεῖς, καὶ ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείους αὐτῶν διὰ χρή-
 ματα ἤκουν, ἐπιβυλεύοντες ἀλλήλους,
 ὡς εἰκόσιν. Καὶ Πάνυ γδ διεκδόθητο
 ἐς ταῦτα Ἐρ. Οὐκ ἔν ἐδ' ἐγὼ δόξαμι
 40 ὅτι ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ἐφει-
 λόμενα καὶ οὐδ' οὐ.

Διάλογος γ.

Πλάτων, Ἑρμῆς.

ΠΛ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸ πάνυ γε
 γηρακότεα λέγων, τὸ πλῆστιον
 Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ὅσκι εἰσὶ, οἱ δὲ
 κληροὶ δὲ θηρώμενοι, πεντακισμύριοι· Ἐρ.
 5 Ναι, τὸ Σικυώνιον φῆς· τί εἶν; ΠΛ.
 Ἐκείνους μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἴασον ἐπὶ τοῖς
 ὀνειρήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
 σας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἶόν τι ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τὰς δὲ γε κόλακας αὐτῶ,
 10 Χερῶν τὸ νέον, καὶ Δάμωνά, καὶ τὰς
 ἄλλας, κατάσπατον ἐφεξῆς ἅπαντας.
 Ἐρ Ἀποποιεῖν δόξης τὸ τοιοῦτον. ΠΛ.
 Οὐδέν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γδ ἐκεῖ-
 νοι παθέμενοι εὐχόμενοι λυθαιεῖν ἐκείνοι; ἢ
 15 τὸ χρημάτων ἀντιποιεῖν, καὶ ὅτιν περ-
 ῆκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐς μιανράτατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεκπεύ-

σιν ἔν γε τῷ φαιερῷ καὶ ἰοῦντι, ἃ
 μὲν βυλεύοντα, πᾶσι πρὸς δὴλα· θύσει
 ὃ ὅμως ὑπὶ χιῦντα, ἢν ραῖση· καὶ ὁ-20
 λως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῷ ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔγω ἀθάνατον, οἱ δὲ
 πρὸς ἀπίσταν αὐτῷ μάτῳ ἐπιχανόντες.
 Ἐρ Γελοῖα πείσονται, παιῖνες οἷες·
 τοῖα δὲ καὶ εἶναι εὖ μάλα ἀφ' ὧν κολοῖ 25
 αὐτῶς, καὶ ἐκελπίζει· καὶ ὅλως, αἰὲ
 θανάτῳ ἰοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῷ
 νέῳ· εἰ δὲ, ἔδη τῷ κλῆρον ἐν σφίσι διη-
 ρημῆτοι βόσκονται, ζῶντες μακαρίαν πρὸς
 ἐκὺτῶς τιθέντες. Πλ Οὐκ ἔν ὁ μὲν ἀπ-30
 δυσάμῃ τὸ γῆρας. ὥς περ Ἰόλεως αἰη-
 ρητάτω οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῷ ἐλπίδων τῷ
 ὀνειροποληθέντα πλῆτον ἀπλάντες, ἢ
 κίτῳσται ἤδη κακοὶ κακῶς ἀπθανόντες.
 Ἐρ Ἀμέλητον, ὃ Πλάτων μετελεύσο-35
 μαί γάρ σοι ἤδη αὐτῶς καθ' ἕνα ἕξῃς·
 ἐπὶ δὲ οἷμαί εἰσι· Πλ Κατάσπα· ὁ δὲ,
 ὡς ἀπέμψῃ ἕκασον, ἀντὶ γέροντι αὐθις
 πρωθήσῃς γλυκόμῃ.

Διάλογος δ.

Ζήνωνος, Κακιδημίδης.

Ζη ΣΥ δὲ, ὃ Κακιδημίδης, πῶς
 ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι πα-
 ρώτῃ ὡς Δεινὸς πλέον τῷ ἰκανῷ ἐμ-
 Λ 3 φα-

Φαγὼν ἀπεπιγύω, οἶδα· παρῆς γὰρ αἰ-
 5 ποθήσκοντί μοι. Καλ Παρῆν, ὦ Ζηρό-
 φαντες· τὸ δ' ἐμὸν παρὰδοξόν τι ἐγγύετα·
 οἶδα γὰρ καὶ σύ περ Πλοιοδώρον τ' ἐγέ-
 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τ' πλείσιον, ὦ
 10 σε τὰ ποικίλα ἤδην συνόντα. Καλ. Ἐκεῖ-
 15 νοι αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπὸ χιρμάδῳ ἐπ'
 ἐμοὶ τεθιγέσθαι· ἐπεὶ ἢ τὸ πρῶτα εἰς
 μέγιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τ' Τιθωνὸν
 ὁ γέρον ἐζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τ'
 κλῆρον ἐξεῦρον· περὶ αὐτῷ γὰρ φάρμακον,
 20 ἁνέγκισα τ' οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχις ὁ
 Πλοιοδῶρ αἰτήσῃ πιεῖν, πίνῃ δ' ἐπιεικῶς,
 ζυρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἑτοίμον ἔ-
 χεν αὐτὸ, καὶ ἐπιδόνα αὐτῷ· εἰ ἢ τῷ
 25 το ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφή-
 30 σκειν αὐτόν. Ζη. Τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γάρ
 τι παρὰδοξόν ἐρεῖν ὅμοιας. Καλ. Ἐπεὶ τοί-
 νυν λευκάδμοι ἤκομῃ, δύο ἤδη ὁ μετρα-
 κίσκῳ κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τῷ μὲν
 τῷ Πλοιοδώρῳ τῷ ἔχουσιν τὸ φάρμακον,
 35 τῷ δ' ἑτέρῳ ἐμοί, σφαλεῖς ἐκείδ' ὅπως,
 ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πλοιοδώρῳ ἢ τὸ
 ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπιεν,
 ἐγὼ ἢ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην ὑπο-
 βολιμαῖῳ· ἀντ' ἐκείνῃ νεκρὸς· τί τῷτο
 40 γεγελάς, ὦ Ζηρόφαντες; καὶ μὲν σὺν ἐδῇ
 γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀσεῖα
 γὰρ, ὦ Καλλιόχη, πέποιθας· ὁ γέρον
 ἢ τί πρὸς ταῦτα; Καλ Πρῶτον μὲν
 45 ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα καὶ εἰς
 οἶ-

οἶμαι τὸ γενησόμενον, ἐγείλα καὶ αὐτὸς 35
οἶά γε ὁ αἰνοχόῃ ἐργασαί. Ζη. Πλὴν,
ὡς ἔδδ' ἐσέτην ἐπίτομοι ἐχρήν τραπίδα·
ἦκε γὰρ αἱ σοὶ ἀλ' ὅτι λεωφόρου ἀσφαλίσαι-
ρον εἰ καὶ ὀλίγα βραδύτερ' ἦν.

Διάλογος τ.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. ἮΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
σὺ παρ' ἡμῶς, ἔτη οἶμαι ἔπο-
λὺ λυποῖσθαι ὅτι ἑκατὸν βεβιωκώς. Πο.
Ὅπως ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. Σί.
Πῶς ᾗ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐθίως τελείων 5
τα; ἐγὼ γὰρ ἀμρὶ τὰ ἐσδομήκοιτά σου
ὄλ' ἀπέθανον. Πο. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ
σοὶ παρεδόξον τῆτο δόξῃ. Σί. Παρεδό-
ξον, εἰ γέροντι, καὶ ἀδελφῇ, ἀτεκνός τε
πρὸς ἐπὶ, ἠδιστα τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἰδύαστο. Πο.
Τὸ μὲν πρῶτον, ἀπαιτῶ ἰδυιάμην·
ἔτι καὶ παῖδες ἀραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ
γυναῖκες ἀβρόταλαι, καὶ μῦρα, καὶ οἶ-
ον ἀνθοσμίας, καὶ τραπέζαι ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ. Σί. Καὶ τὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε 15
πάνυ φειδόμενος ἠπιστάμην. Πο. Ἀλλ'
ὑπὲρ ὅς μοι, ὦ γυναῖς, παρ' ἄλλων τὰ-
γαθὰ καὶ ἔσθην μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἰφοί-
των μάλα πολλοί. μὲν ᾗ, παντοῖά μοι
δῶρα προσήγιτο, ἀπανταχόθεν ὅτι γῆς 20
κάθε

- κάλισα. Σί. Ἐτυράνητας, ὦ Πολό-
 γρατε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ' ἀλλ' ἐρ-
 γὰς εἶχον μυρίας. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 γὰς οὐ τηλικῶτ' ἂν, ὁδόντας τέττα-
 25 ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τὰς αἰείδας γε
 τ' ἐν τῇ πόλει καὶ γέροντά με, καὶ
 φάλακρον, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα
 πωστέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερίδοντο θρα-
 πεύοντες, καὶ μακάρι' ἦν αὐτῶν, ὅν τι-
 30 ια ἂν καὶ μόνον πωστέεσσι. Σί. Μῶν
 καὶ σύ τινα ὥτπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτῃ
 ἐκ Χίχ διεπύρθευσας, εἴτά σοι εὐξαμύνῃ
 ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπερχῆς,
 καὶ ἀξίερχον; Πο. Οὐκ' ἀλλὰ τοῦτ'
 35 τ' ἂν πεπρόθη' ἦν. Σί. Αἰνίγματά
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ πρῶδ' ἡλός γε ὁ ἔρως
 ἔτοσι πολλὺς ἂν ὁ πρὸ τὰς ἀτέκνας,
 καὶ πλαστὶς γέροντας. Σί. Νῦν μανθά-
 να σε τὸ κάλ', ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 40 ρὰ τ' χρυσοῦς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, σὺν ὀλίγα τ' ἐρασῶν λυ-
 λέλαινα, μονοειχὶ πωσκυνέμεν' ἑα-
 σὺτῶν· καὶ ἐθρυπτόμεν ἢ πολλαίς, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἳ, ἢ, ἡμιλ-
 45 λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ πρὸ ἐμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλ' δ' ἔν
 πῶς ἐβηλεύσῃ πρὸ τ' κ' ἡμάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
 νόμον ἀπὸ ληπτεῖν ἔφασχον· ὁ δ' ἐπίσειέ τε,
 50 καὶ κηλακρυτικώτερον παρ' ἐσχεύαζεν ἑαυ-
 τόν· ἄλλας ἢ τὰς ἀληθεῖς ἀγθήκας ἐκεί-
 νας

τας ἔχων κτελίπει, οἰμώζειν ἄπασι
 φράσας. Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τ'
 κληρονόμον ἔχον; ἔπερ τινα τ' ἀπὸ τ'
 γένους; Πο. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνη 55
 τὸν τινα τ' μεираκίαν τ' ἄραϊον Φρύγα.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 Σχιδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θίω, ἃ τινά σοι ἐκείνη ἔχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείναι ἀξιώτερον κληρο-
 νομεῖν, εἰ καὶ βάεβαρον ἦν, καὶ ὄλε-
 θρον· ἐν ἧδῃ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 οντιν· ἐκείνη τὰντων ἐκκληρονόμητέ με· καὶ
 νῦν ἐν τοῖς εὐπατερίδαις ἀειθμεῖται, ὑπε-
 εξυρημνύει μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων, 65
 Κόδρων ἢ εὐγενέστερον, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερον λεγόμε-
 νον εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
 τηγητάτω τ' Ἐλλάδῃ, εἰ δοκῇ· ἐκείνοι
 ἢ μὴ κληρονομεύτωσαν μόνον. 70

Διάλογος γ.

Κράτης, Διοχάρης.

Κρά. **Μ**οίριχοι τ' πλείσιον ἐγγίγνω-
 σκες, ὦ Διοχάρης, τ' πάντων
 πλείσιον, τ' ἐκ Κορίνθου; τ' τὰς ποικίλας
 οὐκιάδας ἔχοις, ἢ ἀνεψίους Ἀερίδας,
 πλείσιον καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ-5
 καὶνο ἐκείνη ἐπιλέγειν, ἢ μ' ἀκάμρ', ἢ ἐ-
 χά

γώ σε. Διο Τίν' ἔνεκα, ὦ Κράτης,
ἰθεράπεισον ἀλλήλους; Κρά. Τῷ κλήρῳ
ἔνεκα ἐκάτερόν, ἐλικοῖται ὄντες καὶ τὰς

10 Διὰ θέντας ἐς τὸ φανερόν ἐτιθεντο Ἀρτίαν
μὲν ὁ Μοιρίχ'· εἰ ὠσαποθάνοι, δευπότην
ἀφίεις τ' ἑαυτῷ πάλλων, Μοιρίχου δ' ὁ
Ἀρτίαν εἰ ὠσαπέλθοι αὐτῷ· ταῦτα μὲν
ἐγγράψω οἱ δ' ἰθεράπεισον ἀλλήλους,

15 Ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάν-
τις εἴτε ὑπὸ τ' ἄσρων τεχμαιρόμενοι τὸ
μῆλον, εἴτε ὑπὸ τ' ὀνειρέτων, ὥσπερ
Χαλδαίαν παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐ-
τὸς, ἄρτι μὲν Ἀρτίαν παρῆχε τὸ κρά-

20 τόν, ἄρτι δ' Μοιρίχ'· καὶ τὰ τέλεινα,
ποτέ μὲν ἐπὶ τῷτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἐρ-
ρεπε. Διο. Τί' ἔν περὶς ἐγγέλω, ὦ Κρά-
της· ἀκούσας γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω
τεθῆσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας οἱ δ' κληρονομοῦντες

25 Εὐνόμοιοι καὶ Θρασυκλείᾳ· περὶ ἡλθον ἄμφω
συζητεῖς ὄντας, εἰδὲ πόποτε προμαρτυρο-
μήνους ἔτω γινώσκειν ταῦτα· Διὰ πλέοντες
γὰρ ἀπὸ Σικυωνίων ἐς Κίρραν, καὶ μέ-
σοι τ' ἴσοι πλαγίῳ περὶ πόντους τῷ Ἰά-

30 πυγῇ, ἀντιτρέψονται. Διο Εὐ. ἰποίησαν·
ἡμεῖς δ', ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, εἰδὲν
τοιούτοις ἐννοῶμεν περὶ ἀλλήλων ἔτε πό-
ποτε εὐξάμενοι Ἀντιθέμενοι ἀπαιτεῖν, ὥς
κληρονομήσομεν τ' βακτηρίας αὐτῷ· εἰ-

35 χεν δ' ἅπαν κατεργάσθαι ἐν κοτίνῳ ποσειδά-
μον· ἔτε οἶμαί σε, ὦ Κράτης, ἐπιθύ-
μας, κληρονομήειν, ἀντιτρέψονται ἐμῷ, τὰς
κλῆρας

κήματα, καὶ τὸ πίδαον, καὶ τὴν πή-
 ραν χοίνικας δύο θέρμαν ἔχονταν. Κρά.
 εἶδεν γὰρ μοι τέτων ἔσθῃ, ἀλλ' εἶδὲ σοι, 40
 ὦ Διόρηνες· ἂ γὰρ ἐχρῶ, σὺ τε Ἀντιθέ-
 νης ἐκτερονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῶ Περσῶν ὄρ-
 χῃς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νῆ Δία μέμνημαι τῶ-
 τον Ἀγαδιξάμην τὸ πλῆτον παρ' Ἀντι-
 θένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλει τῶ τοιούτων
 κημάτων, καὶ εἰς ἐθεροφίαν ἡμᾶς κλη 50
 ρονομήσιν αὐτοδοκῶν ἐς τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔβλεπον. Διο. Εἰκότως, καὶ γὰρ εἶ-
 χον εἶναι δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 διεόρυκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 θεῶν βαλκάντιον· ὥς εἰ ποτε καὶ 55
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ
 διερίψῃ, τῷ πυθμένι γίγναι δὲ δυναμέ-
 ναι· οἷόν τι πάσχειν αἱ τῷ Δαναῷ αὐ-
 τὰ παρθέναι ἐς τὸ τετρακλῆρον πίδαον ἐπ- 60
 αὐτλῆσαι τὸ τὸ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὀυ-
 ξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκ ἔνι ἡμῶς μὲν ἔξομα καὶ ταῦτα τὸ πλῆ-
 τον· οἱ δὲ, ὁδοὺν ἔχουσι κομίζονται, καὶ
 πῶτον ἄλλοι τῷ πορθέμεναι. 65

Διάλογος ζ.

• Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

Μέ. Πῶς οἱ καλοὶ εἰσὶν ἢ αἱ καλά,
 ὦ Ἑρμῆ, ξενάγησόν με νύκτον
 5 τὰ δεξιὰ, ἔβα Ἰάκινθος τέ εἰσι, καὶ ὁ
 Νάρκισσος, καὶ Νιρέυς, καὶ Ἀχιλλεύς,
 καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ
 ὅλως τὰ δοχαῖα κάλλη πάντα. Μέ. Ὅ-
 10 τᾶ μόνον ὁρᾶ, καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 ἰσχυρὰ, ὅμοια τὰ ποδῶν. Ἑρ. Καὶ μὴν
 ἐκείναι εἰσιν, ἀ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμά-
ζοντι τὰ ὅσα, ὃν σὺ ἴσικας καταφρο-
 15 νεῖν. Μέ. Ὅπως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον, ἵ-
 γῶ ἂν ἀγνωσίῳ ἔγωγε. Ἑρ. Τίττι τὸ
 20 κρανίον ἢ Ἑλένην εἰσίν. Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λια νῆες ἀπὸ τῆτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπά-
 σης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσούτοι ἐπίσπον
 Ἑλλήνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦτα
 πόλεις ἀνάσταλοι γεγόνασιν; Ἑρ. Ἀλλ'
 25 οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσιν τὴν γυναῖ-
 κα ἔφης γῶ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσῃον εἶναι
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγιστα
 πάχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴτις
 30 βλέποι ἀπιδεβληκότες τὴν βαφὴν, ἄμορ-
 35 φα δηλονότι αὐτῶν δόξῃ. ὅτι μέντοι ἀνθεῖ,
 καὶ ἔχῃ τὴν χροῖαν, κάλλιστα εἰσιν.
 Μέ.

Μέ. Οὐκ ἔν τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω,
εἰ μὴ συνίεσαι οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς πρῶγμα
ἔτῳς ὀλιγοχρονίῃ καὶ ῥαδίῳ ἀπανθῶν
πονῶντες· Ἐρ. Οὐ χολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
συμφιλοσορεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμεν τό-
πον, ἵστα ἀνέβελος, κῆσο καταβάλων σε-
αυτὸν· ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετ-
ελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. ὦ Κέρβερε, συζήτης γάρ εἰμι
σοι κύων αὐτὸς ὢν, εἴπέ μοι
πρὸς τὸ Στυγὸς, οἷός ἢ ὁ Σακράτης, ὅ-
ποτε κατήλθες πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δέ σε θεὸν
ὄντα μὴ ὑλακλεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν-5
θρωπικῶς φθειγέσθαι, ὅπότε ἰθέλοις. Κέρ.
Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν
ἰδοὺ ἀτρέπῳ πρὸς σῶπῳ πρὸς σείνῳ, καὶ
ὃ πάνυ δεδίεμαι τὸ θάνατον δοκῶν, καὶ
τῷτ' ἐμῶν τοῖς ἔξω δὲ σομῖν ἐσῶ-10
σιν ἰθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψιν εἰς ὡ δὲ
χάσμα, καὶ εἶδε τὸ ζῶον, καὶ γὰρ ἔ-
τι δὲ μέλλοντα αὐτὸν δακνὴν τῷ κινήσει
κατέσπατα δὲ ποδὸς, ὥς περ τὰ βρέφη
ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῶν παῖδια ὠδύρετο, 15
καὶ παιτοῖς ἐλθῆναι. Μέ. Οὐκ ἔν σοφι-
στὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατ-

εφρόνῃ ὃ πράγματι; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεβρα-
 20 σύνετο, ὡς δὴθεν ἄντι ἄκων πεισόμενοι, ὃ
 πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ
 θεῶν καὶ ὅλων. ὅτι πάντων γε τῶν
 τριῶν εἶπεν ἂν ἔχοιμι, ἕως ὃ σο-
 μίαις τολμηροί, καὶ ἀνδρῆσι, τὰδ' ἐνδοθεν,
 25 ἔλεγχον ἀκριβέως. Μὲ Ἐγὼ ἢ πᾶς σοι
 κατεληλυθέναι ἔδοξα Κέρ Μίνον, ὃ Μένι-
 ππε, ἀξίως ἦ ἔλυσαι, καὶ Διομήδεος
 ὡς σὺ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίετε,
 μὴδ' ὠθέμενοι· ἀλλ' ἐθελήσαιοι, γελῶντες,
 30 οἰμώζοντες ἀδελφείαντες ἀπαυτι.

Διάλογος 9.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χά. Ἀπόδον, ὃ κατάρκατε, τὰ πορθή-
 10 μιά· Μὲ Βόα, εἰ τὰτό σοι
 ἡδίων, ὃ Χάρων· Χά Ἀπόδον, φημί, ἀνθ'
 ὅν σε διεπορθμευτάμην Μὲ Οὐκ ἂν λά-
 15 βους ὡς δὲ ἢ μὴ ἔχοντι. Χά Ἐσι δέ
 τις ὁβολὸν μὴ ἔχων; Μὲ. Εἰ μὲν καὶ ἄλ-
 20 λος τις, ὅσον οἶδα· ἐγὼ ἢ, ὅσον ἔχω Χά.
 Καὶ μὲν ἀγξω σε νῆα τῶν Πλάτωνα, ὃ
 μικρὸν, ἢν μὴ ἀποδῶς; Μὲ. Καὶ γὰρ τῶν
 25 ἑξέων σε πατάξας, ἀλλὰ δάτω τὸ κρατερόν·
 Χά Μάστιγι ἐν ἔσθῃ πεπλευκώς τοσούτον
 30 πλεον; Μὲ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀ-
 πο-

παύω, ὅς μὲ παρέδωκέ σοι Ἑρ. Νὴ Δία-
 οἰαίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῷ
 νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποσύσσωμαι σε. Μέ. 15;
 Τάτ' οὖν ἐνεκα νεαλκῆτας τὸ πορθμεῖον,
 παρὰ μὲν· πλὴν ἄλλ' ὃ γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' ὅσον ἤδεις, ὡς κο-
 μίζειν δέον. Μέ. ἤδεις μὲν, ὅσον εἶχον δέ·
 τί ἐν ἐχρήμῳ ἂν τῷτο μὴ ἀποθανεῖν; 20.
 Χά. Μόν' ἂν αὐχέσῃς προῖκα πεπλευ-
 κείαι; Μέ. Οὐ προῖκα, ὃ βέλτερος· καὶ
 γὰρ ἤντηλθα, καὶ τῷ κόπῃς ἱελαδὸς-
 μίλῳ, καὶ ὅσον ἐκλαίον μόν' ὃ ἄλλων
 ἐπίδατων. Χά. Οὐδὲν ταῦτα ὡς τὰ 25;
 πορθμεία· τὸ ὅσον δὲ ἀποδύναί σε δεῖ· καὶ
 γὰρ θέμις ἄλλως γλυέσθαι. Μέ. Οὐκ ἔν.
 ἀπάγαγέ με αὐτίς ἐς τὸ βίον. Χά. Χα-
 εῖν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τῷτο
 ὦρα τῷ Αἰακῷ παροσλάβῃ. Μέ. Μὴ 30.
 οἰόχλη ἔν. Χά. Δεῖξον τί ἐν τῇ πύρῃ
 ἔχεις. Μέ. Θέρμης, εἰ θέλεις, καὶ τῷ
 Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. Πόθεν τῷτο ἡ-
 μῖν, ὃ Ἑρμῇ, τῷ κόπῃ ἡγάγεις, εἴα δὲ
 καὶ ἐλάλη ὦρα τῷ πλῆν, τῷ ἐπίδα 35;
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώ-
 πων, καὶ μόν' ἄδων οἰμαζόντων ἐκείνων;
 Ἑρ. Ἀγνοεῖς, ὃ Χάρων, ὅποιοι ἄνθρωποι δι-
 πόρθμευσας, ἐλευθέρου ἀπερδῶς, κύνειος
 αὐτῶν μέλη ἔσθ' ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χά. 40.
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτί. Μέ. Ἄν λά-
 βῃς, ὃ βέλτερος; θῆς δὲ ὅσον ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλάτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφόνη.

- Πρω. **Ω** Δέτποζα, καὶ βασιλεῦ, καὶ
 ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
 τρ^{ος} θύγατερ, μὴ ὁ πείδητε δέητιν ἔρωτι-
 κῶν. Πλά. Σὺ δὲ τίν^{ος} δέη παρ' ἡμῶν;
 5 ἢ τίς ἂν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Ἰρίκλ^{ης}, Φυλάκι^{ος}, συρα-
 τιώτης τ^{ῆς} Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτ^{ος} ἀπὸ θα-
 λῶν τ^{ῆς} ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀρθεῖς πρὸς
 ὀλίγον ἀβιῶναι πάλιν. Πλά. Τῷ-
 10 τοι μὲν τ^ὸ ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάν-
 τες νεκροὶ ἔρωσι πλὴν ἑδείς ἂν αὐτῶν
 τύχη. Πρω. Ἀλλ' ἔτι τ^ὸ ζῆν, Αἰδω-
 νεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τ^{ὸν} γυναικὸς δὲ, ἣν νεό-
 γαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὦ-
 15 χόμεν^{ος} ἀπὸ πλείων· εἴτα ὁ κακοκείμενος ἐν
 τῇ δαυδάτ^{ει} ἀπέθανον ὑπὸ τ^{ῆς} Ἐκτορ^{ος}.
 ὁ ἂν ἔρως τ^{ὸν} γυναικὸς καὶ μετρίως ἀπο-
 κναί^{σκει} με, ὦ δέσποζα καὶ βέλομαι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ἀρθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 20 Πλά. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Δῆ-
 θης ὄδω; Πρω. Καὶ μάλα, ὦ δέσποζα.
 τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέροισι ἦν. Πλά. Οὐκ ἔν
 πείθειν^{ος} ἀφίξεταί γ^{ὰρ} ἐκείνη ποτὲ,
 ἔθεν σε ἀνελθεῖν δεήσ^{ει}. Πρω. Ἀλλ' ἔτι
 25 φέρω τὴν ἀφαιρῆν, ὦ Πλάτων· ἡρώδης
 δὲ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἔρ^ων
 εἶναι.

ἔστιν. Πλὺ Εἴτα τί σε ὀνόσῃ μίαν ἡ-
 μέραν ἀναβιάωμαι, μετ' ὀλίγοι τὰ αὐτὰ
 ὀδυρμόν; Πρω. Οἶμαι πείσειν κακείνῳ
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο 30
 νεκρὸς λήψῃ μετ' ὀλίγοι. Πλὺ. Οὐ θέ-
 μισ γνέσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐγλύετο πάπο-
 τε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλῦτων. Ὁρ-
 φῶ γὰρ δι' αὐτῶ ταύτῃ τῷ αἰτίᾳ τῷ
 Εὐβρόχῳ παρέδοι, καὶ τῷ ὁμογλῶ 35
 "Ἀλκυσιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαλεζό-
 μμοι. Πλὺ. Θειλήσεις ἢ ἔγω κρατίον
 γυμνὸν ὢν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σε
 ἐκείνη-τύμῃ φαῖναι; πῶς ἢ κα' ἐκείνη πρω-
όψει σε, εἰδὲ ἀφγνῶναι δυναμῶς; 40
 φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φύξειαί
 σε καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῳ ὁδὸν ἀνελη-
λυθώς. Περ. Οὐκ ἔν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τῷτ' ἴασαι, καὶ τ' Ἐρμῆν κέλευσαι,
 ἐπειδὴν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτισίλα 45
 ἦ, καθιρόμμοι ἐν τῇ ράεθρ, νεανίαι εὐθύς
 καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷον ἦν ἐκ
 ὧ πασῶ. Πλὺ. Ἐπεὶ Περσιφόνῃ συν-
 δοκῶ, ἀναγαγὼν τῷτον αὐθις ποιήσῃ
 κυμφίον. σὺ ἢ μέμνητο μίαν λαβὼν ἡ-50
 μέραν.

Διάλογος . 108

Κνήμων, Δάμιππος.

Κνή. **Τ**ὐτο οὐκ αἶνε τὸ εἶ παροιμίας,
 Ὁ νεβρός τ' ἰόντα. Δά. Τί
 ἀγασσάμενος, ὦ Κνήμων; Κνή. Πονθήν
 ἔ, τι ἀγασσάμενος; πληθύνοντες ἀκροῖ κα-
 5 ταλέλοιπα, κατασφοδρῶντες ὁ ἄβλι, ὅς
 ἐβλέπων ἂν μάστιγα χεῖν τὰμα, ὡς
 λιπών. Δά. Πῶς τὐτ' ἐγγύετο; Κνή.
 Ἐρμόλαον τ' πάνυ πλῆστοι ἀτεκνοὶ ὄντα
 ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ καὶ κεῖν σὺν
 10 ἀνδρῶς τῷ θεραπεύειν ὡσεύετο· ἔδοξε δὲ
 μοι καὶ σοφὸν τὐτ' εἶναι, θίγειν ἀλγέθης
 ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰμα πάντα, ὡς καὶ κεῖν ζηλώσει, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξει. Δά. Τί ἔν δὲ ἐκεῖν;
 15 Κνή. Ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἐπιστολῇ ἀλγέθης, σὺν οἷδ' ἐγὼ γὰρ
 ἄφ' ὧν ἀπέθανον, εἴ γε μοι ἐπιπεσάν-
 20 τα καὶ ἵν' Ἐρμόλαον ἔχῃ τὰμα ὥσπερ
 τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρτον τῷ δελιάτι
 συγκατασπάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸν σε τ' ἀλίεα ὥς σοφισμα πρὸς
 25 αὐτὸν συντίθεικας. Κνή. Ἐοικα οἰμώ-
 ζω τοιγαρὲν.

Διάλογος ιβ
 - διάλογος ιβ.
 Διογύης, Μαύσωλε.

Διο. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς,
 καὶ πάντων ἡμῶν πρωτιμάδα αὖ
 ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
 ὃ Σιωπιῦ, ὃς ἐβασίλευσα Κερίας μὲν.
 ἀπάσης, ἤρξα ἧ καὶ Λυδῶν εἰών· καὶ νῦν 5
 σὺς ἧ τιπὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχει Μι-
 λήτη ἐπέδωκε τὰ πολλὰ τῇ Ἰωνίᾳ κα-
 τατρεφόμεν· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας,
 καὶ ἐν πολέμοις κατερός· τὸ δὲ μέγι-
 στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημεῖον παμ-10
 μέγεθος ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίον οὐκ
 ἄλλο νεκρὸς, ἀλλ' ἔδδ' ἔτις ἐς κάμν.
 ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
 ἀχειδέσασθαι εἰκασμένων, λίθων δὲ καλ-
 λίστων, οἷον ἔδδ' νεῶν εὐρὴ τις ἂν ῥαδίως· 15
 εἰ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρο-
 νεῖν; Δια. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ
 κάμνι, καὶ τῷ βάρει δὲ τάφῳ; Μαύ.
 Νὴ Δι' ἐπὶ τέτοις. Διο. Ἀλλ', ὦ καλὸν
 Μαύσωλε, ἔτι ἡ ἰχὺς ἔτι σοι οὐκ εἴη, 20
 ἔτι ἡ μορφὴ πάρεστιν εἰ γὰρ τινα ἐλαί-
 μεθα δικαστῶ εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν τίνος ἔεκα τὸ σὸν κρανίον πρωτιμη-
 θείη ἂν δὲ ἐμῷ· φαλακρὸν γὰρ ἄμφω,
 καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως 25
 φαί-

φαίνομαι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμε-
 θα, καὶ τὰς ῥίνας ἀπθετιμώμεθα. ὁ
 ἦ τάχα, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴτως εἶν ἐπι-
 30 δοείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τὰς
 ξείνας, ὡς δὲ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς εἴσι· σὺ ἦ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ
 ὅ, τι ἀπλάυεις αὐτῇ, πλὴν εἰ μὴ τῷ-
 το φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικύτοις λίθοις πιεζόμεν. Μαύ.
 Ἀνὴρ ἔν μοι ἐκείνα πάντα καὶ ἰσό-
 τιμον ἔσται Μαύ· ὦλ, καὶ Διοχλῆς;
 Διο. Οὐκίσά τιμον, ὦ ἡλικαιότατε· ἔγάρ.
 Μαύ· ὦλ μὲν γὰρ οἰμώξεσθαι, μεμνη-
 40 μέν ἔστι ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤε-
 το· Διοχλῆς ἦ καταγελάσεια αὐτῇ·
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἔρεϊ ἐ-
 αὐτῇ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διοχλῆς ἦ,
 45 μὲν σώματι, εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χῃ, ὅση οἶδεν· ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ
 τέττε· λόγον ἦ τοῖς ἀείστοις ὡς αὐ-
 τῇ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεδιωκῶς
 ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέσασθε,
 50 σὲ μνήματι, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χα-
 ερίφ κατεσκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Δ

Αἴας κ' Ἀγαμέμνων.

Διάλογος

Ἄγ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν
 ἐφόνευσας, ἐμέλισας δ' κ' ἡ-
 μᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τ' Ὀδυσσεά; κ'
 πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἡ-
 κε μαντευσόμεν, ἔτε προσεῖπεν ἡξίω-5
 σας ἀνδρᾶ συσφατιώτῳ, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπερβηλικῶς μεγάλα βαίνειν παρῆλθες.
 Αἴ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ
 μοι τ' μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιξισταδὲς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἄγ. Ἡ-10
 ξίως δὴ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
 νιτὶ κρατεῖν ἀπάντων. Αἴ. Ναὶ τά γε τοῖς
 αὐτὰ οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀνε-
 ψιῶν ἦσαν καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνω ὄντες, ἀπέπαθες τ' ἀγῶνα, κ' 15
 παρεχάρηστέ μοι τ' ἄθλων ὁ δ' Δαίρι-
 τας, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσσωσα κινδυνεύοντα
 κατακεκόσθην ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων
 ἡξίως εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύοτερον ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἄγ. Αἰτιῶ τοιγαρῶν, ὦ γῆρ-20
 ναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τ' ὅπλων ὤφειδιδόναι συγγενεῖ γε
 ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέβητο αὐ-
 τά. Αἴ. Οὐκ· ἀλλὰ τ' Ὀδυσσεά, ὃς
 ἀντεποίηθ' ἐμῷ. Ἄγ. Συγγνώμη, ὦ 25
 Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν, ὠρέχθην δόξης ἡδύ-

πρῶγμαλ', ὑπὲρ δ' καὶ ἡμῶν ἐκα-
 στ' κινδυνεύει ὑπομῆναι, ἐπὶ καὶ ἐνράτῃ-
 σί σε, καὶ ταῦτα, ὡς Τρωτὶ δικά-
 ζοσσι. Αἶ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδί-
 κασεν· ἀλλ' ὃ δέμις λέγειν τι αἰεὶ τῷ
 θεῶν· τὸ γὰρ Ὀδυσσεῖα μὴ ἔχι μισεῖν σὺν
 ἀνδραίμῳ, ὃ Ἀγαμέμνων, εἰς αὐτὴν
 μοι Ἀθλῶν τῆτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ἰδ.

Διάλογος

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀ. **Ο**ἶα πρῶτον, Ἀχιλλεῦ, αὖτις τῷ
 Ὀδυσσεῖα σοι εἴρηται αἰεὶ τῷ
 θανάτῳ, ὡς ἀχλὺ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
 δοκάλῳ ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνι-
 σκος; ἡ κεφαλὴ γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλεσθαι
 ἐπ' αὐτῷ, ὡς, ζητεύειν παρὰ τινι τῷ ἀ-
 κλήρῳ, ὃ μὴ βίολ' πολὺς εἴη, μάλλον,
 ἢ πάντων ἀνάσσειν τῷ νεκρῷ ταῦτα μὲν
 εἰς ἀχλὺν τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα
 ἰοῦ καλῶς ἔχοντι φιλόζῳον ἴσως ἐχρῆν
 λέγειν· τὸ Πηλῆος δ' ἦν, τὸ φιλοκινδ-
 νότατον ἥρῳ ἀπάντων ταπεινὰ ἔτω πε-
 ρεῖ αὐτῷ ἀφροεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ
 ἐναντιότης αὖτις τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ
 ἔμβρῳ, ὃς ἐξὸν ἀκλειῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιοι βασιλεύειν, ἐκὼν αὖτις τὸ με-
 τε τὴν ἀγασθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ. ὦ
 παῖ

καὶ Πέσορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρα
 ἔτι τ' ἔνταυθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ὁπότεροι ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ νῦν ἐκεί- 20
 νο δοξάριον ὠθεύμενον εἰς βίαν ἵπν' ἡ συν-
 ἱέμι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ
 καὶ οὐ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ραψωδῶσιν
 μὲν νεκρῶν ἡ, ὁμοτιμία· καὶ ἔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχύς 25
 πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· καὶ καὶ ἔδεν ἀλ-
 λήλων ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἔτε οἱ τ' Τρώων
 νεκροὶ δεδίδωσι με, ἔτε οἱ τ' Ἀχαιῶν
 θρασυπέυσσιν· ἰσηγορία ἡ ἀκρίβης, καὶ 30
 πρὸς ὅμοιον, ὃ μὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θη-
 τεύω ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθει,
 ὃ Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ ἴδοξαι καὶ φύσει,
 πάντως λυπηθήσκειν ἅπαντας· ὥστε καὶ 35
 ἐμμένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιάσθαι ταῖς
 ἀσπεταστέροις. ὥσπερ τε, ὅπως τ' ἔτα-
 ραν ὅσοι εἴβησι ἐσθλὸν οἶδε καὶ μικρόν
 ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφ' ἑαυτοῦ πάντως· φέρει
 ἢ ἀδραμυθίαν καὶ ἡ κοπιμία εἰς πρὸς 40
 μάλα, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεποιθήσθαι·
 ὅπως τ' Ἡρακλῆα, καὶ τ' Μελίαργρον,
 καὶ ἄλλους θρασυμάχους ἄνδρας, οἱ εἴτε
 ἂν οἶμαι δέξαντο ἀνιέναι, εἰ τις αὐτὸς
 ἀναπέμψει θητιύσσοντας ἀκλήροισι καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσι· Ἀχ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παρ-
 αίνισις· ἐμὲ ἢ εἴτε οἶδ' ὅπως ἡ μήμη· τ'
 ἀδρα βίον ἀνιά οἶμαι ἢ καὶ ὑμῶν ἅπα-
 ρον·

τον· εἰ ᾗ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρως
 50 ἰστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες. Ἄν-
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελές ἔστι λέγειν ὁρῶντες σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δίδουσαι ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωνται, ὅτι περὶ σὺ, τοιαῦ-
 55 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλάτων.

Τερ. **Τ**αῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐ-
 μέμην τεθιάναι τελευτῶντα ἔτη
 γεγυότα, ἢ ᾗ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοια γέ-
 ροιτο Θύκεριον ζῆν ἔτι; Πλῶ. Δικαιοτάτον
 5 μὲν εἶναι, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 δένα εὐχόμενος ἀπθανεῖν ἢ φίλων· αὐ-
 τὸν δὲ πᾶντα τὸ χρόνον ἐπεδύλευες αὐ-
 τῷ, περικύβαντα τὸ κλῆρον. Τερ. Οὐ γὰρ
 ἐχρὴν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήτα-
 10 ὄντα τῷ πλάτῳ αὐτὸν δυνάμηνον ὥς
 ἡδονῇ, ἀπελθεῖν ἔβριμ, ὡς αὖτε χωρήσαντα
 τοῖς νέοις; Πλῶ. Καὶ πᾶν, ὦ Τερψίων,
 νομοθετῆς, ἢ μηκέτι τῷ πλάτῳ χρή-
 σαδαι δυνάμηνον ὥς ἡδονῇ ἀπθιήσκει·
 15 τὸ γὰρ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέτα-
 ξεν. Τερ. Οὐκ ἔναι ταύτῳ αἰτιώμεναι τὸ
 ἀγτάξιος, ἐχρὴν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξῆς
 πῶς γίνεσθαι, ἢ πρεσβύτερον νεότερον,
 καὶ

καὶ μὲν τῷτοι, ὅτις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν· ἀναστρέφεται ἢ μηδαμῶς, μη-20
 δὲ ζῆν μὲν τὸ ὑπέρβηνον, ἰδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιπὸς ἔχοντες, μόγις ὁρῶντες, οἰκό-
 ταις τέτλασιν ἐπιπεκυφότα, κροῦζης μὲν
 τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τῆς ὀφθαλμοῦς μεσὸν
 οἶα, ὕδιν ἔτι ἡδὺ εἰδότες, ἔμψυχόν τινα25
 τάφοι, ὑπὸ τῷ νύκτι καταγελαῶντες, ἀ-
 ποθήσκην δὲ καλίστας, καὶ ἱρῶν μνη-
 σάτης νεμίσκας· αἶμα γὰρ παταμῶν τῷ-
 τό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν,
 πότε καὶ τεθνήξαι τὸ γερῶν ἐκαστῷ,30
 ἵνα μὴ μάτῳ ἀνὴρ εἰς ἐθερῶπιον· ἵν' ἢ
 τὸ τὸ παροιμίας, ἢ ἄμαξα τὸ βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλὴν. Ταῦτα μὲν, ἃ Τερ-
 ψίαν, πολὺ συνιτάττω γίνεσθαι, ἥπερ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀποτελείς35
 ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τὸ γερῶν
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τοιγαρὺν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, αὐτὸ ἐκείνων κατορυ-
 τόρμοι· καὶ τὸ πρῶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδι-
 σον γίνεσθαι ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀπο-40
 θανεῖν εὐχεσθε, τασάτω ἅπανσι ἡδὺ αὐ-
 αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καὶ νῦν γὰρ τινα
 ταύτῳ τέχνῳ ἐκιννοήκατε, γεγῶν καὶ
 γερῶν ἱρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι
 εἰεν, οἱ δὲ ἵντεκνοι ὑμῖν ἀνέρες, καί-45
 σοι πολλοὶ ἡδὲ τῶν ἱρῶν συνίης
 ὑμῶν τὴν παιδείαν δὲ ἱρῶν, ἢ καὶ
 τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦν αὐτὰς
 πλάττειν, ὥς καὶ αὐτοὶ ἱερῶς ἔχον-

50·ιν· εἴτα ἐν ταῖς Διθύκαις ἀπικλείωθη-
 σαι μὲν οἱ πάλα δαρσφορέταιες, ὃ ὃ
 παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποκράσσει τὰς
 ὁδόντας, ἀπομυγίνεις. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
 55·τα φῆς· ἐμὲ γὰρ Θύκεριον πόσα κατ-
 έφαγει, αἰετίνηνδε δοκῶν, καὶ ὁ-
 πότε ἐσίοιμι, ὑπαγίνων, καὶ μύχιόν τι,
 καθάπερ ἐξ ἁῖ· νοστήτος ἀτελής, ὑποκρά-
 ζων· ὥς· ἐγὼ γε ὅσοι αὐτίκα οἰόμενον
 60· ἐπιβήτην αὐτὸν τ' σαρῶ, ἐπεμπόν τι πολ-
 λὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερωταί
 τῇ μεγαλοδωρεῇ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρον-
 τίδων ἄγρυπνον· οὐκ ἐμὲν, ἀριθμῶν ἑκα-
 τα, καὶ Διτάτλων· ταῦτα γὰρ μοι καὶ εἴ
 65· ἀλπίθανεῖν αἴτια γεγλήνηται, ἀγρυπτία καὶ
 φροντίδες· ὃ δὲ, τοσούτοι μοι δέλιας κα-
 ταπίων, ἰφεισμένα διαπλομήναι πρῶτον ἐπι-
 γιλῶν. Πλὺ. Εὖ γε, ὦ Θύκεριε, ζῶης
 ἐπιμήκιστον, πλεονῶν ἄμα, καὶ τ' τοιού-
 70· των καταγελῶν· μηδὲ πρῶτερόν γε σὺ
 ἀπιδάσεις, ἢ προπέμψης πάντας τὰς
 κόλακας. Τερ. Τούτο μὲν, ὦ Πλῆτωνα,
 καὶ ἐμοὶ ἤδισον ἦδη, εἰ καὶ Χαερμάδης προ-
 τεβήξεταί με Θυκρίτω. Πλὺ. Θάρσεν, ὦ
 75· Τερψίαν· καὶ φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντιον,
 καὶ ὅλως ἅπαντες ἀπολεύσονταί σε ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαπῶ ταῦ-
 τα· ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θύκεριε.

Διάλογος 15.

Μίνιππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἤ τι σιαυ-
 τὸν ἰδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἰσώς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μίνιππε, ἀπώλωκα ὑπὸ τῷ
 δίψῃς· Μέ. Οὕτως δργός εἰ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιεῖν, ἢ καὶ τῇ Δι' ἀρυσάμε-5
 ρος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδενόφελος
 οἱ ἐπικύψαιμι· φεύγῃ γὰρ τὸ ὕδωρ, ἱπαι-
 δαὶ σωσιόνα αἰδομέναί με· ἢ δὲ ποτε καὶ
 ἀρύσασμαι, καὶ σωσιόνα τῷ ἑσμάτι,
 καὶ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ κεῖλον, καὶ 10
 ἀλγὺ δακτύλων ἀλγερύνειν ὅσα οἶδ' ὅπως
 αὐθις ἀπλείπῃ ξηρὰν τλήν καὶ ἐμὴν. Μέ.
 Τρεφίστοι τι πάχνης, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιεῖν; καὶ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' οὐκ αἶνο μὲν ἐν Λυ-15
 δία περ τέταπται, ἔπειρ καὶ πενίῃ, καὶ
 διψῶ ἰδύμενος· σὺ δ' ἢ ἡ ψυχὴ, πῶς αὖ
 ἔτι ἢ διψῶς, ἢ πίνοις; Τάν. Τῶτ' αὖ-
 τὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῶ με τλήν ψυ-
 χῶν ὥς σῶμα ἔσται. Μέ. Ἀλλὰ τῷτο 20
 μὲν ἔτα πεινύσομαι, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψῃ
 κολλάζεσθαι· τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δίδας μὴ δοῖν τῷ ποτὶ ἀποθήκης;
 ἢ καὶ ἔρῳ γὰρ ἄλλοι μὲν τῷτοι ἔδωκον, ἢ
 θάνατοι ἐπιτεῖναι εἰς ἕτεροι τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθως μὲν λέγεις· καὶ τῷτο δ' ἔν μέρ-

τὴ καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆναι πικρὸν μηδὲν
 δεινότερον. Μί. Ληρέεις, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτὶ δεινὸν δεχέαι, ἀπράγην
 30 γε ἐκτελέουσαν καὶ Δία, ὅστις τὸναντίον τοῖς
 ὑπὸ λυγρόντων κυνῶν διεδηγμένους πέποι-
 θας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίκην πεφο-
 βημένον. Τάν. Οὐδὲ τὸ ἐκτελέουσαν, ὦ Μί-
 νιαπε, ἀναίνομαι πικρὸν· γήσοιτό μοι μό-
 35 ριον. Μί. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτε-
 σὺ, ἔτε ἄλλο πείσας τὴν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατοι γάρ· καίτοι καὶ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψᾷς, εἴ ὕδαλ' αὐτὸς ἔχῃ
 ὑποπόδιον.

*quid delirio bono cum
 amicum*

Διάλογος ἱερέων ἱερέων

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὲν ληστὴς ἔστι Σώστρατος ἐς
 τὴν Πυρροφλεγέστον ἐμβεδλή-
 θω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας ἀφ-
 σπαθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πα-
 50 ρεῖ τὴν Τιτυὸν ἀπειθαχεύς, ὑπὸ τῆς γυπαῖς
 κερύδαλιν καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ
 ἀγαθοὶ, ἄπιτε καὶ τάχ' ἐς τὸ Ἠλύσιον
 πεδίον, καὶ τὰς μακάρων ἰήσας κατοικεῖτε,
 ἀνδ' ὡς δίκαια ποιεῖτε τῶνδε τῶν βίων.
 10 Σώ. Ἀκητοί, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
 λέγειν· Μί. Νῦν ἀκούσω αὐτὸς; καὶ γὰρ
 ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, ποιητὴς ἂν,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπεκλονῶς ; Σώ. Ἐλήλειμμαι
 μὲν· ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαδιζόμεαι.
 Μί. Καὶ πάννυ, εἴ γε ἀπρίνειν τῷ ἀ- 15
 ξίαν δίκαιοι. Σώ. Ὅμως ἀπικρειαί μοι,
 ὦ Μίνως· βραχὺ γὰρ τι ἐρήτομαί σε.
 Μί. Λίγυ, μὴ μακρὰ μοῖον, ὅπως καὶ τῶν
 ἄλλων ἀφχεινόμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 προχῆτοι ἐν τῇ βίῳ, πότῃ ἐκὼν ἔπροχ- 20
 τον, ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῇ μοίρῃ ;
 Μί. Ὑπὸ τῇ μοίρῃ δηλαδή. Σώ. Οὐκῶν
 καὶ οἱ χρηστοὶ ἄπαυεις, καὶ οἱ ποιητοὶ
 δοκῶντες ἡμῆς ἐκείνῃ ὑπηρετῶντες, ταῦ-
 τα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλυθεί, ἣ 25
 ἐκείνῃ ἐπιτάζει γνοινθῆναι τὰ προχῆα.
 Σώ. Εἰ ἔν τις ἀναγκαθεὶς ὑπὸ ἄλλῃ
 φοιτεύσειεν τινα, ὃ δυνάμεν ἀντιλέγειν
 ἐκείνῳ βιαζόμενον, ὅσον δήμιον, ἢ δο-
 ρυφόρον, ὃ μὲν, δικαστῇ παθεῖς, ὃ δὲ, 30
 τυραννῇ, τίνα αἰτιάσῃ ; Φόνιν ; Μί.
 Δῆλοι ὥς τῷ δικαστῇ, ἢ τῷ τύραννι· ἐπεὶ
 ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετῇ γὰρ τῷτο
 ὅργανον ὃν πρὸς τῷ θυμῷ τῷ πρώτῳ
 ἐξαρχόντι τῷ αἰτίαν. Σώ. Εὖγε, ὦ 35
 Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδραψιλεύῃ τῷ ἐξαρ-
 χείῳ ; ἢ δὲ τις ὑπερέλαυνεν ; Σ.
 Δισπότες ἦκη αὐτὸς χρυσοὶ ἢ ἄργυροι
 κομίζων, τίνι τῷ χάρις ἰσίοι, ἢ τίνα
 εὐεργίτῳ ἀναγραφῆσι ; Μί. Τὸν πέμ- 40
 ψαντα, ὃ Σώσεσθαι· ἀλέκον· γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἦν. Σώ. Οὐκῶν ὅρας πῶς ἀδίκῃ
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπέρβας γνομόνους.

ὦν ἡ Κλωθὴ πωσέτωτε, καὶ τίτῃς τι-
 45 μῶν τὰς Ἀφρονησαρμόνας ἀποτειοῖς ἀγα-
 θοῖς; ἢ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπὲν ἔχοι τις ἂν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἢ τοῖς μὲν πάσης
 ἀνάγκης πρωσιταρμόναις. Μί. ὦ Σώ-
 τρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἢ πρὶν
 50 λόγον γινώσκω, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις·
 πλὴν ἀλλὰ τὸτο ἀπιδύσας τὸ ἐπερω-
 τήσεως, διότι ἢ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖς· ἀπόλυσον αὐτόν, ὃ
 Ἑρμῇ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ
 55 καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια
 διδάξης.

Σιάλογος ιη.

Διοφύτης καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ὦ Πολυδεύκης, ἀντίδομαί σοι.
 ὦ ἐπιδὼν τέχιστα αἰέλθης, σὸν
 γὰρ ἐστὶν οἶμαί τοι ἀναδιδῶναι αὐρεῖοι, ἢ
 πᾶσι ἴδης Μένιππον τὸ πῦμα (εὐροῖς δ' ἂν
 5 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ πρὶν τὸ Κράνιον, ἢ ἐν
 Λυκαίῳ, τὸ ἐλίζοντι σὺς ἀκρόατος Φι-
 λοσόφου καταγελῶν) εἰπὲν σὺς αὐτόν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διοφύτης,
 ὅς σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 10 ἦκεν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόντων·
 ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιδόλῳ σοι ἴτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
 με.

καὶ τὸ βίον; ἐνταῦθα δ' ἔπαύσθη βι-
 βαίως γελαῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μά-
 λιστα ἐπειδὴ ὄρας τὴς πλεονείας, καὶ 15
 σαρτρῶνας, καὶ τυρανίας, ἕτω ταπει-
 νός, καὶ ἀσκήμης ἐκ κείνης οἰκωγῆς ἀλφγι-
 νοσκομῆς· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγχο-
 νεῖς εἰσι μεμνημένοι τῷ αἰῶ· ταῦτα λέ-
 γει αὐτῷ, καὶ προσέειπε, ἐμπλησάμενοι τῶν 20
 πῦραν ἤκειν θείμῳ τε πολλῶν, καὶ εἴ πε-
 ροὶ ἐν τῇ τελείῳ Ἑκάτης δῆπνοι κεί-
 μενοι, ἢ ὡν ἐκ καθαρόν, ἢ τι τοιοῦτο Χ
 Πολ. Ἀλλ' ἀπαγγελάτωτα, ὦ Διόλγεις·
 ὅπως δ' εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖον τίς ἐστι τῶν 25
 ὄψιν; Διο. Γέρων, φαλακρός, τριδάνιον
 ἔχων πολύβυρον, ἀπαιτι ἀνέμεν ἀνακτιπῆ-
 ρηται, καὶ ταῖς ἐπιπρυχαῖς τῷ ῥακίῳ
 ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τὴς
 ἀλαζονείας τέτυκε φιλοσόφως ἐπισκώπη. 30
 Πολ. Ῥαδίον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. Διο.
 Βέλῃ καὶ πρὸς αὐτὴς ἐμείνης ἐντείλμαί-
 τι τὴς φιλοσόφης; Πολ. Λέγε· ἔβαρ-
 ῶν εἰδὲ τέτο. Διο. Τὸ μὲν ὅλον, παύ-
 σασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσαι, καὶ 35
 πρὸ τῷ ὅλῳ εἰρῆσαι, καὶ κέραια φέ-
 σιν ἀλλήλοις, καὶ κορυφαίους ποιῶσι,
 καὶ τοιαῦτα ἀπορρῶν ἐρωτῶν διδάσκουσι τῷ
 νῦν. Πολ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαι-
 δευτοῖν εἰκαυ φέουσι, κατηγορεῖν τῷ σοφῷ 40
 φίας αὐτῶν. ΧΔιο. Σὺ δ' εἰρώζειν αὐ-
 ταῖς παρ' ἐμῶν λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Διόλγεις, ἀπαγγελάτω. Διο. Τοῖς πλε-

εἰσὶς ᾧ, ὃ φίλτατον Πολυδιδύκιον, ἀπάγ-
 45 γεῖτε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 ἢ χρυσὸν φυλάττετε; τί ᾧ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τά-
 λαια ἐπὶ ταλάνοις συντιθέντες, ὥς χρὴ
 εἶναι ὁβολὸν ἔχειν ἥκειν μετ' ὀλίγον.

50 Πολ. Εἰρήσεια καὶ ταῦτα ὥς ἐκείνους.

Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰχυ-
 ροῖς λέγε. Μειγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμοξένῳ τῷ παλαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῶν
 ἔτι ἡ ξαυθὴ κόμη, ἔτι τὰ χαρπὰ ἢ

55 μέλαινα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ ὤμῳ
 ἔτι εἰσὶν, ἢ ἰϋρὰ εὐτοῖα, ἢ ὧμοι
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν νόστις,
 φασί, κρατὶα γυνὴ τῷ κάλλος. Πολ.

Οὐ χαλιπὸν εἰδὲ ταῦτα οἰκῆν ὥς τὺς

60 παλῆς, καὶ ἰχυρῆς. Διο. Καὶ τοῖς πέ-
 νησι, ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 ἀχθόμενοι τῷ πρῶγματι, καὶ οἰκτεῖργι-
 ντες τὴν ληρείαν, λέγει μῆτε δακρύειν, μῆτ'
 οἰμῶζειν, διηγητάμεθ' τὴν ὀταῦθα ἰσο-

65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψοισα τὴν ἐκεῖ πλε-
 σίαν εἰδὲν ἀμύνει αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις ᾧ τοῖς τοῖς ταῦτα, εἰ δοκῇ, παρ'
 ἑμῷ ἐπιτίμησιν, λίγων ἐκλελύσθαι αὐτοὺς.

Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόλβους, ὡς Λακεδαιμο-

70 νίαν λέγει· εἰ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἢ ᾧ ὥς
 τὴν ἄλλαν ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. Διο. Ἐά-
 σαμεν τάς, ἐπὶ σοὶ δοκῇ· σὺ δ' οἷς
 ὡς οἶποι, ἀπείνεα παρ' ἑμῷ τὴν λόγους.

Διάλογος ιθ.

Διογένης κ' Ἀλέξανδρος.

Διο. Τί τῷτο, ὦ Ἀλέξανδρε, κ' σὺ
 τίθηκας, ὥς περ ἑμεῖς ἀπαν-
 τες; Ἀλέ. Ὁρᾶς, ὦ Διόγηνες; ἔ' παρὰ
 δεξοῖν ᾗ, εἰ ἀνθρώπου ὡς ἀπέθαναι Διο.
 Οὐκ ἔνι ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ
 σε εἶναι υἱόν· σὺ δ' Φίλιππον ἄρα ἔσθαι;
 Ἀλέ. Φίλιππον δηλαδὴ· ἔ' γὰρ ἂν ἐτιθεή-
 κην Ἀμμωνίῳ ὡς Διο. Καὶ μὲν κ' πρὸ
 τ' Ολυμπιάδου ὁμοια εἰλέγοιο, δρᾶκοις
 ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεισθαι ἐν τῇ εὐνῇ· 10
 αἷτα ἔτω σε τιχθῆναι· τ' δ' Φίλιππος
 ἐξηπατῆσθαι οἰόμενοι πατέρᾳ σε εἶναι.
 Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουσιν ὥς περ σὺ· νῦν
 δ' ἔρω ὅτι εἶδεν υἱὸς ἔτε ἢ μήτηρ ἔτε
 οἱ τ' Ἀμμωνίῳ παρῆνται ἔλεγος· Διο. 15
 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι,
 ὦ Ἀλέξανδρε, αὖτις τὰ πρῶτα ἐγνήσθης·
 πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν θεὸν εἶναι σε νομί-
 ζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς τινὲς τοσαύ- 20
 τὴν ἀρχὴν καταλείπεις; Ἀλέ. Οὐκ οἶ-
 δα, ὦ Διόγηνες· ἔ' γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖ-
 ψαί τι πρὸ αὐτῆς, ἢ τῷτο μέισιν, ὅτι
 λυπηθήσκων Περδίκκας τ' δακτύλιον ἐπί-
 δακκα· πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγηνες;
 Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει 25
 ἢ Ἐλλας, ἄρτι σε παρεληφθεὶς τὴν ἀρχὴν

κολακεύοντες, καὶ πρῶτα τῶν αἰρέμενοι,
 καὶ τρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους, ἔτι
 καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσκυνῶντες, καὶ
 35 τῶν οἰκοδομῶν, καὶ θύοντες ὡς θεο-
 ποιῶντες ἡμεῖς· ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς οἱ Μα-
 κεδόνες ἴθαψαν; Ἀλέ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 καὶ μακρόν τι τῶν ταύτων ἡμέραν· ὑπὸ χιτῶν
 36 ἢ Πτολεμαῖον ὁ ὑπασπιστὴς, ἢ ποτε ἄ-
 γων, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγόντι μάστιγι
 ἐπ' αὐτόν, ὡς θηροφύλῳ ἐπὶ τῇ Αἴγυπτι θῆναι.
 Διο Μὴ γελᾶσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρῳ ἐν
 αὐτῷ· ἔτι σε μωραίνονται, καὶ ἐλπίζονται
 40 Ὀδυσεὺς, ἢ Ὀσίριον θύειν; πάλιν ἀλλὰ
 ταῦτά μιν, ὦ θεοτάτε, μὴ ἐλπίσης· ὅ
 γὰρ θύμις ἀνελθεῖν τινα τῷ ὑπαξί
 πλευσάντων τῶν λίμνῳ, καὶ ἐς τὴν εἶσιν
 45 τῶν τοιῶν παρελθόντων· ὅ γάρ ἀμελῆς
 Αἰάκος, ὃς ὁ Κέρβερος εὐκαταρρήτορος·
 ἐκείνην ἢ ἡδύως ἀνὴρ μάθοιμι τῶν
 φόβος ἐπ' αὐτὸν ἐννοήσεως ὅσῳ εὐδαιμονίαν
 ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφ' ἧς, σωματοφύ-
 λλας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας,
 50 καὶ χρυσὸν τοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νῶντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκχον, καὶ
 τὰ μεγάλα θερία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὰ ἐπίσημοι εἶναι ἐλαύνονται, ἀφ' ὧν
 55 εἶδα ἐμπιπόμενον· ὅ γὰρ ταῦτά σε
 ὑπὸ τῷ μῆνι ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μά-
 ται; ὃ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαί-

ἐπαίδευσαι μὴ οἶσθαι βίβαια εἶναι τὰ
 ὧρα τ' τύχης; Ἀλί. Σοφός; ἀπάντων
 ἐκείνων κολάκων ἐπιτελιότατος ὢν; ἐμὲ δὲ
 μόνον ἴσασιν τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅτι
 μὲν ἦτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δ' ἐπίσεικιν
 ὧς δ' ἐκατεχρήτο μετ' ἡ αὖτε παιδεύειν φι-
 λοτιμία θωπύων, καὶ ἐπανῶν, ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρους ὅν τὰ-65
 γαθῶ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τ'
 πλεῖστοι καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοισθα καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων γόης, ὡς Διόγην, ἄνθρωπος,
 καὶ τεχνίτης· πλεῖν ἀλλὰ τῆτό γε ἀπο-70
 λείποντα αὐτῶ τ' σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἀκατηριθμή-
 σω μικρῶ γε ἔμπραστον. Διο. Ἀλλ' οἶ-
 στα, δ' ὁρᾷς, ἄκ' ἄρα σοὶ τ' λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐξέδορ' ἔ-75
 φέτα· σὺ δ' ἔκ' τὸ Ἀθήνης ὕδαρ χαιδὸν
 ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ
 πολλὰς· ἔτα γὰρ αἱ παύση· ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνάρητος· καὶ γὰρ
 καὶ Κλεῖτον ἐκείνους ὁρᾷ, καὶ Κυλλισθένη,80
 καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς
 ἀφροσύσαιτό καὶ ἀμύναιτό σε, ὡς ἴδρα-
 σαι αὐτῶς· ὡς τὴν ἰτέρην σὺ ταύτῃ
 βάδεις· καὶ πίε πολλὰς, ὡς ἴφλω.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀνίβας, Μίνως, Σκεπίων.

Ἀλί. Εἰ μὴ δεῖ συνεκείσθαι σε, ὁ
 Δίβυ· ἀμείναι γάρ εἰμι. Ἀν.
 Οὐ μὲν γάρ, ἀλλ' ἐμέ· Ἀλί. Οὐκ ἔν ὁ Μί-
 νως δικαίω. Μί. Τίνες δ' ἐστί; Ἀλί.
 5 Οὗτος μὲν Ἀνίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ
 δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φίλιππος. Μί. Νῆ Δία
 εὐδοχοί γε ἀμφοτέρω· ἀλλὰ δεῖ τίνας ὑμῖν
 ἢ ἔσας; Ἀλί. Περὶ συνεδρίας· φησὶ γὰρ
 ὅτις ἀμείναι γενήσονται στρατηγὸς ἐμῷ,
 10 ἐγὼ δ' ὅτι, ὥσπερ ἡ πᾶσις ἰσχυρία, ὕχι τῶν
 μόνων, ἀλλὰ πάντων χεῖροι τῷ πρὸς ἐμῷ
 φημι διενεγκῆν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκ ἔν
 ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ δ' ἡ πρῶτος,
 ὁ Δίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τῷτο, ὁ
 15 Μίνως, αἰάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἐλλά-
 δα φανερὸν ἐξέμαθεν· ὥστε ἐδὲ ταύτη πλῆσι
 ἔστω· ἐνέγκαιτό μιν· φημι δ' ὅτι τῶν μά-
 λιστα ἐπείνευ ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὰ μηδὲν
 ἐξ ὀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα συνε-
 20 χάρηται, δι' αὐτῶν δύναμιν τε περὶ βαλ-
 λήμους, καὶ ἄξιοι δόξαντες ὀρχῆς· ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἱερομύσας ἐς τῶν ἱερ-
 εῶν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸν ὦν τῷ ἀδελφῷ
 μεγίστω ἐξιάθην, ἄριστον κερθεῖς· καὶ
 25 τῶν γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν
 ἐκέρθησα τῷ Ἑσπερίῳ· καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη

ὄρη ὑπερβὰς τὰ πρὸ τ' Ἑλδαίων ἀπαιῶ
 κατίδρυμοι, καὶ ἀιαγὰς ἰποίησα τρυφά-
 τας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἰχυρωτάμην, καὶ μέχρ' ἢ φρουραῖν 30
 τῆς πρυμνέας πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτας
 ἀπέκλινε μίαν ἡμέραν, ὥστε τὰς θα-
 κηυλίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσας, καὶ
 τὰς ποταμὸς γιφυρῶται νεκροῖς· καὶ
 ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἕτι Ἀμμοῦ 35
 ἡὸς ὀνομαζόμενον, ἕτι θεὸς εἶναι φασ-
 ποιόμενον, ἢ ἀνύπνια τ' μητρὸς διεξιὼν,
 ἀλλ' ἄνθρωπον εἶναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνεκτατάτοις ἀντιξισταζό-
 μενον, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις 40
 συμπλεκόμενον· καὶ Μήδων καὶ Ἀερμίων
 καταγωνιζόμενον· ὑποφύγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ὠφελεῖν
 τας, ἐὼς τὴν νύκτα· Ἀλεξανδρῶ 5, πα-
 τρώαι δόχλῳ ὠφθαλμῶν, ἠύξῃσι, καὶ 45
 ὠφελὸν ἐξίτησι, χρησάμενον τῇ τ' τό-
 χης ὀρεμῇ· ἐπεὶ δ' ἔτι εὐκλειῇ τε, καὶ τ'
 ἄλλοι ἐκείνοι Δαρεῖον ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Ἀρ-
 βήλοισι ἐκράτησεν, ἀπὸ τῶν τ' πατρώων,
 φρουραῖσιν ἔξιν, καὶ ἐς δίαται τὴν 50
 Μηδικὴν μετεδιήτησεν αὐτὸν, καὶ ἰμμιφόνῃ
 ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλως, καὶ συνε-
 λώμεσθαι ἐπὶ θαλάτῃ· ἐγὼ δ' ἤρξα ἐπί-
 σης τ' πατρίδ'· καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπε-
 το, ἢ πολιμίῳ μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλεν 55
 σάειν τ' Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα· καὶ
 ιδιώσῃ ἱμαντὸν παρέχον· καὶ καταδικα-

θεὸς ἤνεκα εὐγνωμόνως τὸ πρῶγμα· καὶ
 ταῦτ' ἐπραξα βάρε' αὐτῷ, καὶ ἀπαί-
 60 δευλῶ παιδείας τ' Ἑλληνικῆς, καὶ ἔτι
 Ὀμηροῦ, ὅτι περ ἔτ' ῥαψωδῶν, ἔτι ὑπὸ
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μὴ
 ᾗ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρυσάμυθ'· ταῦτά
 εἰσι, ἀ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείναι φημι εἰ-
 65 ναι· εἰ δ' ἐστὶ κακίαν ἔτασι, διότι Δι-
 δήματι τῷ κεφαλῷ διεδίδετο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σιμιά· ἔμην Δι-
 τὺτ' ἀμείναι δόξειεν αἰ γυναικῶν καὶ στρα-
 τηγικῶ ἀνδρῶν, τῇ γυναικὶ κλίον, ἔπειρ τῇ
 70 τύχῃ κεχρημέν. Μί. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὕτω
 ἀλμυρῇ τ' λόγον, ἔδ' ὡς Λίοντι εἰκὸς ἔν
 ὑπὲρ αὐτῶ· σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί σὺ
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῶ μὲν, ὦ Μέναι,
 μηδὲν σὺν ἀνδρῶν ἔγωγε θρασύν· ἱκανὴ γάρ
 75 ἡ φύμη διδάξαι σε, οἷοι μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷοι δ' ἔτ' ἀπὸ ληψῆς ἐγλύετο· ὅμως
 δ' ὅρα· εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ διήνεκα· ὅς
 νίκοι αἰ ἔτι, παρὶθ' ἐπὶ τὰ πρῶγματά,
 καὶ τῷ δρχλῷ τιταρσάμηνον κατέχον,
 80 καὶ τὰς φοινίκας τῷ πατρὶ μετῆλθον, κα-
 ταφοβήσας τῷ Ἑλλάδα τῇ Θηβαίῳ ἀ-
 παλείᾳ· στρατηγὸς ὑπὸ αὐτῷ χειροτονη-
 θεὶς, σὺν ἡξίωσα τῷ Μακεδόνι δρχλῷ
 ἀνείπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὅποσον ἡ πατὴρ
 85 κατέλιπον· ἀλλὰ πῶσαν ἐπιπόεσα τῷ
 γλῶ, καὶ δεῖνον ἡγεσάμην· εἰ μὴ ἀπάν-
 ται κερτήσασμαι, ὀλίγας ἄγων ἐσέβαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τι Γερμανῶν ἀνέστη
 τῇ-

τησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ἔλασθον
 τὰ ἐν πασὶν αἰεὶ χειρῶν ἦλθον ἐπὶ Ἰο-
 σόν, ἔνθα Δαρειὺς ὑπέμεινε, μυριάδας
 πολλὰς στρατὸν ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὦ Μίνε, ὑμεῖς ἴτε ὅσας ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γὰρ 95
 πορθμεύς μὴ λησκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ
 σκάφοι, ἀλλὰ χερδίας λησπληξάμενους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν λησπλιῦσαι· καὶ ταῦτα ἔ-
 ἴπρωτον αὐτὸς περικυδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεισθαι ἀξίων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύ-100
 ρῳ, μὴ ἔτι τὰ ἐν Ἀρβύλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρως Ἰδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ὠ-
 κεινὸν ὄρον ἐποίησάμην τῇ δόχῃ, καὶ
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχειρυσάμην· καὶ Σκύθας ἔτι ἐν εὐκατα-105
 φροῖντας ἄνδρας ὑπερβὰς τὴν Τάναϊν ἐνί-
 κησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην· εἰ
 ἔτι καὶ θεὸς ἰδοὺν τοῖς ἀνθρώποις, συλ-
 γνωτοὶ ἐκείνοι, ὡς τὸ μέγεθος 110
 πραγμάτων καὶ τοιούτων τι πισεύσαντες
 παρὲς ἐμῶν· τὸ δ' ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπέθανον· ἔτι δ' ἐν φυγῇ
 αἶν ὡς Πρωσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
 ἄξιοι ἐν, παινεγύοτατοι καὶ ἀμύνοτατοι 115
 οἶμαι· ὡς γὰρ δὲ ἐπράττει Ἰταλῶν, ἐγὼ
 λέγων, ὅτι ἐν ἰσχύϊ, ἀλλὰ ποιηρία,
 καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμοι δ' ἐν
 περὶ αἰσῶν· ἵππε δὲ μοι ἀνείδισι τὴν
 τρυ-

- 120 τρυφῶν, ἐκλειθῶσά μοι δονεῖ οἷα ἱποίῃ
 ἐν Καπύῃ, ἱταίραις στυῶν, καὶ τῆς Σ
 πολέμῳ καιρῷ ὁ θανμάσι⊕ κατηδυπα-
 θῶν· ἰγὰρ ᾗ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἱσπέρια
 δόξας, ἰπὶ τῷ ἴσῳ μάλλον ἄρμησα, τί ἂν
- 125 μέγα ἱπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμῶτι λαβὼν,
 καὶ Διόλῳ, καὶ τὰ μέλει Γαδείρων ὑπα-
 γόμεν⊕; ἀλλ' ὅτῳ ἀξιομαχα ἴδοξέ μοι
 ἐκείῃα, ὑποπλήροισα ἦδη, καὶ δεσπότη
 ὁμολογεῖσθαι· ἄρηκα· σὺ δ', ὦ Μίνως, δί-
- 130 καζι· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πόλλων καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ σφέτερον, ἢ μὴ καὶ ἰμὺ ἀκώ-
 σης. Μί. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πό-
 θει ἂν ἐρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
 στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ
- 135 κρατήσας Διόλῳ μεγάλαις μάχαις. Μί.
 Τί ἔνι καὶ σὺν ἐρεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου
 μὲν ἦτλιν εἶναι, Σ' δ' Ἀνίβας ἀμείνων·
 ὃς ἐδίωξα νικῆσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως· πῶς ἔνι ἀναίχυντ⊕
- 140 ἔτ⊕, ὃς ὥς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται,
 ὦ ὑδὲ Σκηπίων ἰγὰρ ὁ νεικηκὼς αὐτὸν
 ἀρξάμεσθαι ἀξιῶ; Μί. Νὴ Δί· εὐ-
 γνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὅτε πρῶτ⊕
 μὲν κικερίσθω Ἀλέξανδρ⊕· μετ' αὐτὸν δ',
- 145 ὦ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτ⊕ Ἀνίβας, ὑδὲ
 ἔτ⊕ εὐκαταφρόνητ⊕ ὢν.

Διάλογος κα.

Μένιππος, Αἰακός, Πυθαγόρας,
Ἐμπεδοκλής, Σωκράτης.

Μέ. Πρὸς τὸ Πλάτανος, ὦ Αἰακὲ,
ἀπελήγησά μοι τὰ ἐν ἅδ᾽ πάντα.
Αἰ. Οὐ ρᾶδιον, ὦ Μένιππε, ἀπαντᾶ
ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθαι· ὅτι
μὲν ὅτι Κερβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸ
πορθμεῖα τῶντοι, ὅς σε διεπέρασε, καὶ
τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέθονα ἤδη
ἰώρκαας ἐσιάν. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ,
ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὴν βασιλίαν εἶδον, καὶ
τὰς Ἑρηνύς· τὰς δ' ἀνθρώπους μοι τῆς Ἰο
πέλαγος δῆξον· καὶ μάλιστα τῆς ἐπισήμους
αὐτῶν· Αἰ. Οὐτὸς μὲν Ἀγαμέμνων·
ἐστὶ δ' Ἀχιλλεύς· ἐστὶ δ' Ἰδομένης
πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας,
καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων. 15
Μέ. Βασίς, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ῥαψωδῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
λὺς, ἀμυδίως ὥς ἀληθῶς κάρηνα· ἐστὶ
δ' ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κῆρος ἐστὶν· 20
ἐστὶ δ' Κροῖστος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ πάντων, Μίδας· ἐκεί-
νός δ' ἐξέστης Μέ. Εἶτα σὲ, ὦ κάταγμα,
ἢ Ἐκκὼς ἴφραλτε ζυγυῖναι μὲν τῶν Ἑλλήσ-
πολων, ἀλλὰ δ' ἢ ἐρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶναι; 25
οἶος

οἷομαι ὅτι καὶ ὁ Κροῖστος ἐστίν; ἤ Σαρδανιάπαλον
 ὅς, ὦ Αἰακὲ, πατάξω μοι καὶ κόρης
 ἐπίτριψον. Αἰ. Μηδαμῶς· ἀφαιρήσεις γὰρ
 αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικῆϊον ἐν. Μέν. Οὐκ ἔστι,
 30 ἀλλὰ ἐπὶ σπυγνύξομαι γὰρ πάντως ἀνδρο-
 γυνῶν ἐντὶ. Αἰ. Βέλτε σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τὰς σοφάς; Μέν. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶ-
 τος ἔστί σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μέν. Καί-
 ρε, ὦ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλών· ἢ ὁ, τί ἂν
 35 ἐθέλης. Πυ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.
 Μέν. Οὐκ ἔστι χρυσῆς ὁ μηρός ἐστίν σοι.
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τί σοι
 ἐδάδιμον ἢ πῆρα ἔχῃ. Μέν. Κυάμμε, ὦ
 γὰρ, ὥστε εἰ τῷτό σοι ἐδάδιμον. Πυ.
 40 Δὸς μόνον· ἀλλὰ καὶ νεκροῖς δόγματ'·
 ἔμαθον γὰρ, ὥς εἶδεν ἴσον κύαμοι, καὶ
 κεφαλὰν τοκέων ἐνθάδε. Αἰ. Οὐτὸς ὅς
 Σόλων ὁ Ἐξηκесίδης, καὶ Θαλῆς ἐκείνους·
 καὶ παρ' αὐτῶν, Πιπτακὸς, καὶ οἱ ἄλ-
 45 λοι· ἐπὶ τὰς ὅς πάντες εἰσὶν, ὥς ὁρᾷς. Μέν.
 Ἀλυκοὶ ἔσθι, ὦ Αἰακὲ, μόνον, καὶ Φαι-
 δροὶ τ' ἄλλων· ὁ ὅς σποδὲ πλέως, ὥστε
 ἐγκρυφίας ἄρτι, ὁ ταῖς φλυκταίναις
 ὅλως ἐξλωθηκὼς τίς ἐστίν; Αἰ. Ἐμπε-
 50 δοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμέτερος δὲ τ' Ἰ-
 Αἴτης παρών. Μέν. ὦ χαλκὸς βέλτε-
 ρε, τί παθὼν σαυτὸν εἰς τὰς κρατῆρας
 ἐνέβαλες; Ἐμ. Μελιγχολία τις, ὦ Μέν-
 νιππε. Μέν. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 55 καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυς. ταῦτά σε
 ἀπλωθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ὅσα ἄξιον
 εἶ-

ὄντα· πλὴν ἄλλ' ἔδεν σε τὸ σόφισμα ἄνη-
 σεν· ἔφωσάθης γὰρ τεθιῶς· ὁ Σωκράτης
 ᾧ, ὦ Αἰακί, πᾶ ποτε ἄρά ἐσι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νέστορῳ, καὶ Παλαμίδος ἐκείνῳ
 ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέ. Ὅμως ἰδολόμῳ
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐσίν. Αἰ. Ὅρα
 τὸ φαλακρόν; Μέ. Ἀπαντες φαλακροί
 οἷσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τῆτο τὸ γινώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμόν λέγῃς. Μέ. Καὶ
 τῶθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἄπαντες. Σω.
 Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μέ. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέ.
 Πολλοὶ τ' ἰὼν φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε χήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 εἰ θεῶσπιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώραπας, οἶμαι, οἷ-
 ῃκε τῷ σοὶ Ἀλέξανδρῳ, καὶ Πλάτων
 αὐτὸς, ὁ μὲν λυπηρὴν μύρον, ὁ δ' ἐν 75
 ἐν Σικελίᾳ τυράννης δεραπιεύει ἐμαθὼν.
 Σω. Περὶ ἐμῷ δ' τί φροῦσιν; Μέ. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπῳ εἰ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες εἴ σε θευμάσιον οἶοντα
 ἄνδρα γελοῦσθαι, καὶ πάντα ἐγινώσκον 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθες λέγειν, ἔδεν
 εἰδέναι. Σω. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦτα
 ὥς αὐτὸς· οἱ δ' ἐρωνήσαν ὥσπερ τὸ
 πρᾶγμα εἶναι. Μέ. Τίνες δ' ἄντοι εἰσιν οἱ
 οὗτοι σί. Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τ' Κλεινίας. Μέ. Εὖγε, ὦ
 Σώκρατες, ὅτι πάνταῦθα μέτρη τῶ στυ-
 γῇ τέχνῳ, καὶ ὅσα ἐλιγυρεῖς τ' καλῶν.

Σω.

Σω τί γ' ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ
 90 πλησίον ἡμῶν κατέκειτο, εἰ δοκεῖ. Μί.
 (Οὐκ ἂν) μὰ Δί', ἐπὶ τῷ Κροῖσον γ' καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων
 αὐτῶν· τοῖκα γ' οὐκ ἐλίγα γιγνέσθαι,
 οἰμωζόντων ἀκύν· Αἱ Καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ λαβου-
 γάν· τὰ πολλὰ δ' ἐσχυῖς ὄψῃ, ὦ Μένιπ-
 πι. Μί. Ἄπιθι· καὶ ταυτὲ γ' ἱκανὰ,
 ὦ Λιακί.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροὶ, Ἑρμῆς, Μένιππος,
 Χαερμόλιος, Λάμπιχος, Δαμασσίας,
 Κρότων, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

Χά. Ἄκουσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 10 τράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἐστὶ, καὶ λαγρόν τὰ πολλαὶ καὶ ἡν τραπῇ
 15 εἰς τὸ θάτερα; οἰχήτε γαρ πετραπὴν· ὑμεῖς
 δ', τοσούτοι ἅμα ἤκειτε, πολλὰ ἐπιφερό-
 μενοι ἑκάς· ἡν ἔν μ' ἔτι τέτων ἐμβή-
 τε, δέλα μὴ ὑστερον μεταιοήσετε καὶ
 20 μάλιστα ὅποσοι νεῖν σὺν ἐπίσασθε. Νε.
 10 Πῶς ἔν ποιήσαντες εὐπλοέσομεν; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνῶς ἐπιβαίνειν χρὴ,
 τὰ περιτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῷ ἡνόντι
 καταλιπόντας· μόλις γ' ἂν καὶ ἔτω
 25 δι-

δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ δ', ὦ Ἑρ-
 μῃ, μελήσει τὸ ἀπὸ τήδε μηδεία πῶς· 15
 δέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ
 τὰ ἑπιπλα, ὥσπερ ἴφλω, ἀπιδαλῶν·
 πῶς δ' ἢ τῷ ἀπιδάθῃν ἰσῶς, ἀλγύνω-
 σκε αὐτὰς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὰς
 ἐπιβαίνειν ἀναγκάζει· Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ ἔγω ποιήσω μὲν· ἔτι τίς ὁ πρῶτος
 ἔστι· Μί. Μένιππ' ἔγωγε· ἀπ' ἰδὺ δ' ἢ
 πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκιρον ἐς
 τῷ λίμνῳ ἀπὸρρίψθαι· τ' τρέβωμαι δ' ἔδ'
 ἀκόμισα, εἰ ποῖαν· Ἑρ. Ἐμβαινε, ὦ Μί- 25
 νιππε, ἀνδρῶν ἄρει, καὶ τῷ περὶδεῖαν
 ἔχει πῶς τ' κυβερνήτῳ ἰφ' ὕψηλῳ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἀπαιτῶς· ὁ καλὸς δ' ἔσθ', τίς
 ἔστι; Χαρ. Χαερμόλιος ὁ Μεγαρεὺς, ἐπί-
 ραυς, ὃ τὸ Φίλημα διτάλαστοι ἦν· Ἑρ. 30
 Ἀπόδυνθι τοιγαρῶν τὸ κάλ' ὅν, καὶ τὰ
 χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τῷ κόμῳ
 τῷ βαθεῖαι, καὶ τὸ ἐπὶ τ' παρειῶν ἐρύθη-
 μα· καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς· ἰθ-
 ζων' αἶ· ἐπίβαινε ἤδη· ὁ δ' ἢ τῷ πορφυ- 35
 εῖδα ἔτι καὶ τὸ ἀλγύθημα (ἔχων) ὁ βλο-
 συρὸς τίς ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχ',
 Γελῶνι τύρην'· Ἑρ. Τί ἔν, ὦ Λάμπιχε,
 τσαῦθ' ἔχων πάρι; Λά. τί ἔν ἰχρῶν, ὦ
 Ἑρμῇ, γυμνὸν ἔχει τύρηνον ἄνδρα; Ἑρ. 40
 Τύρηνον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δ' ἢ μάλα·
 ὥς δ' ἀπὸ ταῦθ'. Λά. ἰδὺ σοὶ ὁ πλεῖστ'
 ἀπὸρρίπτει· Ἑρ. Καὶ τ' τύροι ἀπὸρρί-
 ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τῷ ὑπερψίαν·
 βα-

- 45 βαρήσθ' γὰρ τὸ περισβῆναι συνειπιπτόν γε.
 Αλ. Οὐκ ἔνι ἀλλὰ τὸ λυγρόν με
 ἔχει, καὶ τὴν ἰφιστάδα Ἐρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἰν· τί ἔτι;
 πάντῃ γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Ἐρ. Καὶ
 50 τὴν ἀμότητά, καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λά. Ἴδ' εἰ σοὶ φίλος εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαινε
 ἤδη· σὺ γὰρ ὁ πάχυς, ὁ πολύσαρκος, τίς
 εἶ; Δα. Δαμαστίης ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ
 55 ἔσθις· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς πα-
 λαίστραις ἰδών. Δα. Ναὶ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ
 παραδείξά με γυμνὸν εἶναι. Ἐρ. Οὐ γυμνὸν,
 ὦ βέλτερε, τοσαύτας σάρκας ἀφαιδέσθαι
 ῥῆμοι· ὥστε ἀπιδυθῆαι αὐτάς, ἵππαι κα-
 60 ταδύσεις τὸ σκάφει, ἢ ἕτεροι πόδα
 ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σιφάνας
 τέτρες ἀπὸ ῥίψιν, καὶ τὰ κηρύματῃ.
 Δα. Ἴδ' εἰ σοὶ γυμνός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοστάσι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινοι ἀβάρη εἶναι· ὥστε ἔμ-
 βαίνει· καὶ σὺ γὰρ πλεῖστον ἀπιδέμεν, ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν γὰρ προσίτι,
 καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κημίζει,
 μηδὲ τὰ τῷ πρὸς γόνων ἀξιώματῃ· κατὰ-
 70 ληπὶ γὰρ καὶ ῥῆσιν, καὶ δόξαν· καὶ εἴ ποτε
 σε ἡ πόλις ἀνικῆρυξεν εὐεργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς τῷ ἀνδραγαθῇ ἐπιγραφὰς, μηδὲ
 ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσιν λέγει· βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα. Κράτ.
 75 Οὐχ ἱκὼν μὲν, ἀπὸ ῥίψιν δέ· τί γὰρ αὖ
 καὶ

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ ᾗ ὁ ἵοπλος,
τί βύλη, ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις;
Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἡρίτευ-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφες
ὦ γῆ τὸ τρόπαιον· ἐν ἅδᾳ γὰρ εἰρήνη καὶ 80
ἔδδεν ὅπλων δέησιν· ὁ σεμνὸς δὲ ἔστ' ἀπὸ
γε ἔχῃμαλ', καὶ βρενθυόρμ', ὁ τὰς
ὀδρῦς ἐπηρεκὼς, ὁ ἐπὶ τῷ Φροντίδῳ, τίς
ἐστιν, ὁ δὲ βαθὺν πώγωνα καθειρμέν';
Μί. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἐρμῆ· μάλλον δὲ 85
γόνος, καὶ τερατείας μεσός· ὥς δ' ἀπόδυ-
σσι καὶ τῷτοι· ὅψιν γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάθες σὺ τὸ χῆμα πρῶτον, εἴτα καὶ
ταυτὶ πάντῃ· ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τῷ ἀλα- 90
ζοίειαν κημίζῃ, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ
ἔρει, καὶ χειροδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπὸ-
ρρῆς, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐνοίας
πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοποιίαν μά-
λα πολλὴν, καὶ λῆρον ὅτι ὀλίγοι, καὶ 95
ἔθλης, καὶ μικρολογίας, ἢ Δία, καὶ
χρυσίον γε τῷτ', καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ἐργλὴν, καὶ τρυφλὴν, καὶ
μαλακίαν· ἔλελθε γάρ με, εἰ καὶ μά-
λα ὠδαικρῶσαις αὐτά· καὶ τὸ ψεύδ' δὲ 100
ἀπίθῃ, καὶ τὸ τέφρον, καὶ τὸ οἰεσθαι ἀ-
μείνω εἶναι τὸ ἄλλων· ὥς εἶγε πάντῃ ταῦτα
ἔχον ἐμβάινοις, ποῖα πεντηκόντορ δέ-
ξαιτο ἂν σε; Φιλ. Ἀποτίθειμαί τοίουν αὐ-
τὰ, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις Μί. Ἀλλὰ καὶ 105
τὸ πώγωνα τῷτοι ἀπὸθέσθω, ὦ Ἐρμῆ,
βα-

- βαρύν τε ὄντα, καὶ λάτριοι, ὡς ὁρᾷς· πέ-
 τε μῶν τρεῖς εἰς τὴν ἀλάχισον. Ἐρ. Εὖ
 λίγης· ἀπὸ καὶ τῆτον Φιλ. Καὶ τίς
 ΙΙΟὸ ἀπὸ κέρων ἔσται; Ἐρ. Μένιππος· ὅστις
 λαβὼν πέλεκυν τῷ ναυπηγικῶν ἀποκόψῃ
 αὐτὸν, ἐπικόψει τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
 Μέ. Οὐκ, ὦ Ἐρμῆ· ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀνά-
 δεικνύμενος γὰρ τῆτον. Ἐρ. Ὁ πέ-
 ΙΙ5 λευκὸς ἰκαίος. Μέ. Εὖγε· ἀνθρωπινότερον
 γὰρ οὗτο ἀνακρίψῃς, ἀπὸ κέρων αὐτῷ
 τῷ κινάδρῳ· βύβλη μικρὸν ἀφίλωμα καὶ
 τῷ ὀφρύϊ; Ἐρ. Μάλιστά· ὑπὲρ τὸ μέ-
 ταπον γὰρ καὶ ταῦτάς ἐπῆρειν, οὐκ οἶδ'
 Ι20 ἴφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτὸν· τί τῆτον, καὶ
 θαυρῆς, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
 ἀποδιδίχαίς; ἔμβηθι δ' ὦν. Μέ. Ἐν ἔτι τὸ
 βαρύνταί τοι ὑπὸ μάλης ἔχῃ. Ἐρ. τί, ὦ
 Μένιππε; Μέ. Κολοκείαν, ὦ Ἐρμῆ, πολλὰ
 Ι25 ἐν ταῖς βίᾳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ Φιλ.
 Οὐκ ἔν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπὸ τῶν
 ἰλιυθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλ-
 ποι, καὶ τὸ ἡλιναῖον, καὶ τῷ γέλωτι· μέ-
 Ι30 γον γὰρ τῷ ἄλλων γελάει. Ἐρ. Μηδα-
 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτά, καὶ φανερὸν γὰρ
 καὶ πάντῃ εὐφραίνει ὄντα, καὶ πρὸς τῷ κα-
 ταπλῆν χρησίμα· καὶ ὁ ῥήτωρ ὅσον, ἀπὸ-
 θεν τῷ ῥημάτων τῶν τοσαύτων ἀπειραντο-
 λογίαν, καὶ ἀντιθέσιν, καὶ παρενώσιν,
 Ι35 καὶ ἀειδῆς, καὶ βαρβαρισμῶς, καὶ
 τὰς βάρη τῷ λόγῳ. Ῥή. Ἦν, ἰδὲ
 ἀπὸ τίθεται. Ἐρ. Εὖ ἔχῃ, ὥς τις λυσιτε-
 λῶν.

ἀπ' ἡγείας, τὴν ἀπελάθραι ἀνελώμεθα, τὸ
 ἀκύριον ἀνεσώσω, πέτασον τὸ ἴσιον,
 εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐ πά-140
 θωμῶν· τί οἰμῶζε, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λιστα ὁ φιλόσοφος οὐ, ὁ δρῶν τις τ' πά-
 γωνα δεδημῶν; Φίλ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθά-
 ναστοι ὅμῳ τὴν ψυχὴν ὑπέρχειν. Μέ. Ψύ-
 δεσται· ἄλλα γὰρ εἴκει λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 ποῖα; Μέ. Ὅτι μηκέτι δεικνύσῃ πολυτελεῖ
 δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἀπαιτίας λαιθά-
 νων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας
 πρῶτισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα καὶ
 ἔσθῃ ἐξαπατῶν τὰς νύκτας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἄρ-150
 γύριοι λύψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φίλ.
 Σὺ δ', ὦ Μένιππε, εὖ καὶ ἄχθῃ ἀπ' ἀναιδῶν;
 Μέ. Πῶς, ὅς ἔσπειρα ἐπὶ τ' θάνατον,
 καλίσσας; ἄλλὰ μεταξὺ λόγων,
 ὦ προυγὴ τις ἀκρίτα, ὥστερ' τινῶν ἀπ' 155
 γῆς βοῶντων; Ἐρ. Ναί, ὦ Μένιππε· εὖ καὶ
 ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκ-
 κλητίαν εὐελθόντες ἄσπετοι γυῖα πᾶντες
 ἐπὶ τῷ Δαμπίχῳ θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτῇ συνέχεται πρὸς τὴν γυναικῶν· καὶ τὰ 160
 παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως παύειντα ὑπὸ
 τῇ παίδων βάσει ἀφθόνοις τοῖς λί-
 θοις· ἄλλοι δ' Διόφαινον τὸν ῥήτορα ἱπαι-
 νῶσιν ἐν Σικυῶνι ἱπιταφίης λόγους δι-
 ξιόντα ἐπὶ Κροτῶνι τέτρῳ· καὶ ἡ Δία γε, 165
 ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύουσα ἐξ ἄρχῃ τῇ
 θρήνῃ σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ·
 οἱ δὲ οἱ, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ
 C ἡσυχ-

ηουχίαι ἢ κείσαι μόνῃ; Μέ. Οὐδα-
 μῶς, ἀλλ' ἀκρόση κυνῶν μετ' ὀλίγον ἄρυσ-
 170 μῶν οἰκίσαν ἐπ' ἐμοί, καὶ τὸ κοράκιον
 τυπτομῶν τοῖς πτεροῖς, ὅπῃτ' ἂν συνελ-
 θόντες θάπλωσί με. Ἐρ. Γεννάδας εἰ,
 ὦ Μίνιππα· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεγμένον
 ἡμεῖς, ὑμῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικασθῆ-
 175 εον εὐθὺς· αὐτοὶ δὲ παρόντες· ἐγὼ δ' ἢ, καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλως μετελευσόμεθα. Μέ.
 Εὐπλαῖτε, ὦ Ἐρμῆ· παρόντων δ' ἢ καὶ ἡ-
 μεῖς· τί γὰρ ἔτι καὶ μέλει, πάντως δι-
 κασθῆναι δεῖται· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν
 180 οἶναι βαρεῖας, τροχῶς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους· δεχθήσεταί δ' ὁ ἕκαστος βίῃ.

Διάλογος κυ.

Διωγῆς, Ἀντιόχης, Κράτης, Πτωχός.

Δι. Ἀντιόχειες, καὶ Κράτης, χολῶν
 ἄγομεν ὥς τίς ἔσθ' ἀπίμων
 εὐθὺς τὴν καθόδου ἀειπατήτοις, ἐφόρμων,
 τὰς κατιόντας, αἰοί τινές εἰσι, καὶ τί
 5 ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; Ἀντ. Ἀπίων, ὦ
 Διόχρη· καὶ γὰρ αἱ τὸ θάνατον ἡδὺ γήνοι-
 τοι, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τὰς
 δ' ἰκετεύοντας ἀφεισθῆναι, οὐκ ἔστι μόνον
 κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ἀθῆναι.
 10 Ἐρμῆ, ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπὸ τῶν
 ἀντερείδοντες ἔστιν δέον. Κράτ. Ἐγὼ
 γὰρ

γὰρ καὶ διηγέσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὁπό-
 τε κατήειν κτ' τὴν ὁδόν. Διο, Διήγη-
 σαι, ὦ Κράτης· εἰκας γὰρ τινα παλγέ- 15
 λοια εἶναι. Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίση-
 μοι, Ἰσμελῶδωρός τε ὁ πλάσιον, ὁ ἡμέ-
 τερον, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχον,
 καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμῆριον· ὁ μὲν ἔν Ἰσμηιό- 20
 δωρον, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν ὡς
 ἔ Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βαδί-
 ζων, ἔστιν τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν
 χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνά, ἃ
 κατελειλοίπῃ, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῶν 25
 ἐπεμέμφετο ἔ τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα
 ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἐλευθεράς
 χωρία παῖρμα ὄντα ὑπὸ τῇ πολέμῳ
 διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμ- 30
 βία τίτθρα μίθ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δ' Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ ἡ Δί' ὅτε
 ἄσιμον τὴν ὁδὸν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχ-
 θετο, καὶ ἡγανάκτῃ πιζὸς βαδίζων, καὶ
 ἡξίεν ἔ ἵπποι αὐτῶ ἀνταχθῆναι· καὶ 35
 γὰρ ὁ ἵππον αὐτῶ συνετεθιγμένον μίαν πλη-
 γὴ ἀμφοτέρω ἀπαρίηκε ὑπὸ θρακὸς
 τιον πέλτασιν ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς
 τὸν Καππαδόκῳ συμπλοκῇ ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγέτο, πολὺν δ' 40
 ἄλλαν ἀντιπεξορμήσας ὑποστὰς δ' ὁ θραξ,
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείλῃ δ' Ἀρ-
 σάκην κοινῶν· ἔτ' ὁ δ' ὑποδύς τὴν σάκην,

σαι, αὐτόν τε ἀπαίρει, καὶ τ' ἵππον.
 Ἄντ' Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 45 τὸ γινώσκαι; Κράτ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντί-
 σθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλκυσιν εἰκοσάπηχόν
 τινα κοντόν περὶ βλημύθη· ὁ Θράξ δ'
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκράσατο τὴν περὶ βο-
 λὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτόν ἡ ἀκωκή, ἐς γό-
 50 νυ ἐκλάτασ δέχεται τῇ σκρίσῃ τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ σέζ-
 ρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι· ἐαυτὸν
 ἀπαίρει· διελαύνεται δ' καὶ ὁ Ἀσά-
 κης ἐς τ' βελῶνα ἀμπαξ ἄχρ' ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὁρᾷς εἶναι τι ἐγγύς, καὶ τ'
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τ' ἵππου μάλλον τὸ ἔργον·
 ἡγανάκτει δ' ὅμως ὁμότιμον ὦν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίει ἵππευς κατείναι· ὁ δέ γε
 Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ
 60 πόδι, καὶ εὖ ἐσάναι χαμαί, εἴχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάχιστα δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ δ' ἀποβῶσι τ' ἵππων,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τ' ἀκαιοῖν ἐπιβαίνοντες
 ἀκροποδῇ, μόλις βαδίζουσιν ὥς ἐπει
 65 καταβαλὼν ἐαυτὸν ἔκειτο, καὶ εὐδ' ἐμιᾷ
 μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος
 Ἑρμῆς ἀρᾷ μὲν αὐτὸν ἐκόμεσιν ἄχρ' ὥς
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δ' ἐγέλων Ἄντ. Καὶ γὰρ
 δ' ὅτε κατήκει, εὖ ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς
 70 ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' οἷς οἰμώζοντες αὐτὸς,
 περὶ σφοδρῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, περὶ κατέ-
 λαβον χώραν, ὥς αἱ ἐπιτηδεύσεις πλεῦσαι-
 μι πρὸς τ' πλεῖν δ', οἱ μὲν ἰδάκρυν τε,

καὶ

καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερόπλυν ἐν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἄν-75
τίθινες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων·
ἔμοι δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πει-
ραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαριᾶν ξυναγὸς
ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλῆστις ἐκ Κορίνθου
συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παι-80
δὸς ἐκ φαρμάκων ἀπεθανών· ὁ δὲ Λάμ-
πις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τὴν ἑταίρην ἀπ-
σφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεισκληκέναι, καὶ ἰδὼν
ἄχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ85
ἀκρεβέστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ
εἰδὼς, ἀνίκερινοι οἱ τρόποι ἀποθανίει· εἴτα
τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμὲν τὴν ὁδόν, ὅτι ἄδικα
μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τά-
λαια ἔχων ὀμῆ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-90
τὸς ἐνηνηκονταίτης ὢν, ἐκλωκαῖδικαί τε
νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς παρήχεις· σὸ
δὲ, ὦ Ἀκαριᾶν, ἔστιν γὰρ κακῆϊς, καὶ
κατηρῆτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τὴν ἔρωτα,
σκαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τας μὲν πολεμίας εἰδὲ95
πάντοτε ἔτρισας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγώ-
νιζα παρὰ τὴν ἄλῃαν, ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι
παιδισκαρίῳ, καὶ δακρύων ἐπιπλάσαν, καὶ
τεναγμῶν ἰάλως ὁ γλυναῖς· ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἐκυτῶ κατηγόρει φθά-100
σας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα
ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκονσι κληρονό-
μοις, εἰς ἀπὲρ βιώσεισθαι ὁ μάταιος νομί-
ζων· πλὴν ἔμοιγε ἔτι τὴν τυχεῖσαν τρεπώ-
λιν

- 105 λὺν παρέχειν τότε εἴνοιες· ἀλλ' ἤδη μὲν
 ἐπὶ τῷ σομῷ ἐσμὲν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ
 ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικισμύδας·
 βαβαί· πολλοὶ γέ, καὶ ποικίλοι καὶ πάν-
 τες δακρύουσι, πλὴν ὅτι νεογνῶν τέτων,
 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γενησάμενοι
 ὁδύροισιν· τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐ-
 τὰς ἔχει ὅτι βίη; τῆτον ἂν ὅτι ὑπέργυ-
 ρον ἔρεσθαι βύλομαι· τί δακρύεις τη-
 λικῆτο· ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ
 115 βέλτις, καὶ ταῦτα γέρον ἀφισμύσας;
 ἦ πῶ βασιλεὺς ἦσθα; Πῶ. Οὐδαμῶς, Διο.
 Ἀλλὰ σατράπης; Πῶ. Οὐδὲ τῆτο. Διο.
 Ἄρα ἂν ἐπλῦτης, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολ-
 λὺν τρυφῶν ἀπολιπόντα τεθνήσκαι; Πῶ.
 120 Οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγιγόνειν ἀμα-
 ρὴν τὰ ὠνιήκοντα, βίον δ' ἀπορρῶν ἀπὸ κα-
 λάμων καὶ ὁρμιᾶς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πῶ-
 χος ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ παρσίτι χαλὸς,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιῦτο·
 125 ὦν ζῆν ἠθελες; Πῶ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
 τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνήσκαι δεινόν, καὶ
 φευκτίον. Διο. Παρπαίεις, ὦ γέρον, καὶ
 μερκακισύη πρὸς τὸ χρεῖον· καὶ ταῦτα,
 ἡλικιώτης ὢν ὅτι πορθόμενος· τί ἂν ἂν τις
 130 λίγῃ πρὸς ὅτι νείην, ὅποτε οἱ τηλικῆτοι
 φιλόζυνοί εἰσιν, ὧς ἐχρῶν διώκειν ὅτι θά-
 νατος ὧς ὅτι ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμακον;
 ἀλλ' ἀπίωμην, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδέσθαι
 ὧς ἀπόδρασιν βασιλεύουσας, ὁρῶν πρὸς τὸ
 135 σόμειν εἰλαμύνης.

Διάλογος κδ.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. Σὺ μὲντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες ὅτι οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώσθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπων θεῷ ὑμᾶς ὑπειλάφασιν εἶναι. Τρο. Τί ἔνι ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ἡμῶν ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα φερέ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' ὅτι ἂν εἰδοῦν, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερετυεύετε, ὅς τὰ μέλαινα θεωρόμενοι, καὶ σφαιροειδῶν δυνάμει τοῖς ἐρωμένοις. Τρο. Ἰὼ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔστι ἂν εἰδέναι, ὅ, τι, καὶ τῶν ἀποκεκτεῖν ἡμῶν αὐτῶν· ἐγὼ δ' ἥρως εἰμὶ, καὶ καυτεύομαι, ἢν τις κατέλθοι παρ' ἡμέτερον· σὺ δ' ἵσικας ὅτι ἐπιδιδημηκέναι Λεωαδεία τοπαράπων· ὃ γὰρ 15 ἡπίστευες σὺ τούτοις. Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεωαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῶμαι ταῖς ὀδόναις, γελοῖως μάστιγι ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων ἰσχυρῶς ἀλφειῶν τομῆς ταπεινῶν ὄντων ἐς τὸ πηλαιόν, ὅτι ἂν εἰδύ- 20 νάμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἰ, ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γυναικί ἀφαιρῶν; ἀλλὰ ὥς τῇ μαντικῇ, τί γὰρ ὃ ἥρως εἶναι; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεῷ σύνθετον. Μέ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, 25 ὡς φῆς, μήτε θεός, καὶ συναιμώτερον ἐστίν.

ἴσι· ἰὺν δὲ πᾶσα τὸ θεῶ ἐκείνο ἡμίτο-
 μον ἀπελήλυθε. Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιππε,
 ἐν Βοιωτία Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώ-
 300ις, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλ-
 ῳ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ.

Διάλογος κε.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **N**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, εἶπε ἄν
 ἔξαρτος γήσιοι μὴ εἶναι ἐμὸς υἱὸς
 εἶναι· εἰ γὰρ ἂν ἐτιθήκηαι Ἀμμωνίος γε-
 ῶν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόειν, ὦ πάτερ,
 5 ὥς Φιλίππου δ' Ἀμύνου υἱὸς εἰμι· ἀλλ'
 ἰδεξάμεν τὸ μάντιμα ὡς χρήσιμοι εἰς
 τὰ πράγματα οἰόμενοι εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
 γεις; χρήσιμοι εἰδὼς σοι τὸ παρέχειν
 εἰαυτὸν ἐξαπατησόμενοι ὑπὸ τῶν θεωρητῶν;
 10 Ἀλέ. Οὐ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ εὐδαίμων ἔτι ἀνέστη, ο,
 οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶσι ἐκρά-
 ταν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε
 ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνήκει-
 15 χθης, τοξάτρια καὶ πελτάτρια καὶ γέρρα
 οἰοῦντα περὶ βλημῶν; Ἐκλήων κρατεῖν
 ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
 θηναίων καὶ τὸ Ἀρκαδίων ὀπλιτικὸν καὶ τὸ
 20 Θετταλικὸν ἵπποι, καὶ τὰς Ἠλείων ἀκον-
 τιστὰς, καὶ τὸ Μαντινίων πελταεῖκον,

ἢ Θραῦκας, ἢ Ἰκρυίδας, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα Μήδων ἢ
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, ὅση οἶδα, ὡς
 πρὸς σε μέγιστοι μὲν Κλεάρχου ἀνελθόντες 25
 ἐκράτησαν, εὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομνησίων
 ἔλθειν σκέπτων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον μακρὸν
 κνέεισθαι θυγόντων; Ἀλλέ. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
 θαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 ὅση εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὅμως εὖ 30
 ἀγασσάσας αὐτὰς, εὐδ' ἐπεδοστίαις ἀνέ-
 μῳ τὰς νίκας ἐκράτην αὐτῶν· εὐδ' ἐπι-
 ὤρηκτα πόποις, ἢ ὑποχόρῳ ἐψευδά-
 μιν, ἢ ἅπιστοι ἔπραξέ τι ἔτι νικᾶν ἔνε-
 κα· καὶ τὰς Ἑλλήνας ἢ, τὰς μὲν ἀντι- 35
 μοτι παρέλαβον, Θηβαίους ἢ ἴσως ἀ-
 κούεις ὅπως μετέλθον. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντα. Κλεῖτ' ὦ ἀπήγγειλέ μοι, ἐν οὐ
 τῷ δορατίῳ διελάτας μεταξὺ δειπνῶντα
 ἐφοίνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινέσας ἐτόλμησε· σὺ ἢ καὶ τῷ Μακε-
 δονικῷ χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν. ὡς
 φλοῖ, μετεϊδύς, καὶ τιάραν ὀρθλὴν ἐπέ-
 θες, καὶ πρὸς σκυεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόσι,
 ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίως· καὶ τὸ πάντων 45
 γελοϊότατον, ἱμιμῶν τὰ ἔτι νενικημένων·
 εὐδ' ὦ λέγει ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λίαν
 συγκατακλήσας πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ
 γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίαν
 ὑπεργαγκῶν· ἐν ἱππῆισι μόνον ἀκὴ 50
 σας, ὅτι ἀπέχεσθαι τῶν Δαρείων γυναι-
 κῶν

καὶ καλῆς ἕσης, καὶ τῷ μητρὸς αὐτῶν,
 καὶ τῷ θυγατέρι ἐπεμελήθη· βασιλι-
 κα γὰρ ταῦτα. Ἀλέ. Τὸ φιλοκίνδυνον
 55 ὧ πάτερ, σὺν ἱππαιεῖς, καὶ τὸ ἐν
 Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ
 ἐντὸς τῷ τείχεσσι, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν
 τραύματα; Φί. Οὐκ ἱππαινῶ τῆτο, ὧ Ἀ-
 λέξανδρε· ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
 60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὴν βασιλείαν, καὶ
 περικινδυνεύειν τῷ στρατῷ, ἅμ' ὅτι σοὶ
 τοῖστο ἤκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἴ ποτε τραθείης, καὶ βλέποιν σε
 φορέδῳ τῷ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἵμα-
 65 τι ρέοντα, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλωσ' ἢ τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων
 γόης, καὶ ψευδόμαχίς ἡλίχχιος, καὶ οἱ
 περφηταὶ κόλακες· ἢ τίς σὺν ἂν ἐγέλα-
 σιν ὀρῶν τῷ τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα,
 70 διόμενον τῷ ἱατρῶν βοηθεῖν, νῦν μὲν γὰρ
 ὅποτε ἤδη τέθνηκας, σὺν οἷς πομπῆς εἶναι
 τῆς τῶν περρωσίων ἐκείνῳ ἐπιπερτο-
 μῶντας τὸ νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκλάδῳ κείρμενον,
 μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκῆτα πρὸ νόμον
 75 σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρή-
 σιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο
 κρατεῖν ῥαδίας, πολὺ σε τῷ δόξης ἀφη-
 ρῆτο τῷ κατορθωμένῳ· πᾶν γὰρ ἰδόντι
 ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν. Ἀλέ.
 80 Οὐ ταῦτα φρονῶσι οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῶν,
 ἅμ' Ἡρακλεῖ καὶ Διοιύτῳ ἐνὰ μίλλον τι-
 θίαςί με· καίτοι τῶν Ἀργείων ἐκείνῳ ἔθ'
 ἰτίε·

ἑτέρω ἐκείνων λαβόντ' ἐγὼ μόν' ἐχει-
ρωτάμην. Φί. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὧς ἦδ' ἔ-
Αμμου λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο- 85
νύτῳ ἀδελφάδεις σεαυτὸν· καὶ οὕτω αἰ-
χύνῃ, ὃ Ἀλέξανδρε, ἔσθ' ἢ τύφον λῦ-
μαθήτη, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ σιγῆς ἔδῃ
νεκρὸς ὢν.

Διάλογος κς.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μειέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ί ἄλγεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τῷ Ἐ-
λένῳ παρῶν; Πρω. Ὅτι
ἀπὸ ταύτῃ, ὦ Αἰακί, ἀπίθανον, ἡμι-
τελῆ μὲν ἢ δόμον καταλιπὼν, χήρον τε
τῷ νεόγαμῳ γυναικί. Αἰ. Αἰτίᾳ τοίνυν
ἢ Μειέλαον, ὅστις ὁμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης
γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. Εὖ λέ-
γεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. Μέν. Οὐκ
ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικσιότερον ἢ Πά-
ρι, ὃς ἐμὲ ἔξινε τῷ γυναικί. 10
πάντα τὰ δίκαια ὥχρησ' ἀρπάσας· ἔτ'
γὰρ ἔχ' ὑπὸ σῶ μόνῳ, ἀλλ' ὑπὸ πύλῃσι· Ἐλ-
λῶν τε καὶ βαρβάρων ἄξι' ἄλγεσθαι το-
σούτοις θανάτῳ αἰτί' γενησθῆναι. Πρω.
Ἀμεινοὶ ἔγω· σὲ τοιγαρῶν, ὦ δύσπαι, 15
οὐκ ἀφῆσα ποτὲ λῦπ' ἢ χειρῶν. Πά.
Ἀδίκῃ ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
ὁμότεχισι ἔτι σοι· ἱρωτικὸς γὰρ καὶ αὐ-
τός

τὸς εἶμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι.
 20 οἶδα ὅς ὡς ἀκυσίον τί ἐστὶ, καὶ τις ἡμᾶς
 δαίμων ἄγος, ἵνα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνα-
 τόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. Εὖ
 λήγεις· εἴθε ἂν μοι τὸ ἔρωτα ἐνταῦθα λα-
 βῇν δυνατὸν ᾦν. Αἰ. Ἐγὼ σοὶ καὶ πρὸς τῷ
 25 ἔρωτῳ ἀπκρινῶμαι τὰ δίκαια· φήσῃ
 γὰρ αὐτὸς μὴ τῷ ἔρῳ τῷ Πάριδι ἴσως
 γεννηθῆσθαι αἰτίῳ· τῷ θαιάτῃ δέ σοι
 εἰδέναι ἄλλων, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν·
 ὅς ἐκλαθόμενός τ' νεογάμῃ γυναικὶς, ἰ-
 30 πεί πρῶτον φέρεσθαι τῇ Τρωάδι, ἔτω φιλα-
 κιδύνας καὶ ἀπνευνομηδῶς πρῶτον φέρεσθαι
 ἄλλων, δόξης ἐρατοῦς, δι' ἣν πρῶτον
 ἐν τῇ ἀπιδάσῃ ἀπέθανες. Πρω. Οὐκ ἔν
 καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοὶ, ὃ Αἰακὲ, ἀπο-
 35 κρινῶμαι δικαιότερος; ἢ γὰρ ἐγὼ τῶν
 αἰτίῳ, ἂν ἢ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔσως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. Ὁρθῶς· τί ἔν
 τῆς αἰτίας;

Διάλογος καὶ

Νιρέως, Θερσίτης, Μένιππος.

Νι. ἸΔὲ ὅς, Μένιππος· ἔτι σὺ δικάσῃ,
 πότερος· εὐμορφώτερός ἐστι· εἰπέ,
 ὃ Μένιππε, ἢ καλλίων σοὶ δοκῶ; Μέ.
 Τίνες ὅς καὶ ἐγὲ; πότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
 5 τοῦτο εἰδέναι. Νι. Νιρέως, καὶ Θερσίτης.
 Μέ.

Μέ. Πότερ' ὁ Νιρίδης, καὶ πότερ' εἶ ὁ
Θερσίτης; εἰδέπω γὰρ τῆτο δῆλον Θερ.
Ἐν μὲν ἤδη τὰτ' ἔχω, ὅτε ὁμοίος εἰμί σοι,
καὶ εἰδέν τηλικῶτον Διφθέρεως, ἤλικον σε
Ὅμηρ' ἐκείν' ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν, ἀπάν- 10
των εὐμορφώτατον περσεύων· ἀλλ' ὁ φο-
ξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδιὸς εἰδέν χειρῶν ἐφάνην
τῷ δικαστῇ· ὅρα δὲ σὺ, ὦ Μένιππε, ὅν
τινα καὶ εὐμορφώτερον ἤγῃ. Νι. Ἐμέ-
γε τ' Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπ', ὃς κάλ 15
λυσ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'-
εἴ καὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλισ'
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐστὶ ὁμοία· τὸ δὲ
κρενίον ταύτῃ μόνον ἄρα Διφθέροισι δὴ
Θερσίτῃ κρενίον, ὅτι εὐθρυπλον τὸ 20
σόν· ἀλαπαδίδι γὰρ αὐτὸ, καὶ εἴη ἀν-
δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὲν ἔρ' Ὅμη-
ρον, ἐποῖ' ἢν ἐπότε συνεσφάτευον τοῖς
Ἀχαιοῖς. Μέ. Οὐκ ἐστὶ μοι λέγεις· ἐγὼ
δὲ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐπεὶ δὲ, οἷ 25
τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκ ἔν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένιππε. Μέ. Οὔτε
σὺ, ὅτε ἀλλ' εὐμορφ'· ἰστοιμία γὰρ
ὡς ἄδῃ, καὶ ὁμοιοὶ ἀπαντες. Θερ. Ἐμοὶ
μὲν καὶ τῆτο ἱκαῖον.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

Μέ. Ἡ Κεστα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν
 ἐτιθυμήσας δάσθαι εἶν. Χεί.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἔκβας, ὦ Μένιππε· καὶ
 τέθνηκα, ὡς ὅρῃς ἀθάνατος εἶναι δυιὰ-
 5 μῦθος. Μέ. Τίς δέ σε ἔρωσ' ἔθανά τ' ἔχειν,
 ἀνεράς τ' οἷς πολλοῖς χρήματος;
 Χεί. Ἐρῶ σε σὲ οὐκ ἀσύνητον ἄνθρωπον
 ἢ ἐτι ἰδὼν δαπλύνει τ' ἀθαισσίας. Μέ.
 Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὅρῃς τὸ φῶς;
 10 Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποι-
 κίλον τι καὶ ἔχ' ἀπλὴν ἡγῆμαι εἶναι·
 ἐγὼ δ' ὅτι ζῶν ἀεὶ, καὶ δαπλύνων τ' ὁμοίων,
 ἡλίμ, φωτὸς, τροφῆς· αἱ δ' ὥραι δ' αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γινώμενα ἀπαντα ἐξῆς
 15 ἔκαστοι, ὥστε ἐκλυθῆναι θάότερον θα-
 τέρῳ· ἐν ἐπλήθει γὰρ αὐτῶν· εἰ γὰρ ἐν
 τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρεῖν
 ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ
 Χείρων· τὰ ἐν αἵματι δ' πῶς φέρεις, ἀπὸ
 20 παρορμητοῦ αὐτὰ ἤκεις; Χεί. Οὐκ ἀνδρῶς,
 ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτι-
 κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα εὐδὲν ἔχει τὸ ἀξίον
 ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε,
 εὐδὲ διψῆν, ὥστε ἄνω, ὅτε πεινῇ δει,
 25 ἀλλ' ἀντιπιδεῖς τέττων ἀπάντην ἰσχυρῶς.
 Μέ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ παρὰ πλῆθους σιαν-
 τῶ,

τῷ, καὶ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος ἐπεσῇ.
 Χεί. Πῶς τῷτο φήεις; Μεί. Ὅτι εἰ ἴσῃ
 τῷ βίῃ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγγίνεται
 σοι παροσχόρες, καὶ ὄνταῦθα ὅμοιος ὄντα 30
 παροσχόρῃ ὁμοίως ἂν γήσῃ, καὶ δεήσει
 μεταβολῆν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἀντιεῖναι
 εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χεί.
 Τί εἴη ἂν πάθοι τις, ὃ Μένικπε; Μεί.
 Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνειτὸν ὄντα 35
 ἀρίσκεισθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεύς καὶ Ἑρμῆς.

2. Ἦν δ' Ἰνάχῃ παῖδας
 5 τῷ καλῷ οἶδ' α, ὃ
 Ἑρμῆ; Ἑρ. Ναί· ἰὼ
 λεγεις. Ζ. Οὐκ ἔτι
 παῖς ἐκείνη εἰς, ἀλλὰ
 δάμκλις. Ἑρ. Τί γὰρ

εἶον τῷτο· τῷ τρέπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
 Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτῷ·
 ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
 χάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόλον τινὰ
 10 πολυόμμητον Ἄργον τῆνομα ἐπέστητεν, ὃς
 νέμετ τῷ δάμκλιν, αὐπνῶ ὦν. Ἑρ. Τί
 ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπλάμψ-
 εῖς τῷ Νέμεαν, ἐκεῖ δέ περ ὁ Ἄργος
 βεκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπὸ κλεινον· τῷ δ'
 15 ἰὼ 2/1 δ' ἐπελάγεις εἰς τῷ Αἴγυπτον
 ἀπαγαγὼν, ἴσιν ποιήσῃ· καὶ τολοῖπὸν
 ἔσω θιὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τῷ Νεῖλον ἀναγέ-
 τω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ
 σωζέτω τὰς πλέοντας.

Διά-

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. Ἐν ὄρακας, ὦ Ἀπόλλων, τὸ τῷ
Μαίης βρέφος τὸ ἔστι τεχ-
θὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ ὠρογενεῖ παῶσι,
καὶ δηλοῖ τι ἤδη μέγα ἀγαθὸν ληψήσο-
μενον; Ἀπ. Ἐκείνὸ γε φῶ βρέφος, ὦ
Ἡφαιστος, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ τῷ Ἰαπε-
τῷ πρὸς βύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παιδε-
γίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναι-
το ἀρτίτοκον οἶν; Ἀπ. Ἐρώτα τὸ Ποσει-
δῶνα, καὶ τὴν τεύχαιαν ἐκλίψειν, ἢ τὴν Ἀ-
ιορην, καὶ τάτῃ γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κη-
λεῖ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμμενέον λίγην,
ὅν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ καὶ τῷ βελῶν. Ἡ-
φαι. Τὸ νογῶν ταῦτα, ὃ μόνος οἰκισ-
το ἐν τοῖς παρρησίοις; Ἀπ. Εἴτῃ, ὦ
Ἡφαιστος, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ἡφαι.
Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Ἀπ. Τί ἔστιν,
πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἔδδῃ δαπ-
νῶσαι αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντα, ὦ Ἀπολ-
λον. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσχεψαι ἀκρίβως.
Ἡφαι. Νὴ Δία τὴν πυράγῃν ἐχέω ὄρω.
Ἀπ. Ἀλλ' ὅψῃ αὐτῷ περ ἐν παρρησίοις
τῷ βρέφει. Ἡφαι. Οὕτως ἐξύχνης ἐστὶ,
καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἀμειλιτῆσας
τὴν κλισίῃ; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκουσας
αὐτῷ καὶ λαλῶντι ἤδη τρυφῶν, καὶ
ἐπὶ

ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ ἀλκονεῖσθαι ἡμῶν
 ἐθέλει· χθές δὲ συνεκαλεσάμενος τὸν Ἐρωτα,
 κατεπάλαισεν εὐθύς ὥστε οἷον ὅπως ὑφέλ-
 30 κων τὸ πόδε εἶτα μεταξὺ ἐπαινέμενος,
 τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸ κεσὸν ἔκλεψε πορ-
 πτυζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τὸν Διὸς
 δὲ γελαῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα-
 ρύτερος ὁ κεραιῶν ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καὶ κείνους ἀνὴρ ὑφείλετο ἦσαι. Τότε γὰρ
 τινὰ τὴν παῖδα φῆς Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μισοῖς. ἦσαι. Τῷ τῷτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Ἀπ. Χιλῶνίην περ νε-
 κρῶν εὐρών, ὅργανον ἀπ' αὐτῆς συνειπήξα·
 40 τοῦ πῆχους γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα κοιλίας ἐμπήξας, καὶ μαγὰδίων
 ὑποθεῖς, καὶ ἐντενάρμενος ἐπὶ τὰς καρδίας,
 μελωδεῖ πᾶν γλαφυρὸν, ὃ ἦσαι, καὶ
 ἐναρμόνιος, ὥς καὶ αὐτῷ φθοιῇ τὴν πῶ-
 45 λην καθαρίζειν ἀσκήσει· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὥς ἐδὲ μῦθοι τὰς τύχας ἐν τῷ ἔρατι,
 ἀλλ' ὑπὸ πειρασμῶν ἄλλοι τὸν πόδα κατίοι,
 κλέψαντι καὶ κείθεν δηλαδὴ· ὑπὸ πτεροῦ
 δ' ἐσὶ καὶ ῥάβδον τινα πεποίηται θυμα-
 50 ρία τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ
 κατὰ γὰρ τὰς νεκρῶν. ἦσαι. Ἐγὼ ἐκεί-
 νῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπ. Τοι-
 γάρ ἐν ἀπέδωκέ σοι τὸ μισθὸν τὴν πυρ-
 ραν. ἦσαι Εὐγε ὑπέμνησας ὥστε βα-
 55 θιδύμεν ἀπληψόμενος αὐτῷ· εἶπα, ὥς
 φῆς, εὐρεθείη ἐν τοῖς παρρηγόνοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω
 γδ, ἃς ἐκέλευσας, ἔχων τ'
 πέλεσσι δόρυ τε καὶ λίθους δέοι μᾶλλον
 πληγῇ κατατεμεῖν. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἡφαιστε,
 ἀλλὰ διέλε μὴ τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, κα- 5
 τετελέσθαι. Ἡφαι. Περὶ μὲν εἰ μέμνηται;
 πρὸς αὐτὸν δ' ἐν τὰ ληθεις, ὅπερ θέλεις σὺ
 γινώσκεις. Ζ. Διαιρεθῆναι μοι τὸ κρανίον·
 εἰ δ' ἀπειθήσῃς, ἐγὼ πρῶτον ἐργιζο-
 μένῃ περὶ στήθεσσι μὲν· ἀλλὰ χρὴ καθικτεῖν 10
 αὐτὰν παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλαινα· ἀ-
 πόλλυμαι γδ ὑπὸ τῇ ἀδῇ, αἵ μὲν δ'
 ἐκίφαλον ἀνατρίφουσιν. Ἡφαι. Ὅρα,
 ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὅξος γδ
 ὁ πύλεκός ἐστι, καὶ σὺν ἀναιματὶ, ἐν δὲ 15
 κτ' τὴν εἰλείθυιαν μαιώσεται σε. Ζ.
 Κατένευσας μόνον, ὦ Ἡφαιστε, θάρρῳ·
 εἶδα γδ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι. Ἄκου
 μὲν, κατοίσω δέ· τί γδ ἐκ χρὴ ποιεῖν,
 σὺ κελεύεις; τί τῆτο; κόρη ἵσοπλος 20
 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὰ εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
 εἰκότως γὰρ δόρυ τε καὶ λίθους, τηλικαύτῳ
 ὑπὸ τῇ μήνιγα παρθένῳ ζωογονοῦσαν, καὶ
 ταῦτα ἵσοπλον· ἥπερ σφαγτόπιδον, ἐκ κε-
 φαλῇ ἐκλήθης ἔχων· ἡδὲ πῦρ, καὶ 25
 πυρρὴ χίρς, καὶ τὴν ἀσπίδα τυάσσει, καὶ τὸ
 δέ.

δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγι-
 στον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγλήνηται
 ἤδη ἐν βραχέϊ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσ-
 30 μῆϊ καὶ τῆτο ἢ κόρυς· ὦσε, ὦ Ζεῦ, μαίω-
 τρά μοι δ' ἀπὸ δ' ἐγγυήσας μοι αὐτῷ·
 Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
 35 νος γὰρ αἰεὶ θέλει μῦθεν· ἐγὼ γὰρ τό γε
 ἐπ' ἐμοί, ὕδεν ἀντιλέγω. Ἥφαι. Τῆτ'
 35 ἐβυλόμην· ἐμοὶ μέλει τὰ λοιπά· καὶ
 ἤδη συναρπάγω αὐτῷ. Ζ. Εἴ σοι βέδριον
 ἔστω, ποιεῖ· πλὴν οἶδ' ὅτι ἀδυνάτων
 ἔρας.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἑρῶς.

Ἀφρ. ὦ τέκνον Ἑρῶς, ὄρα ὅσα ποιεῖς·
 ὅσα ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα
 τῆς ἀνθρώπου ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν
 5 τῷ ἔραϊ, ὅς τ' μὲν Δία πολύμορφον
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τῶν ἐς ὃ, τι ἂν σοι
 ἐπὶ τῷ καίρῳ δοκῇ· τῷ σιλήνῳ ἢ καβαί-
 ρεις ἐν τῷ ἔρανι· τῷ ἥλιον ἢ τῷ
 Κλυμῆν βραδύνει ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπὶ
 10 ὀλεητρίῳ τῷ ἰαπατίας· ἢ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τῷ μητέρᾳ ὑβρίζεις, θυρῶν ποιῆς· ἀλ-
 λά σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τῷ Ῥίαν αὐ-
 τῷ γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν,
 αἰέ-

ἀνέπειτας παιδεραιεῖν, καὶ τὸ Φρύγιοι
 μενράκιοι ἐκείνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέ-15
 μηεν ὑπὸ σὺ, καὶ ζευξαμένη τὰς λέοντας,
 ᾤδρα καλῶσα καὶ τὰς Κορύμβαντας ἄγε μα-
 νικὰς καὶ αὐτὰς οἶδας, ἄνω καὶ κάτω τῶν
 Ἰδῶν ἀειπολῶσιν, ἡ μὲν, ὀλολύζουσα
 ἐπὶ τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύμβαντες δὲ, ὁ μὲν 20
 αὐτῶν τέμνειαι ξίφει τὴν πῆχυν, ὁ δὲ ἀνέις
 τῶν κόμην ἑλπιῖ μεμηνὺς δὲ ὅραϊ,
 ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρκετι, ὁ δὲ ἐπιδομῶν
 τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικλυπεῖ τῷ κυμβά-
 λῳ· καὶ ὅλως θόρυβον καὶ μανία τὰ ἐν τῇ 25
 Ἰδῇ ἀπαντὰ ἐστὶ· δέδρα τοίνυν ἀπαντα·
 δέδρα τὸ τσιῖτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν
 τεκῶσα, μὴ δαπμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἡ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔστα, κελύουσα
 τὰς Κορύμβαντας συλλαβόντας σὲ δὲ πᾶ 30
 σαθαι, ἡ τοῖς λέγουσι ᾤδρα βαλεῖν· ταῦτα
 δέδρα κινδυνεύοντά σὲ ὀρώσα. Ἐρ. Θάρ-
 ρη, μήτις, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέγουσιν αὐτοῖς
 ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβάς
 ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμην λαβόμενος, 35
 ἔνιοχῶ αὐτὰς· οἱ δὲ σαίνοντί με, καὶ
 τῶν χεῖρα διχόμοι ἐς τὸ σῶμα, ἀει-
 λυχησάρμοι δὲ πᾶσι δόχτι μοι· αὐτὴ μὲν
 ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολῶν ἀγά-
 γοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔστα ἐν τῷ Ἀττῇ; καί-40
 τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἶά
 ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τὴν κακῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰγιάσθε τέτων· ἡ θέλεις σὺ,
 ᾤ μήτις, αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτις σὲ δὲ
 Ἄριος,

45 Ἄρεως, μητ' ἐκείνόν σε; Ἄφρ' Ὡς δεινός εἰ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τ' λόγων.

Διάλογος ι.

Ζεὺς, Ἀσκληπιὸς, Ἡρακλῆς.

Ζε. **Π**Αύσαοθι, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, εἰρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὡς περ ἄνθρωποι· ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀκόσμιον τ' συμποσίῃ τ' θείῳ. Ἡρα. 5 Ἀλλὰ θέλεις, ὦ Ζεῦ, τι τοιὸν τ' φαρμακείᾳ περὶ κατακλίνεσθαι με; Ἀσκ. Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε, ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκερύσσειν, ἀ μὴ θέμις ποιῆσαι, νῦν δ' 10 κατ' ἔλπον αὖθις ἀθανασίας μετείληθας; Ἀσκ. Ἐπιλέληται γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ἐνιδίξεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ ἐν ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰ- 15 μι, τοσαῦτα δ' πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τ' βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριτὰς τιμωρόμενος, σὺ δ' ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσήσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσει τ' φαρμάκον, ἀνδρῶδες δ' εὖδεν ἐπιδεδαιγμένος. Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σε τὰ ἰσχυρά ιατρίᾳ, ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος.

ἰσ' ἀμφοῖν διεφθαρμένῳ τῷ σώματι, ἔ-
 χιτῶν, καὶ μὲν τὸτο ἔ' πυρός· ἐγὼ
 ἢ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἰδὲλευσα, 25
 ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινοι ἔρεα ἐν Λυδία,
 παρφυρίδα ἐνδιδυκώς, καὶ παϊόμην ἰσὸς
 τ' Ὀμφάλης χρυσῷ σαιθάλα· ἀλλ' ὠδὲ
 μελαγχολήσας ἀπέκλεισας τὰ τέκνα, καὶ
 πλὴν γυναικά. Ἡρα. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο- 30
 ρέμεός μοι, αὐτίκα μάλα εἶση, ὡς ἔπο-
 λὺ σε ὀνήσῃ ἡ ἀθαιασία· ἐπεὶ ἀρῶμεός
 σε, ρίψα ἐπὶ κεφαλῇ ἐν ἔ' ἔραυν', ὥστε
 μηδὲ τ' Παιόνα ἰάσαοθαί σε τὸ κρανίον
 συντριβέτω. Ζ. Παύσαίνε, φημί, καὶ 35
 μὴ ἐπιταράττει ἡμῖν πλὴν ξυνουσίαν, ἥ
 ἀμφοτέρως λυπημένωμαι ὑμᾶς ἔ' συμ-
 ποσία· καίτοι εὐγνωμον, ὃ Ἡρακλῆς.
 περκατακλίνεοθαί σε τ' Ἀσκληπιόν, ἔ-
 τε καὶ πρῶτερον λυπητόν. 40

Διάλογος γ.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
 Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ
 ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λύπη
 τὸ τοιῦτον· σὺ ἢ τί δυστυχῆς, ἢ τὸ κατ'
 πλὴν Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα 5
 μῶς, ἀλλ' ἐρώμενοι πειθῶ τ' Λάκωνα τ'
 Οἰδάλα. Ἑρ. Τίθηκε γῶ, εἰπέ μοι, ἃ
 ἔγωγε

- Ἰάκινθον ; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς
 τίνον, ὦ Ἀπολλων ; ἢ τίς ἕως αἰέρας
 10 ὦν, ὡς ἀπικλίνειν τὸ καλὸν ἐκείνο μερά-
 κιον ; Ἀπ. Αὐτῷ ἐμὲ τὸ ἔργον. Ἐρ.
 Οὐκὲν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων ; Ἀπ. Οὐκ.
 ἀλλὰ δυσύχημά τι ἀκρόσιον ἐχθέρῳ. Ἐρ.
 Πῶς ; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι τὸ λόγον. Ἀπ.
 15 Δισκεύειν ἐμάνθανε · καὶ γὰρ συνεδίσκειν
 αὐτῷ · ὃ δὲ κάκιον ἀνέμῳ ἀπλέρῳ
 ζέφυρον ἦρα μὴ ἐκ πολλῷ καὶ αὐτὸς,
 ἀριτέρῳ δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερ-
 ψίαν ἐπεθέλεισε · ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα,
 20 ὡσπερ εἰώθαμεν ; τὸ δίσκον εἰς ἄνω · ὃ δὲ,
 ἀπὸ τοῦ Ταυγίτου καταπνέυσας ἐπὶ κεφα-
 λῷ τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τοῦ πληγῆς αἵμά τε ρυτῆσαι πολὺν, καὶ
 τὸ παῖδα εὐθὺς ἀπθανεῖν · ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν
 25 ἐφύρον αὐτίκα ἡμυκάμῳ κατατοξεύσας,
 φιύγοντι ἐπισπόμεν ἄλλοι τὸ ὄρος · τῷ
 παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύ-
 κλαις, ὅπως ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδύναι τὴν γῆν
 30 εἰποίησα ἡδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέσσιον
 ἀνθῶν ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον
 ἐκαιάζοντα τῷ νεκρῷ · ἀρά σοι ἀλόγως
 λελυπῆσθαι δοκῶ ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀπολ-
 λων · ἡδεῖς γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸ ἐρώ-
 35 μενοι · ὥς μὴ ἄχθω ἀπθανόντων.

Διάλογος ζ.

Ἦρα καὶ Λητώ.

Ἦρ. **Κ**Αλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ
 τέκνα ἔτεκες τῷ Διί. Λη. Οὐ
 πᾶσαι, ὦ Ἦρα, τοιούτης τέχην διδά-
 μεθα, οἷον ὁ Ἡφαίστος ἐστίν. Ἦρ Ἀλλ',
 ἔτι μὲν ὁ χαλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, 5
 τεχνίτης ὢν ἄριστος καὶ κατακεκόσμη-
 κεν ἡμῖν τ' ἔργον, τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε-
 με, καὶ παρθάξαται πρὸς αὐτῆς οἱ δὲ σοὶ
 παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα δ' μέ-
 τρε, καὶ ὅρει· καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς 10
 τὴν Σκυθίαν ἀπὸ λῆθρα πάντες ἴσασιν οἷα
 ἐδίφ' ἐνοκλοῦντα, καὶ μιμημένας τὰς Σκύ-
 θας αὐτὰς ἀνθρωποφάγας ὄντας· ὁ δ'
 Ἀπόλλων ἀσπασοῖται μὲν πάντα εἰδέας,
 καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατροῖς 15
 εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ κατασκευά-
 μιν ἐργαστήρια καὶ μαντικῆς, τὸ μὲν
 ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Δι-
 δυμοῖς, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους, λοξὰ
 καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον ἔρω- 20
 τήσεως ἀπικρινόμεναι, ὥς ἀκίνδυνοι εἶναι
 τὸ σφάλμα· καὶ πλατὺ μὲν δὲ τοιού-
 ται πολλοὶ γὰρ οἱ αἰόητοι, καὶ παρέχον-
 τες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ὅτε
 ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τ' συνεισώτερον τὰ 25
 πολλὰ τρετυνόμεναι· αὐτὸς γὰρ ὁ μάν-

τις ἡγιάς, ὅτι φονεύσῃ μὲν ἐράμηνον τῷ
 δίκῳ. ὁ ἀποσεμαντεύεται ὅ, ὡς φεύξει
 αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα ἔτω καλὸν καὶ
 30 κομήτιν ὄντα· ὥς ἔχ' ὁρῶ, καθ' ὃ, τι
 καλλιτεκνοτέρῳ τ' Νιόβης ἔδοξας — Λη.
 Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξυνοπλόν· καὶ
 ὁ ψευδόμανθις οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρά-
 μῃς ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάστιγα ὅταν ἡ
 31 μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ ἡ καθαί-
 ρη ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζομένη ὑφ'
 ἀπάντων· Ἡρ' Ἐγείλατα ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νος θαυμαστός, ἐν ὃ Μαρσύας, εἰ τὰ δί-
 καια αἱ Μῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν
 40 αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν ἡ
 κτασοφισαῖς ἀδλι· ἀπὸ λωλιν, ἀδίκως
 αἰσῆς· ἡ ἡ καλὴ σε παρθένη, ἔτω κα-
 λὰ ἴσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ἐρθεῖσα ὑπὸ τῷ
 Ἀχιλλεύῳ, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος
 45 ἐξαγορεύῃ τὸ αἶμα αὐτῆς, ἐπαφῇκεν
 αὐτῷ τῆς κύρας ἐῷ· ὃ λέγειν ὅτι ἐδὲ
 τὰς τεκέτας ἐμκιῖτο παρθένη γε καὶ
 αὐτὴ ἔσται. Λη. Μίγα, ὦ Ἡρα, φρο-
 νεῖς, ὅτι ζύνῃ τῷ Διὶ, καὶ συμφοσσιλεύεις
 50 αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῶτο ὑβρίζεις ἀδελῶς·
 πλὴν αἰὶ ὁψομαι σε μετ' ὀλίγον αὖθις
 θαυρόεσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς
 τὴν γῆν κατή ταῦρος ἡ κύων γλυό-
 ρος.

Διάλογος η.

Ἦσα καὶ Ζεὺς.

Ἦρ. Ἐγὼ μὲν ἡχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοιαῦτα ἦν ὅς, θῆλυς ἔ-
 τω καὶ διεσθαρμύθη ὑπὸ τῇ μέθῃ· μίτρα
 μὲν ἀταδιδεδυμένη τὴν νόμῳ, τὰ πολλὰ
 ᾗ μαπορμαῖς γυναιξὶ συιάν, ἀβρότερος
 αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παιτὶ
 μαῖλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. Καὶ
 μὴν ἔσθ' γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
 τῇ γυναικῶν, ὦ μόνον, ὦ Ἦσα, τὴν Λυ-10
 δίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆνας
 τῇ Τρωῶνι ἔλαβε, καὶ τὰς Θρᾷκας ὑπηγά-
 γετο. ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδῶν ἐλάττας τῶν
 γυναικῶν τέτταρ' ἐρωτικῶν, τῆς τε ἐλέ-
 φαντος εἴλε, καὶ τῇ χάρις ἐκράτησε, καὶ 15
 τῇ βασιλείᾳ αὐτῆς ἐλίγοι ἀντιστῆναι τολ-
 μήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· ταῦτα
 ἄπαντα ἔπραξεν ἐρχόμενος ἄμα, καὶ
 χορεύων, θύρσοις χρώμενος κίττινοις,
 μεθύων ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων· εἰ δέ τις 20
 ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίζας ἐς
 τὴν τελευτὴν, καὶ τῷτοι ἐτιμωρήσατο, ἢ
 καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀλγασσάσθαι
 ποιήσας ὑπὸ τῇ μητρὶ ὥσπερ νεβρὸν·
 ὅρως ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ ὅση ἀνάξια 25
 τῷ πατρὶ; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴν αὐτῶν

εἰν αὐτοῖς, ὅδεῖς φθόνῳ· καὶ μάλιστ'
 εἰ λογίσαιτό τις, οἶθ' ἂν νήφων ἔτ'
 ἦν. ὅπῃ ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἦρ. Σὺ
 30μοὶ δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρημα
 αὐτῷ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸ εἶνον· καὶ
 ταῦτα ὁρῶν, οἷα οἱ μεθυαῖνες ποιεῖσι
 σφαλόμῃροι, καὶ πρὸς ὕβριν τρατόμῃροι·
 καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τῷ πότῳ· τ'
 35γῆν Ἰκάριον, ὃ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα,
 οἱ ζυμπότῃ αὐτοὶ διέφθειραν παῖονες ταῖς
 δικέλαις. Ζ. Οὐδὲν τέτο. φῆς· ἔ γδ'
 οἶνθ' ταῦτα, ὅδε ὁ Διόνυσος ποιεῖ· τὸ γ'
 ἄμετρον τὸ πότῳ, καὶ τὸ πέρα τ'
 40λῶς ἔχονθ' ἐμφορεῖσθαι τὸ ἀκράτῃ, ὃς
 δ' ἂν ἔμμετρα πίῃ, ἡλαρώτερόν μιν, καὶ
 ἡδίων χροῖται· ἂν οἶον γ' ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν,
 κῆδὲν ἂν ἐγγάσαιτο ὁδὲνα τὸ ζυμποτῶν·
 ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν εἰσας, ὃ Ἦρα,
 45καὶ τὸ Σαμέλης μνημονεύειν, εἴ γε Ἀφ-
 ρόδιτις τὸ Διονύσεια τὰ κάλλιστα.

Διάλογος 9.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. **Τ**ὶ δέποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν
 ἄλλας κατηγωνίσσω ἄπαντας, τ'
 Δία, τὸ Ποσειδῶν, τὸ Ἀπόλλων, τὴν Ἥραν,
 ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνῃς γ' ἀπέχῃ τ'
 5 Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπὶ ἐκείνης ἄπυρρόν μιν σοῖ
 ἢ

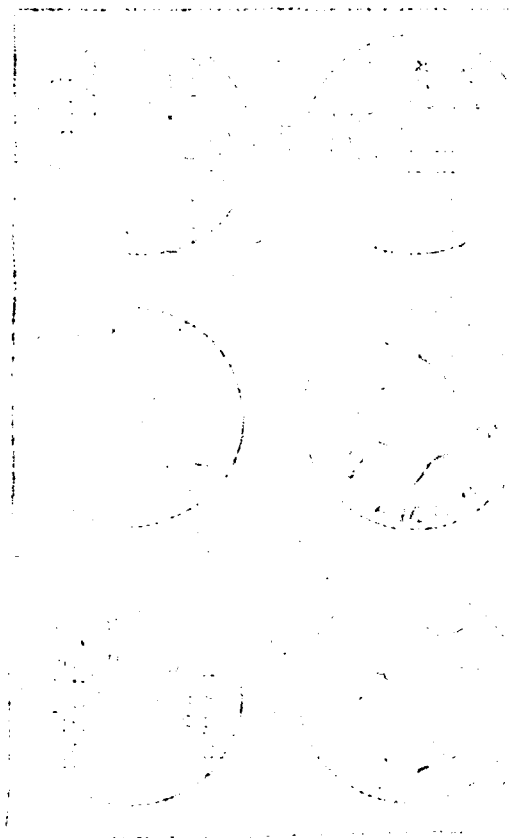
ἡ δ' αὖς, κενὴ δ' οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δ'
 ἄτοξος εἶ, καὶ ἄτοχος; Ἐρ. Δίδισα, ὦ
 Μῆτερ, αὐτὴν φοβερά γάρ ἐστι, καὶ
 χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρακὴ· ὁπότεν ἔν
 εὐτεινὰ μὲν τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπι-10
 σείσωσά τ' ἰόφον, ἐκπλήττω με, καὶ ὑπό-
 τρομῶ γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ με τὰ το-
 ξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν Ἀφ. Ὁ Ἄρης
 γὰρ ὁ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅπως ἀφώ-
 κλισας αὐτὸν, καὶ νίκηκας. Ἐρ. Ἀλλ' 15
 οὐκ εἶναι ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκα-
 λείται· ἡ Ἀθηνᾶ δ' ὑφορᾶται αἰεὶ· καὶ
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέσθην πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἡ δ' εἰ μοι προσέειπε, φησὶ,
 νῆ Τ πατέρα, τῷ δ' ἑταίρῳ κε δ' ἀπείραστα, 20
 ἡ δ' ἔ ποδὸς λαβομένη, καὶ εἰς τὴν τάραν-
 ρον ἐμβαλῶσα, ἡ αὐτὴ δ' ἀπασαμένη
 δ' ἀφ' ἑρῶ· πολλὰ τοιαῦτα ἠπέειπεν, καὶ
 ὅρα δ' ὀριμύ· καὶ ἐπὶ δ' εἴθευ ἔχεν ὥσπερ
 ὡπὸν τι φοβερόν, ἐχιδναῖς κατάκομον, 25
 ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δίδισα· μορμολύττεται
 γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.
 Ἀφ. Ἀλλὰ τί μὲν Ἀθηνᾶν δίδισας, ὡς
 φῆς, καὶ τί μὲν Γοργόνα, καὶ ταῦτα μὴ
 φοβηθεῖς τὴν κεραιὸν δ' Διὸς· αἶ δ' Μῆ-30
 ρα δ' αὖ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
 λῶν εἰσιν; ἡ καὶ κεῖνα λόφους ἐπισείησι,
 καὶ Γοργόνας προσφαίνουσιν; Ἐρ. Αἰδῶμαι
 αὐτάς, μῆτερ· σιμναὶ γάρ ἐσσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι· καὶ πρὸς ὧδ' ἔχουσι καὶ 35
 ἰγὼν παρίστημαι πολλαῖς αὐταῖς, πο-

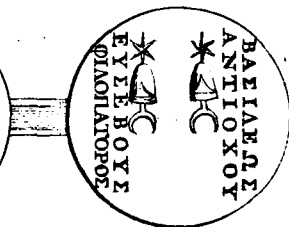
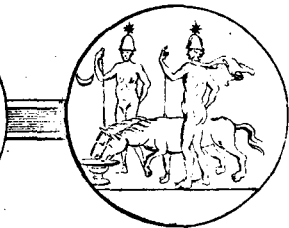
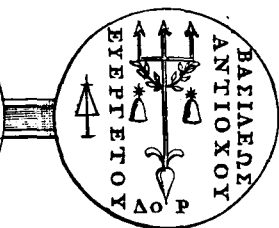
λάρμῃⓈ ὑπὸ τῷ μέλῃ· Ἄφρ. Ἐὰ καὶ
 ταύτας, ὅτι σεμνά· τίω δ' Ἀρτεμιν τί-
 νⓈ ἔνεκα ὃ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον,
 40 ὃ δὲ καταλαβεῖν αὐτῷ εἶόν τε φεύγῃσαν
 αἰὲν Διὶ τῷ ἑρῶν· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα
 ἔδῃ ἱρᾶ. Ἄφρ. ΤίνⓈ, ὃ τέκνον; Ἐρ.
 Θήρας, καὶ ἰλάφαι, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν
 τε ἰδιώκεσα καὶ κατατοξίζεσθαι· καὶ ὅλως
 45 ὥς τῷ τοιούτῳ εἰσὶν· ἐπεὶ τοὶ γε
 ἀδελφοὶ αὐτῆς καίτοι τοξότῃ καὶ αὐτὸν
 ἔντα, καὶ ἐκηρόλοιν. Ἄφρ. Οἶδα, ὃ
 τέκνον, πολλὰ ἐκείνοι ἐτόξιστας.

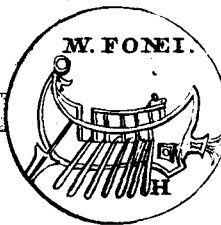
ΔιάλογⓈ ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. Ἦκουσας, ὃ Ἑρμῆ, οἷα ἠπεύλη-
 σεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερ-
 πλικά, καὶ ἀπίθανα; ἢ ἐβελήσα, Φησὶν,
 ἐγὼ μὲν ἂν τῷ ἑρῶν σειρὰν καθήσω,
 50 ὑμεῖς δ' ἢ ἀπικρεμασθέντες καταπαῖν
 βιάζοσθε με, μάτῳ ποιήσετε· ὃ γὰρ δὴ
 καθελκύσετε· οἱ δ' ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύν-
 ται, ὃ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τίω γλῶ-
 ἄμα, καὶ τίω θάλασσαν συλαρτήσας με-
 55 ἰοτιωρεῖω· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκουσ·
 ἐγὼ δ' ὅτι μὴ καθ' ἐν ἀπάνητι ἀμείνων,
 καὶ ἰχυρότερός εἰμι, ὥς ἂν ἀρηθείω·
 ὁμῶς δ' ὅτ' ἑταῖρον ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
 τα-

ταβάρησεν αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶτταν τὴν
θάλασσαν προσλάβωμεν, ὥστε ἂν πεποδείκω. 15
Ἐρ. Εὐφρόνη, ὦ Ἄρες ὅ γ' ἀσφαλὲς
λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπι-
λχύσωμεν τῇ φλυαρίᾳ. Ἄρ. Οἶδ' γὰρ
με ὡς πάντας ἂν ταῦτ' εἰπῇ, ὅχι ὅ
ὡς μόνον σὲ, ὃν ἐχέμεν ἠπιστάμεν; 20
ὁ γὰρ μάστιγα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόασι
μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, ὥστε ἂν δυαίμεν
σιωπῆσαι ὡς σέ· μέμνημαι γὰρ ὅτι
πολλοὶ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα,
καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες ἐπέβλευσαν 25
ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντας· ὡς πάντοτε
ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας; καὶ εἰ
μήγε ἡ Θέτις κατελήττασα ἐνάλισσιν
αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεον ἱκατόγχερον
ὄντα, καὶ ἐδέδεξε αὐτῷ κεραιῶν, καὶ 30
βροντῇ· ταῦτα λογιζομένων ἐπήρξαι μοι γε-
λῶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοτύῃ αὐτῇ. Ἐρ.
Σιώπη, εὐφρόνη· ὅ γ' ἀσφαλὲς ὅτι
σοὶ λέγειν, ὅτι ἐμοὶ ἀκχεῖν τὰ τοιαῦ-
τα.

35

Διάλογος ια.

Ἐρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. **Ε**στι γὰρ τις, ὦ μήτις, ὃν ἔ-
ρατ' ὁ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῶ; Μα.
Μὴ λέγε, ὦ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδὲν. Ἐρ.
Τὶ

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μό-
 5ν^ο κάμνων, καὶ αὐτὰς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 ἀλασπάρδου^ο. ἔαθιν μὲν γὰρ ἐξαιεσάντα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ ἀλασπάρ-
 σαινα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παριστάνει τῷ Δίῳ, καὶ ἀλασπάρειν
 10τάς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομεῖν, καὶ ἐπακινθόντα ἔ-
 τι κεκονισμένον ὠδρατιθίειν τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὸ νεώτερον τῆτοι οἶνοχόου
 ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχειν· τὸ δὲ
 15πάντῳ δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς κα-
 θεύδω μοι^ο τὸ ἄλκιον, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρο-
 πομπὴν εἶναι, καὶ παρεσθάναι τῷ δικαστη-
 ρίῳ· ὃ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔρ-
 20γα, ἐν παλαισθεαῖς εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
 κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδά-
 σκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράτ-
 τειν μεμελεσμένον· καὶ τοι τὰ μὴ τῆς Λήδας
 τέχνης, παρ' ἡμέρας ἑκάτερον^ο ἐν ὕπνῳ
 25καὶ ἐν ἄδῃ εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὴ Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐν
 γυναικῶν δυσήνῳ γυρόμενοι εὐωχεῖνται ἀ-
 φρόντιδες, ὃ δὲ Μαίης τῇ Ἀλκάνῃ^ο ἀλα-
 30σπάρειν αὐτοῖς καὶ νῦν ἄρτι ἔχοντά με
 ἀπὸ Σιδῶν^ο ὠδρα τὸ Κάδμει θυγατρὸς,
 ἔφ' ἣν πέπομφέ με ὁψόρμητον ὃ, τι πράτ-
 τη ἡ παῖς, μηδὲ ἀιαπιεύσαντα πέπομφεν
 αὐτὴς εἰς τὸ Ἀργεῖον^ο ἐπισκεψόμην τὴν Δα-
 νάην·

νάλω· εἴτ' ἐκείθει εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ-35
θὼν ἐν παρόδῳ τῷ Ἀντιόπῳ ἰδέ· καὶ ὅλως,
ἀπηγόρευκα ἤδη· εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν,
ἠδέως ἂν ἠξίωσα πεπεῖσθαι, ὥστε οἱ ἐν
γῇ κακῶς δαλεύοντες. Μά. "Εὰ ταῦτα,
ὦ τέκνον· κρὴ γὰρ πάντῃ ὑπερητεῖν τῷ πα-40
τρὶ νεανίαν ὄντῃ· καὶ νῦν, ὥστε ἐπέμ-
φθης, σόβῃ εἰς Ἀργεῖον· εἴτα εἰς τὸν Βοιω-
τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἱερῶντες.

Διάλογος β.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πεπόνηκας, ὦ Τιτάνων κάκι-
σε· ἀπώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ
ἅπαντα, μερακίῳ ἀισίῳ πισεύσας τὸ
ἕρμα, ὃς τὰ μὲν κατέβλεψε πρὸς οὐρανόν
ἐνεχθεὶς· τὰ δ' ὑπὸ κρύβας ἀφ' ὀφθαλμῶν
ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπατάσας τὸ πῦρ
καὶ ὅλως, εἰδὲν ὅ, τι ἔξυστάρσῃ, καὶ
ξυνέχει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιντό-
μενον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ὥδ' ἔ-
λείψοντο ἀνθρώπων ἐπίμεινεν ἂν τοῖσ' ἐταῖ-10
οῖσιν ἢ καλὸν ἠνίοχον καὶ διφρηλάτῳ ἐκ-
πέπομφας. Ἥλ. Ἥμερον, ὦ Ζεῦ· ἀπὸ
μὴ χαλίπαινε, εἰ ἐπείδ' ἡμῶν πολλαὶ
ἰκτενεύουσι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἔλπισα τηλι-
κῆτον γλυττοῦσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἔ-
δαις

θεις ὅσης ἰδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τ' ὁδῷ, οἴχεται
 πάντῃ, ἡγίοις δὲ καὶ τ' ἱππων τ' θυμὸν,
 ὥς δὲ συνέχεν ἀνάγκη τ' χαλινόν; εἰ γὰρ
 20 ἐνδοίη τις, ἀφωιάξουσιν εὐθύς· ὥππερ
 ἀμείλιχ καὶ τῷτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν ἐπὶ
 τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τ' δρόμον, ἐνίοτε καὶ
 ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβόλοντο αὐ-
 25 τοί· ὁ δὲ σὺν εἶχεν ὁ, τι χρῆσαιτο αὐ-
 τοῖς. Ἥλι. Ταῦτα μὲν πάντῃ ἡπιστά-
 μιν, καὶ διὰ τῷτον ἀντεῖχον ἐπιπολὺν,
 καὶ σὺν ἐπίσταντο αὐτῷ τὴν ἔλασιν·
 ἵπποι δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμμένη μετ' αὐτῶν, ἀναδιδασκά-
 λου ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμιν ὅπως μὲν
 χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ εἰς τὸ
 ἄνω ἀφέναι, ὑπερενεχθῆναι· εἶτα εἰς τὸ
 κάταγιες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὥς ἐκρωτῇ
 35 αἶμα τ' ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τ'
 ἱππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκῃ ὁ κίνδυνος,
 εἰ μὴ ὀρθλὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν,
 ἐπιβάς τοσούτῃ πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς
 βάθος ἀχαιῆς ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἶκος· οἱ
 40 δὲ ἱπποὶ ἡρώοντο σὺν ὄνῃ ἐμὲ τ' ἐπιβε-
 βηκότα, καταφρονήσαντες τ' μετράκιον
 ἐξετρέποντο τ' ὁδῷ, καὶ τὰ θειὰ ταῦ-
 τα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείρ, αἶ-
 μαι, δεδιὼς μὴ ἐκπίσῃ, αὐτὰς εἶχετο
 45 τ' ἀντυγ· ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχεν
 τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πέν-

πίθῃ. Ζ Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας· ἔνι μὲν ἐν συγγνώμῃ ἀποιόμην
σοι· ἐς ἣ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον ᾧ ἔδεικ-
μήσης, ἢ τινα τοιῦτοι εἰαυτῷ ἀφ' ὧν 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὅποσον ἔσθ' πυ-
ρὸς ὁ κεραιὸς πυρῶδεις. ὧς· ἐκείνου
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπλίευσαν ἐπὶ τῷ Ἡελ-
δοίῳ, ἵνα περ' ἐπείσιν ἐκδιφρευθεῖς, ἡλεκληρον
ἐπ' αὐτῷ θαρύνουσαι· καὶ αἰγυροὶ γιγνί- 55
σθαι ἐπὶ τῷ πάλῳ· σὺ ἣ συμπηξά-
μην· τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὶς
αὐτῷ, καὶ ἄτερ· ἔτ' τρεχῶν σιτιέ-
τεωλα, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὰς ἐπ-
πας· ἀλλὰ μέμνησο τῶν ἀπάντων. 60

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. ἘΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πό-
τερ· ὁ Κάτωρ ἐστὶ τῶν, ἢ
πότερ· ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶ-
δα κείναιμι αὐτὸς. Ἑρ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν
ἐν γυμνασίῳ ἐκείνῳ Κάτωρ ἦν, ἔτ' 5
Πολυδεύκης. Ἀπ. Πῶς ἀφ' ὧν ἔγνων;
ὅμοιοι γάρ. Ἑρ. Ὅτι ἔτ' μὲν, ὦ Ἀπολ-
λον, ἔχῃ ἐπὶ ἔσθ' ὧν τὰ ἔχῃ ἔτ'
τρεφμάτων, ἀλλὰ εἰς ᾧ ἔτ' ἀνταγωνι-
στῶν πυκνέων· καὶ μέγιστα ὅποσον ἔτ' 10
Βέβρυκε· Ἀμύνε· ἐπρώτη τῷ· ἵαται σση-
πλῆν.

πλέων· ἄτερΘ ἢ ἕδεν τοιῦτον ἐμφαίψ,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πᾶσι
 15 ποιν. Ἀπ. Ὡησας, διδάξας τὰ γνωρίσ-
 ματα, ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, ὃ ὦν
 τὸ ἱμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-
 τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἱσπΘ ἑκατέρω
 λευκός· ὥς πολλακίς ἐγὼ τῷ μὲν παρθεῖ-
 20 πον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄνα, τῷ ἢ
 Πολυδεύκης ὀνόματι. ἀτὰρ εἰπέ
 μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε εὖν ἄμφω
 ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν
 νεκρός, ἄρτι ἢ θεός ἐστιν ἄτερΘ αὐτῶν.
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῷτο ποιῶσιν· ἐπεὶ
 25 γὰρ ἔδψ ἓνα μὲν τεθνήσκει τῷ Λίδας υἱόν,
 ἓνα ἢ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀθανατίαν. Ἀπ. Οὐ ζυνετὴν, ὦ
 Ἐρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε ἕδδ' ὄψοντα ἕ-
 τως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν οἶμα μάλισσά·
 30 πῶς γὰρ, ὁ μὲν ὦδρα θεοῖς, ὁ ἢ ὦδρα
 τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥππερ ἐγὼ
 μαντεύομαι, ὁ ἢ Ἀσκληπίδης ἰᾶται, σὺ ἢ
 παλαίην διδάσκεις, παιδοτελείῃς ἄρι-
 35 σθΘ ὢν· ἢ ἢ Ἀρτεμὶς μαιεύεται, καὶ τῷ
 ἄλλων ἕκασθΘ ἔχῃ τιτὰ τέχνην, ἢ θεοῖς,
 ἢ ἀνθρώποις χρησίμην· ἔτοι ἢ, τί ποιή-
 σουσιν ἡμῖν, ἢ δῶγοι εὐωχίσοντα τηλι-
 κῆτοι ὄντες; Ἐρ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ παρθεῖ-
 40 τακτα αὐτοῖς ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 καθιππεύειν δὲ τὸ πέλαγΘ· καὶ ἄν-
 πω ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπιπα-
 θήσαντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμ-
 πλείον.

πλείονας. Ἀπ. Ἀγαθὸν, ὃ Ἑρμῇ, καὶ
σωτήριον λέγεις τῷ τέχνῳ.

Διάλογος ἰδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδών.

Κύ. ὦ Πάτερ, οἶδα πέποιθα ὑπὸ Τῷ
καταράτῃ ξένῃ, ὃς μεθύτας
ἔξειτύρλασέν με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὃ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὔτιν ἑαυτὸν
ἀπικάλῃ· ἵππῃ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λος, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα δὲ λέγεις· τὸ Ἰθακῆσιον· ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέπλῃ· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὃδὲ
πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ
ἄντρῳ δὲ τὴν νομῆς ἀσρέψας πολλὰς
τινας ἐπιβυλεύοντας δηλοῖότι τοῖς ποιμ-
νίοις· ἵππῃ δὲ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πίτρεα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυστα, ἐναυ-ἀμρῶν δὲ ἔφερον δένδρον
δὲ τὸ ὄρεα, ἱφάνησαν δὲ πεκρύπτειν αὐ-
τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν
τινας, ὥππερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς
ὄντας· ἐνταῦθα δὲ πανουργάτατον ἐκείνῳ,
ἢτε Οὔτις, ἢτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πιεῖν φάρμακόν τι ἐλχίας, ἡδὺ μὲν, καὶ
εὖοσμον, ἐπιβυλάταλον δὲ, καὶ ταρα-
χωδέτατον· ἀπαιτῶ γὰρ ἐόντος ἰδοῦναι μοι

ἀειρέεσθαι πτόνῃ· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνερέφει· καὶ σὺν ἔτι ὅλως ἐν
 ἱμαυτῷ ἤμην· τέλει δ' ἔς ὕπνον κατε-
 σπάρην· ὃ δ' ἀπξύτας τ' μοχλὸν, καὶ
 πυρώσας γε, πρῶτόν με ἐτύφλωσέ με κα-
 θεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ὦ Πόσειδον. Ποῦ ὧς βαδὺν ἐκοιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὃς σὺν ἐξέλορες μεταξὺ τυφλῶν
 ὧν ὅδ' ἔν' Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; εἰ
 γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν
 πέτρην ἀπὸ τ' θύρας. Κύ Ἀχ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὡς μάλλιν αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόντα·
 καὶ καθίσας ὧσα τὴν θύραν, ἐβήρων τὰς
 χεῖρας ἐκπετάτας· μόνον παρὲς τὰ πα-
 ρεῖα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ
 κριῷ, ὅποσα ἐχρῆν πρῶτ' αὐτὸν ὑπὲρ
 40 οἰμῶν Ποσ. Μανθάνω, ὡς ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀπὸ τῶν ἄλλων γε
 Κύκλωπας ἔδωκεν ἐπιδοῆσθαι ἐπ' αὐτόν.
 Κύ Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον·
 ἐπεὶ δ' ἤρηντε δ' ἐπιδολεῶντο τὸ ὄνομα,
 45 καὶ γὰρ ἔβην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μεγαλ' ὀ-
 λᾶν εἰσθέντες με, ὧχοντο ἀπτόντες ἔγω
 κατεσοφίσάτο με ὃ κατάρχατο τῷ ὀνό-
 ματι· καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ
 οἰκιδίζων ἱμοὶ τὴν συμφορὴν, εἰδ' ὃ
 50 πατὴρ, φησὶν, ὃ Ποσειδῶν ἰάσεται
 σε. Ποσ. Θάρσέ, ὦ τέκνον, ἀμυν-
 μαί γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ
 καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀ-
 δύνατον, τὰ γὰρ τ' πλεόνειν τὸ σῶζεν
 αὐ-

αὐτὸς, καὶ ἀποκλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρῶσις· 55
πλεῖ ᾗ ἔτι.

Διάλογος ιε.

Μενελάω καὶ Πρωτίῳ.

Με. Ἀλλὰ ὕδαρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτεῦ, σὺν ἀπίθανον, ἐνά-
λιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φηρτόν· καὶ
ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως εἰδὲ τῷ-
το ἔξω πίσεως· εἰ ᾗ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυ-
νατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα, τῷτο πάνυ
θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
μάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. Με.
Εἶδον καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσι-
ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεῖαν τινα πρῶσάγειν· 10
τῷ πρῶσμάτῃ, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπα-
τᾷν τῷ ὁρώντι, αὐτὸς εἰδὲν τοιοῦτο γι-
γνόμενον. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ
τῷ ὅπως ἐναργῶν γήσιον; σὺν ἀνιστρώμενοις
τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅτα μετεποίησα· 15
ἐμαυτὸν; εἰ ᾗ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρῶσμα
ψευδὲς μὴ εἶναι δοκεῖ, φαιτασία δέ
τις πρὸ τῷ ὀφθαλμῶν ἰσαμύνη, ἐπειδὴν
πῦρ γήωμαι, πρῶσιν ἐκείναι μοι, ὦ γη-
ναιότατι, τῷ χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὁρώμεθα 20
μόιον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρῶσις·
Με. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.
Πρω. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εἰδὲ πο-
λύ

λύπην ἐνεργείαν πάπορι, ἔδ' ὁ πάχρ
 25 ὁ ἰχθύς ἔτ' εἰδέναι Με. Ἀλλὰ τ' μὴ
 πολύπην εἶδον· ἃ πάχρ ᾗ, ἠδέως ἂν
 μάθοιμι ὧς σὺ Πρω. Ὅποια ἂν πέ-
 τρα περὶ ληθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 αὐτοφύς ἔχηται καὶ τὰς πλεκίδας, ἐκεί-
 30 νη ὁμοίον ἀπεργάζεσθαι ἑαυτὸν, καὶ μετα-
 βάλλει τὴν χροάν, μιμνήσκου τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάβῃ τὰς ἀλίεας, μὴ ἀλλο-
 λάττων, μηδὲ φανερός ἂν ἀπὸ τούτου, ἀλλ'
 εἰκὼς τῷ λίθῳ. Με Φατὶ ταῦτα· τὸ ᾗ
 35 οὐ πολλῷ ὧς ἀδοξότερον, ὧ Πρωτεύ.
 Πρω. Οὐκ οἶδα, ὧ Μενέλαε· τίτι ἂν
 ἄλλω πιτεύσῃς τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς
 ἀπιστῶν; Με. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράσιον, τ' αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 40 γνέσθαι.

Διάλογος ις.

Παιόπης καὶ Γαλλίου.

Πα. Εἶδες, ὦ Γαλλίῳ· χρεὶς, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἐρις ὧς τὸ δαῖπνον ἐν
 Θειταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνεσιώμην ὑμῖν
 5 ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Παιόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί γὰρ ἐποίησεν ἡ Ἐρις μὴ
 παρῆσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπέ-
 λη-

ληλύθεσαν ἐς τὸ θάλαμον, ἰσὺς δ' Ἀμ-
φικλείτης καὶ Ποσειδῶν ὡς ἀπεμῖθεν-10
τες· ἡ Ἑρμῆς δ' ἐν τούτῳ λαβῆσα πάν-
τας, ἐδυνήθη ἢ ῥαδίως, τῷ μὲν πινόωνι,
ἐνίῳν ἢ κορύνῳ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κι-
θαρίζοντι, ἢ ταῖς Μῦσαις ἀδύσαις ὡρασι
χοῖνι τῷ ἰῶν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον 15
μῆλόν τι πάγκαλον, χρυτῆν ὅλον, ὃ
Γαλῶν· ἐπεγέγραπτο δ', Ἡ καλὴ λα-
βέτω· κυλινδάρηρον δ' αὖτε ὥσπερ ἐξε-
πίτηδες ἦκε, ἔνθα Ἡρα τε, καὶ Ἀφροδί-
τη, καὶ Ἀθλῶα κατεκλίνοντο· καίπειδ' ὅ-20
τις Ἑρμῆς ἀνελόμην ἐπιλέξατο τὰ γεγραμ-
μένα, αὐτὸς μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσα-
μεν· τί γὰρ ἴδ' ποιῆν, ἐκείνῳ παρωῶν;
αἱ δ' αὖτε ποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι
τὸ μῆλον ἤξιον, καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς θί-25
σῃσιν αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χερῶν πρὸς χάριτος
τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκείνῳ, αὐτὸς μὲν ἔ-
κριν' αὐτὸν, φησὶ, ὡς τῶν, καίτοι ἐκεί-
ναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιον· ἀπίτε δ' ἐς τὴν
Ἰδῶν ὡς τὸ Πριάμω παῖδα, ὃς οἶδ' ἐ-30
μὲν γινῶναι τὴν καλίστην φιλόκλῃσιν ὄν,
καὶ ὅτι αὐτὸς ἐκείνῳ κείναι κακῶς. Γα-
τί δ' ἐν αἱ θεαί, ὃ Παιόπη; Πα Τήμερον,
αἶμα, ἀπίσσι ὡς τὴν Ἰδῶν. Πα. Καί
τις ἤξ' ἐμὲ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν 35
κρητῆσαν; Πα. Ἦδη σοι φημι, ὅτι ἄλλα
κρητῆσ' ἐστὶν Ἀφροδίτης ἀγωνιστομένης, ἢ
μή τι πάντῳ ὁ Διαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

Διάλογος ις.

Ποσειδῶν καὶ Δελφῶν.

Πο. **Ε**ὕγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάν-
 θρωποί ἐσσι, καὶ πάλα μὲν τὸ τ'
 Ἰῆς παιδίον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῶν ἐγκρίσατε,
 υποδείξάμενοι ἀπὸ τῶ Σχιρωνίδων μὲν τῷ
 5 μητρὸς ἐμπειρόν· καὶ νῦν σὺ τῷ καθαρωδῶν
 τῷτον ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξενήξω
 εἰς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· εἰδὲ
 φειδῖδες κακῶς ὑπὸ τῶ ναυτῶν ἀπικλύ-
 ρητοι. Δελ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσει-
 10 δον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀν-
 θρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμεσθαι. Πο.
 Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
 καταναυμαχήσας μετέβαλε· δέον χειρώ-
 σασθαι μόνον, ὥστε τὰς ἄλλας ὑπεργά-
 15 γειο· ὅπως γὰρ τὰ κτ' τῷ Ἀερίῳ τῷτον
 ἐχλύετο, ὦ δελφῖν; Δελ. Ὁ Περίαν-
 δρος, οἶμαί, ἔχαιρεν αὐτῶν, καὶ πολ-
 λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ·
 ὃ δὲ πλατύνσας ἑστὶν ὅτι τυράννης, ἐπεθύ-
 20 μησε πλεύσας οἰκᾶδε εἰς τὴν Μηθύμναν
 ἐπιδείξασθαι τῷ πλεῖστον· καὶ ἐπιβὰς πορθ-
 μέν τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς εἰδείξει
 πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον· ἐπεὶ
 κτ' μέτον τὸ Αἰγαῖον ἐχλύετο, ἐπιβηλεύσ-
 25 σιν αὐτῶν οἱ ναῦται· ὃ δὲ, ἡχογάμῳ
 γὰρ ἀπαιεὶ ὡχραίνων τῷ σκάφει, ἐπεὶ
 ταῦ-

ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαιτα θρήνον
τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἰάσατε ῥίψα
ἐμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέ- 30
λαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾗσε πάνυ λιγυρῶς·
καὶ ἔπαιεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα
πάντως ἀποθανέμεν· ἐγὼ δ' ὑπολαβὼν,
καὶ ἀναθέμεν αὐτόν· ἐξηξάμεν ἔχον εἰς
Ταίναρον. Πο. Ἐπαινῶ δ' φιλομυστίας· 35
ἄξιον γὰρ τ' μισθὸν ἀποδίδωσας αὐτῷ δ'
ἀκράτειας.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν γένει τῷτο, εἰς δ' ἡ παῖς
κατ'ὠνέχθη, Ἐκλήσασιν· ἀπ'
αὐτῆς καλείδω· τ' δ' νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ
Νηρηίδες, ᾤσθα λαβῶσαι τῇ Τρωάδι πρῶ-
τεύκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τ' ἐπιχωρείων· 5
Νη. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδόν, ἀλλ' ἐνταῦ-
θα ἐν τῷ ἐκωνύμῳ πελάγῳ τεθάψω· ἐλπί-
μεν γὰρ αὐτῷ οἴκησαι ὑπὸ τ' μητρυῖας
πεποιθυῖαν. Πο. Τῷτο μὲν, ὦ Ἀμφι-
τείτη, εἰ θέμις, εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐν- 10
ταῦθα περ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ,
ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ
Χερρόνησῳ τεθάψεται· ἐπεὶ δ' ᾤσθα μύ-
θοιοι εἰ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ

15 τὰ αὐτὰ καὶ ἰνὸν πείσειται, καὶ ἐμπισθεῖται
 ἰνὸν δ' Ἀθάμαντι διωκομένη εἰς τὸ πέ-
 λαγον ἀπ' ἄκρου δ' ἑθαιρῶν, καθί-
 περ καθήκει, εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸ ὕδρον ἐπὶ τῇ ἀγκάλῃ. Νη. Ἀλλὰ
 20 καὶ κείνῳ εἴπωται δεινὰ, χαλεπαυμένης τῇ
 Διονύσῃ· τρεφὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθῃ ἡ
 Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρὴν ἔστω ποιηρὸν εἶσαι·
 ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαριστεῖν, ὃ Ἀν-
 φιτέτης, σὺν ἄξιον. Νη. Αὐτὴ δ' ἄρα
 25 τί παρῆτα κατέπεισεν ὅπῃ δ' ἔχει; ὁ
 ἀδελφὸς δ' ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχρεῖται;
 Πο. εἰς τὴν νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀν-
 τέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἢ δ' ἰνὸν ἀν-
 θίας ἐπιβῆσα ὀχήματι ὡς ἀδύνατον, καὶ
 30 ἀπιδύσα εἰς βάθος ἄχαις, ἐκπλαγεῖ-
 σα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συχθεῖσα, καὶ
 ἐλίσγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῇ πη-
 σις, ἀκρατὴς ἐχρύετο τὰ κεφάλαια δ' ἔχει
 καὶ, ὧν τίως ἀπείληπτο, καὶ κατέπει-
 35 σεν εἰς τὸ πέλαγον. Νη. Οὐδ' ἐν ἐχρὴν
 τὴν μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπύ-
 σῃ; Πο. Ἐχρὴν, ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν
 τῇ Νεφέλῃς δυνατωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.]

Ἴρ. **Τ**ὴν ἵησον τὴν πλανομένην, ᾧ Πό-
σειδον, τὴν ἀπαπαθεῖται τῇ
Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε
ταύτῃ, φησὶν ὁ Ζεὺς, ἤσονται ἤδη, καὶ
ἀνάφηνον, καὶ ποίητον ἔδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ-5
γῶ μίσθῳ βεβαίως μῦθον, τηρίξας πάντι
ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς Πο.
Πεπράξεται τῆτο, ᾧ Ἴρι· τίνα δ' ἔμας
παρίξαι αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι κλέψα; Ἴρ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐ-10
τῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ ποτηρῶς ἐπὶ
τῇ ὀδῷ ἔχει. Πο. Τί ἐν ἔχ' ἱκανὸς ὁ
ἐρατὸς ἐντεκεῖν; εἰ δ' ἢ μὴ ἔστι, ἀλλὰ γε
πάντα ἢ γῆ ἐστὶν ἂν ὑποδέξεται δύναμις
ταύτης γυναικός; Ἴρ. Οὐκ, ᾧ Πόσειδον 15
ἢ Ἡρα γὰρ ἔρκα μεγάλῃ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ ὥρα χεῖν τῇ Λητοῖ τῇ ὀδῷ
ὑποδοχὴν· ἢ τοίνυν ἵησθαι αὐτὴ ἀνώμο-
τός ἐστιν ἀφανὴς γὰρ ἔν. Πο. Συστήμι·
εἴθι, ᾧ ἵησε, καὶ ἀνάδουσι αὖθις ἐκ 20
βυθῶ, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν, ἀλλὰ βε-
βαίως μῦθε, καὶ ὑποδέξαι, ᾧ εὐδαιμονε-
σάτη, δ' ἀδελφῶ τὰ τέκνα δύο, τὰς
καλλίστας τῇ θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ᾧ Τεῖτω-
νες, ἀπορρομφεύσατε τὴν Λητὴν ἐς αὐτὴν 25
καὶ γαλήνῃ ἀπαύει ἔστω· τῇ δρεκοντῇ
3,

ἤ, ὅς νῦν ἔξοιστ' αὐτῷ φοβῶν, τὰ
 νεογνά, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι,
 καὶ τιμωρήσῃ τῇ μητρὶ· σὺ δ' ἀπά-
 30 γιγνέσθω Διὶ πάντῃ εἰσαὶ εὐτρεπῇ· ἔση-
 κεν ἡ Δῆλός· ἡκέτω ἡ Λητώ, καὶ τι-
 κέτω.

Διάλογος κ.

Ζεῦς καὶ Θάλασσα.

Ζευ. **Δ** Εἴσω με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ
 πεποιθότα· κατάσσεις μὲν τὰ
 τεκνύματά· Θά. Τί τῆτο, ὦ Ζεῦ; τίς
 σε κατέκαυσεν; Ζευ. Ἡφαιστος· ἀλλ'
 5 ἀπὸ λυθρῆς καμῶν ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ
 ζῶ· Θά. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;
 Ζευ. Διὰ τὸ ὕδιν τ' Θέτιός· ἐπεὶ γὰρ φο-
 νεύοντά τῆς Φρύγας ἰκέτευτα, ὅδ' ὅτε
 ἐπαύσατο τ' ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ' νεκρῶν
 10 ἀπὸ φρενέων μοι τ' ῥῆν, ἐλείψας τὰς
 ἀθλίους, ἐπῆλθον ἐπικλύσαι θείων, ὡς
 φοβηθεὶς δάπνοιστο τ' ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ
 Ἡφαιστος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον παρ' αὐτῷ,
 πᾶν ὅτον οἶκα πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ
 15 Αἴτῃ, καὶ εἴ ποθι ἄλλοθι φέρων, ἐπῆλθόν
 μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πηλείδας, καὶ
 μυρτιάδας, ὅπλητε δ' καὶ τὰς κακοδαίμο-
 νας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχείλους· αὐτὸν δ'
 ἐμὲ ὑπερκαχλῆσαι ποιήσας, μικρὸν δ' αἶν
 ὅλον

ὅλον ξηρὸν ἔργασαμ· ὁρᾷς δ' ἐν ὅπως 20
 κεῖμαι ὑπὸ τῷ ἐκκαυμάτων; Θά. Θε-
 λεις, ὦ Ξάνθε, καὶ θέρμους, ὡς εἰκός·
 τὸ αἶμα μὲν δ' ἀπὸ τῷ νεκρῶν, ἡ θέρμη δ'
 ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός καὶ εἰκότως, ὦ
 Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἱμῶν ὕδ' ὥρμησας, 25
 αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδ' ὕδ' ἦν. Ξαν. Οὐκ
 ἔδδ' ἐν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὰς Φρύ-
 γας; Θά. Τὸν Ἥφαιστον δ' ὅτε ἔδδ' ἐλεῆ-
 σαι θέτιδ' ὕδ' ὄντα Ἀχιλλεῖα.

Διάλογος κα.

Δωρίδ' καὶ Θετίδ'.

Δω. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Θετί; Θέ. Καλ-
 λίστῳ, ὦ Δωρί, κόρῳ κῆδον εἰς
 κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
 τὴν τε, καὶ βρέφ' αὐτῆς ὑπερβλήσας·
 ἐκέλευτε δ' ὁ πατήρ τὰς ναύτας ἀναλα- 5
 βεῖν τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ δ' ἀπὸ τῆς
 γῆς ἀπασσάσωσιν, ἀφείναι εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ὡς δ' ὅλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
 τὸ βρέφ'. Δω. Τίν' δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελ-
 φή. ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἀπαντα; Θέ. 10
 Ἀκρίστον ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστῳ ἔσαν
 ἐπαρθέινειν εἰς χαλκῶν τινα θάλαμον ἐμ-
 βαλάν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ὅτε ἔχω εἰ-
 πεῖν· φασὶ δ' ἐν τῷ Δία χρυσὸν γλυόμενον,
 ῥυτῆναι 20 δ' ὁρόφῳ ἐπ' αὐτῷ· δεξιὰ μὲν 15
 ἴκω

νῦν δ' ἐκείνῳ ἐς τὸ κόλπον καταρρέοντα
 τὸ θεόν, ἐγκύμονα θνέσται· τῷτο αἰσθέ-
 μῳ ὁ πατὴρ ἄγγελός τις καὶ ζηλότυπός
 γέρον, ἡγαγάκητε, καὶ ὑπὸ τινὸς με-
 20μοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει εἰς
 τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν Δω. Ἡ δὲ εὖ
 ἔκρωται, ὃ θέτι, ὁπότε καθίειτο; Θεί.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσίγα, ὃ Δωρὶ, καὶ
 ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ
 25παρητεῖτο μὴ ἀπθανεῖν, δακρύουσα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὄν.
 τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τὸ κακῶν καὶ ἐμειδία
 πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπύμπλαμα αὐ-
 θις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων μνημονεύουσα
 30κῦτῶν. Δω. Καὶ μὲν δακρύουσα ἐποίησας·
 ἀλλ' ἤδη τεθνῶσιν; Θεί. Οὐδαμῶς· ἡ-
 χεῖται γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεί-
 ρειφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττει. Δω.
 Τί ἔν ἔχει σῶζοντα αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦ-
 35σι τῷτοις ἐμβαλῶσθαι εἰς τὰ δίκτυα τοῖς
 Σεειφίοις; οἱ δὲ ἀναπαύσαντες σώσονται
 δηλονότι. Θεί. Εὖ λέγεις· ἔτω ποιῶ-
 μῳ· μὴ γὰρ ἀπλῆσθαι μήτε αὐτὴν, μήτε
 τὸ παιδίον ἔτις ὃν καλόν.

Διάλογος κβ.

Τείτων, Νηρηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τεί. **Τ**Ο' κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, θ
 ἐπὶ τῷ Ξ Κηφείας θυγατέρι
 τῷ Ἀνδρομίδαν ἐπέμψατε, ὅτε τῷ παῖ-
 δα ἠδίκησεν, ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
 θηκε. Νη. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τείτων; ἢ ὁ Ξ
 Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ παρθένους τῶν κήρων,
 ἀπέκλειεν ἐπὶ τῶν, λοχίσας μὲν πολλὰς
 δυνάμεις; Τεί. Οὐκ' ἀλλ' ἴσσι, οἶμαι, ὦ
 Ἰφιάνασσα, τὴν Περσίδα, τὴν δὲ Δαναΐδας
 παιδίον, ὃ μὲν τὴν μητέρα ἐν τῇ κίβωτι 10
 ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
 πάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖραταί αὐτὰς Ἰφ.
 Οἶδα, οἱ λέγεις εἰς τὴν ἤδη ἰεανίαν εἶναι,
 καὶ μάλα χροναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τεί.
 Οὐτὸς ἀπέκλειεν τὸ κῆτος. Ἰφ. Διατί, 15
 ὦ Τείτων; καὶ γὰρ δὴ σῶσεν ἡμῖν τοιαῦτα
 ἐκλίπειν αὐτὸν ἐχρήν. Τεί. Ἐγὼ ὑμῖν φρά-
 σω τὸ πᾶν, ὡς ἐγλύετο ἐσάλη μὲν ἔτι
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τῆτοι τῷ
 βασιλεῖ ἐπιτελῶν· ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν 20
 Λιβύην, εἴθα ἦσαν. Ἰφ. Πῶς, ὦ Τείτων;
 μόνος ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. Τεί. Διὰ τοῦ
 αἵματος ὑπὸ πλεον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθη-
 κεν· ἐπεὶ δ' ἔτι ἦκεν ὅπως διητῶντο, αἱ μὲν 25
 ἐκάθευδον, οἶμαι· ὁ δὲ λατρεῖς τὴν Με-
 δού-

- δόσης τὴν κεφαλὴν ὥχει· ἀπὸ πλάγῃ.
 Ἰφ Πῶς ἰδών; ἀθέητοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς
 αἰνοῦν, σὺν ἑτ' ἄλλοι μὲν ταῦτα ἴδοι· Τερί.
 30 Ἡ Ἀθλῶα μὲν τὴν ἀσπίδα περφαίνετα,
 τοιαῦτα γὰρ ἤματα διηκόμεθα αὐτῇ πρὸς
 τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κηφία ὕστε-
 ρον, ἡ Ἀθλῶα δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑπο-
 σιλοῦσθαι, ὥστε ἐπὶ κατόπλῳ παρέ-
 35 χει αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῇ Μεδούσῃ.
 εἴτα λαβόμενα τῇ λαιᾷ τὴν κόμην, ἐνορῶν
 καὶ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρκλον ἔχων,
 ἀπίπτει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ περὶ
 ἀνέγριπται τὰς ἀδελφὰς ἀνέπαιτο· ἐ-
 40 πὶ καὶ τὴν παρθέλον ταύτην Αἰθιο-
 πίαν ἐχρῆτο, ἥδη πρὸς γυναικὶ πετόμενα,
 ὅρα τὴν Ἀνδρομέδαν περικεμήλῳ ἐπὶ τι-
 νὶ πέτρῃ περβλήτῳ περσικῇ πεταλευ-
 μένῃ, κακίστῳ, ὃ θεοὶ, καθεμένῳ
 45 τὰς κόμας, ἡμίγυμνοι πολὺ ἔνερθε τῇ
 μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτεῖρας τὴν
 τύχην αὐτῆς, ἀνθρώποι τὴν αἰτίαν τῇ κα-
 ταδίκῃ· καὶ μικρὸν καὶ ἄλλος ἔρωτι, ἐχρῆτο
 γὰρ σπῆσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγων·
 50 καὶ ἐπειδὴ τὸ κατὰ ἐπήρ μάλα φοβερόν,
 ὡς καταπιεμένοι τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περβιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρὸς κωπον ἔχων
 τὴν ἄρκλον, τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ καὶ
 πρὸς δεξιὴν τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐ-
 55 τό· τὸ καὶ τέθηκε γὰρ, καὶ πίπηνγει αὐτῇ
 τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μίδασαν· ὁ καὶ
 λύσας τὰ δεισμὰ τῇ παρθένῃ, ὑποχρῶν
 τὴν

τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀποροδοτὴ κα-
τιῦσαι ἐκ τῆ πέτρας, ὀλιγοῦρας ἔσης·
καὶ οὖν γαμῆ ἐν τῇ Κηφίας, καὶ ἀπάξεν αὐ-60
τὴν ἐς Ἀργεῖ· ὥς ἀντὶ θανάτου γάμον
καὶ τὴν τυχόντα εὖρετο. Νη. Ἐγὼ μὲν καὶ
πάντα τῶ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς
ἠδίκη ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαυχῇ
τότε, καὶ ἡξίε καλῶν εἶναι; Τελ. Ὅτι65
ἔως ἀνὴρ ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ
γιγνώσκει. Νη. Μηκέτι μιμνήσκου, καὶ
Δαί, ἐκείνου, εἴ τι βάρεσεν γυνή·
ὡς τὴν τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἰκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ70
παιδί· χαίρειν μὲν ἐν τῇ γάμῳ.

T I M Ω N.

Τίμων, Ζεὺς, Πλάτων, Ἑρμῆς, Πενίω,
καὶ Ἄλκοι.

Τί. Ὁ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἱταί-
ρῃε, καὶ ἰφίτῃε, καὶ ἀστεροπη-
τῇ, καὶ ἑρμῇ, καὶ ἰφιλοχέρῃ, καὶ ἰερίγ-
δακτι, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιήσῃ καλῶσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπο-5
ρῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς
πολυώνυμοι γινώσκονται ὑπερείδεις τὸ πί-
πτοι τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηθὲς
τῷ ῥυθμῷ· πᾶσι σοι οὖν ἡ ἐλεομέδων·

- 10 ἄσφακῆ, καὶ ἡ βαρύδορμος βροχή, καὶ ὁ
 αἰεταλός, καὶ δρυγῆς, καὶ σμερδαλί-
 κεραινός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λήρῃ ἤδη
 ἀναπέφθη καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς,
 ἔξω δὲ πατάγῃ τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰ-
 15 διμόν σε, καὶ ἐκηρόλον ὄπλον, καὶ
 πρῶχειρον, ὅσα οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέ-
 σβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπιν-
 θῆρα ὀργῆς καὶ τῶν ἀδικημάτων ἀφουλά-
 τος. θάλλει γὰρ τῶν ἐπιπορευόντων ἐπιχει-
 20 ρήτων ἔωλον θρυακίδα φοβηθεῖν αἶν, ἡ
 τῶν δὲ παιδαμμάτων κεραινῶν φλόγα.
 ἔτι θαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δεκεῖς
 αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐ-
 τῶν μὴ διδίδειν μόνον δὲ τῷτο οἶεσθαι
 25 ἀπλάσειν δὲ τροχόμαλλον, ἔτι ἀναπλη-
 ρῆσαι τὴν ἀσβέλην. ὥς ἤδη ἀπὸ ταῦτά
 σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροχῶν ἐτόλ-
 μα, δὲ πάντες τοὶ ἀπίθανοι αἶν πρὸς ἔτι
 ψυχρόν τῶν ὀργῶν Δία, θερμὸν γὰρ ἀνῆρ,
 30 καὶ μεγαλαυχέμενον. Πῶς γὰρ, ὅπως γε
 καθάπερ ὑπὸ μινδραγόρα καθεύδεις, ὅς
 ἔτι τῶν ἐπιπορευόντων ἀκύνεις, ἔτι τῶν ἀδι-
 κῶν ἐπισκοπεῖς. λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-
 βλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ
 35 ὧτα ἐκκεκώφωται, καθάπερ οἱ παρηθη-
 κότες. ἐπεὶ γὰρ γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος αἶν,
 καὶ ἀκμαῖος τῶν ὀργῶν ποικίλα καὶ τῶν ἀδι-
 κων, καὶ βιαίως ἐποίεις, καὶ ἀδέποισι ἡγεί-
 τῳ πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰ-
 40 σμεργὸς πάντως ὁ κεραινὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς
 ἐπε-

ἐπισείλο, καὶ ἡ βροχὴ ἐπαύειτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχεῖς, ὥστε εἰς ἀκροβολισ-
 μόν, σπρηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κροσκινη-
 θέν, καὶ ἡ χιὼν σαρρῶν, καὶ ἡ χάλαια
 πετρῶν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀλέγω-45
 μα, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πο-
 τὰμὸς ἐκάσῃ σαγών· ὥστε τηλικαύτῃ ἐν
 ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος
 ἐγένετο, ὥς ὑπερυχίων ἀπάντων κατε-
 δευκνέται, μόνις ἐν τι κισώτιον φειτω-50
 θῆναι, σπρηκνέται τῷ Λυκαρεῖ, ζῶπυρὲν
 τι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀφουλάττει
 εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονα. Τοι γάρ
 τοι ἀκόλυθα τῇ ῥαθυμίας τὰ πείχεσθαι κρ-
 μίστη παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντι· ἔτι σοί55
 τινι, ὅτε σιφαιῶντι, εἰ μὴ τις ἄρα
 πάρεργον Ὀλυμπίῳ, καὶ ἔτι ὅτι πάντων
 ἀνίσταται ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἑὸν τι
 δόξαϊν συντελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον
 σε, ὃν θεῶν γηραιότατος, ἀπαρτίζεσθαι,60
 παρσάμφοι τῇ τιμῇ. Ἐὰν λέγῃ, ὅπο-
 σάκις ἤδη σὺ τῶν νεῶν σισυλήκασιν· οἱ δὲ,
 καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπι-
 βεβλήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑπερβρεμέτης ἄκη-
 σας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γαῖας-65
 νας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηθρομήσαντες
 αὐτὰς συλλάβοιν, ἔτι συσκευαζομένης
 πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γηραιός, καὶ γι-
 γαντολέτης, καὶ τιτανοκράτης ἐκάθητο,
 τὰς πλοκάμους ἀεικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν,70
 δεκάπηχυν κεραιὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ·

ταῦτα τοῖνυν, ὃ θανμάσι, πλῆκα παύ-
 σιται ἔως ἀμειλῶς παρρημόμα; ἢ πότε
 κολάτεις τῷ τοσαύτῳ ἀδικίαι; πόσοι
 75 Φαίβοις ἢ Διευκαλίωις ἱκανοὶ εἰς ἔως
 ὑπερφίλον ὕβρις ἔβρι; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ
 εἰσας, τὰ μὲν εἶπω, τοσέτας Ἀθλωαίων
 εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλασίδας ἐν πεινέσων
 ἀποφῆας, καὶ πᾶσι τοῖς διορμόις ἐπικυ-
 80 ρήσας, μάλλον ἢ ἀθρόοις ἐς εὐεργεσίαν τῷ
 φίλῳ ἐκχέας τὸ πλεόν, ἐπειδὴ πένης
 ἀπὸ ταῦτα ἐχθρόμῳ, ὅτι ἔτι εἰδὲ γνω-
 ρίζομαι εἰς αὐτῶν, ἔτι εὐσεβλίπυσιν
 οἱ τίως ὑποπλήσοις, καὶ εὐσχυνοῦντες,
 85 καὶ ἔμῃ νεύματι ἀνηρημένοι· ἀλλ'
 ἢ περ καὶ ὁδῶ βαδίζον ἐντύχοιμί τινα αὐ-
 τῶν, ὥστε τινα εἴλω παλαιῶ νεκρῷ
 ὑπὲρ, ὑπὸ ἔχρον ἀνατιτεταρμόμῳ
 παρέχοντα, μηδὲ ἀναγιόντες, οἱ ἢ
 90 πόρρωθεν ἰδόντες ἐτίσαν ἐκτρέπονται, δυσ-
 ἀντητοὶ καὶ ἀποτρέπαιοι δίαμα ὄψιδαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸ ἔσθ' πολλὰ σω-
 τῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γενησόμενον.
 ὥστε ὑπὸ τῷ κακῷ ἐπὶ ταύτῃ τῷ ἰχα-
 95 τιαν τραπόμῳ, ἐναψάρμῳ διφθέ-
 ραι, ἐργάζομαι τῷ γῆρ ὑπόμωτο
 ὀβολῶν τισάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ
 δικίᾳ περὶ φιλοσοφῶν ἐσταῦθα· τῆτο
 γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψιδαι
 100 πολλὰς ὥστε τῷ ἀξίαν εὖ πράττειν·
 ἀναιρότερον γὰρ τῆτό γε· ἥδη ποτὲ
 ἦν, ὃ Κρόνῳ καὶ Ῥίᾳς ἦν, τὸ βαθύν
 τῷ.

τῶν ὕπνῳ λήθητάμην καὶ νήδυμοι,
 (ὡς ἔστι τ' Ἐπιμνιδίῳ γ' ἐκενθόμεναι) καὶ
 ἀναρρίπισας τ' κεραιὸν, ἢ ἐκ τ' Αἴγης
 ἐναυσάμην, μεγάλῳ ποιήσας τὴν φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολῶν ἀνδράδης καὶ
 νεανικῷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ἐστὶ τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν ποιεῖσθαι, καὶ τ' ἐκεῖ σῆς ταρῆς
 μυθολογέμενα. Ζ. Τίς ἄτος ἐστίν, ὦ
 Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ' Ἀττικῆς πύργου
 τ' Ἰμνητῶν ἐν τῇ ὑπώρειε; πικρὸς ὄλθῃ,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίδυμῃ σκάπτῃ
 ᾧ, οἷμα, ἐπικεκυφὼς· λάλῃ ἄνθρωπῳ,
 καὶ θρασύς· ἦ καὶ φιλόσοφος ἐστίν· ὦ γ' ἰ115
 ἂν ἔτος ἀτεδῆς τὰς λόγους διεξήλθῃ κατ'
 ἡμῶν. Ἑρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοῖς
 Τίμωνα τ' Ἐχεκράτιδα, τ' Κολυτίαν;
 ἄτος ἐστίν ὁ πολλὰς ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
 λείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλῳτῳ, ὁ τὰς ὅλας
 ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσθαμνῶν
 ἐρετάζειν διάττα Ζ. Φεῦ τ' ἀπαγῆς.
 ὁ καλὸς ἐκεῖνῳ; ὁ πλάσιῳ, ποῦ δὲ οἱ
 τοσῶτοι φίλοι; τί παθὼν ἂν τοιῶτός ἐστιν;
 αὐχμηρὸς, ἄθλιῳ, καὶ σκαπαιὺς, καὶ
 μισωτὸς, ὡς ἰοικεν, ἔτω βαρεῖαν κατ-
 φέρων τὴν δίκην. Ἑρ. Οὕτως μὲν
 εἶπεν, χρηστότης ἐπέτευσεν αὐτὸν, καὶ
 φιλοθυρία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δευτέρας
 ἀπαντᾷ οἶκῳ· ὡς ᾧ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄ-130
 νοια, καὶ εὐθέα, καὶ ἀκριτία πρὸς τὰς
 φίλους. ὅς ὁ συνὶς κόραξι καὶ λύκοις κα-
 τεισόμενῳ· ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσῶτον ὁ

- κηροδαίμωνι κειρόμενον τὸ ἥπαρ, φίλους
 135 εἶναι αὐτὸς, καὶ ἱταίρους ὧς ἔω ἐννοίας
 ἢ πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ
 τὰ ὅσα γυμνάσαις ἀκρεβῶς, καὶ περ-
 τραγόνους εἴ τις καὶ μυελὸς ἐσὼν, ἐκμυ-
 ζήσαις καὶ τῷτον εὖ μαλα ἐπιμελῶς,
 140 ὥχοντο, αὖτις αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑπο-
 τειμημένον ἀπυλκόνους, ἔδδ' ἐγνωρίζοντες
 ἔτι, ἔδδ' ὡροσβλέποντες· πόθεν γὰρ ἢ ἐπι-
 κερῶντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρῃ. ἀλλὰ
 ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὧς
 145 ὄρεας, ἀπυλκῶν ὑπὸ αἰχύνῃς τὸ ἄνυ,
 μιᾷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς,
 ὅτι οἱ πλατῶντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπερ-
 οπλικῶς παρέρχοντο, ἔδδ' ἐννομα, εἰ
 Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ Καὶ μὲν
 150 ἔπαρθη ἡμεῖς ἀνὴρ, ἔδδ' ἀμιλητέον· εἰ-
 κῶς γὰρ ἡγαιάκῃ δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσαντο τοῖς κατὰ κράτος ἐλάξι-
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύ-
 155 σαντο ἡμῖν ἐπὶ τῷ βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν
 ταῖς ρίσσι τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχον. πλὴν
 ὑπὸ ἀρχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῷ
 ἐπιερκεῖν, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπα-
 ζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τῷ τῷ τῷ
 160 ἰερουμένων, πολλοὶ γὰρ ἔτοι καὶ δυσ-
 φύλακτοι, καὶ ἔδδ' ἐπὶ ὀλίγοι κατὰ μῦ-
 σαι ἡμῖν ἐφίανσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδδ'
 ἀπείσλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μά-
 λιστα ἐξ ἡ φιλοσοφίας, καὶ λόγων ἱερῶν
 ἐπι-

ἰπεπόλαται αὐτοῖς μαχομένων γὰρ πρὸς
 ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων, εἰδὲ ἱπακύνει
 εἰς τὸ εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπισυνάγωγος χρη-
 τὰ ὡς καθήσται, ἡ ἐπιτελεῖται πρὸς
 αὐτῶν ἀρετῇ τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ
 λόγος μεγάλη τῇ φωνῇ ξυειρόντων. 2/α 170
 ταῦτά τοι καὶ τῆτοι ἐμεληθῆται συνίδῃ
 πρὸς ἡμῶν εἰ φαῦλοι οἶμα· ὅμως ὅτι
 Πλῆτοι, ὡς Ἐραῖ, ὡς Ἀλαβῶν, ἄπιθι
 παρ' αὐτὸν κτ' τάχῃ. ἀγέτω ὅτι
 Πλῆτ' καὶ τὸ θησαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ 175
 ρημέτωσαν ἅμω ὡς τῷ Τίμωνι, μὴ
 ὅτι ἀπαπαλτίσθωσαν ἕτω ραδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστ' ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκῃ
 αὐτοὺς τὸ οἰκίας. ὥστε ὅτι καλὰ καὶ ἐκεί-
 νων, καὶ τὸ ἀχαρείας, ἢ ἐκιδείξασθαι 180
 πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι,
 καὶ δίκῃ δώσωσιν, ἐκιδὲν τὸ κεραυνὸν
 ἐπισκευάσω· κατεαῖμα γὰρ αὐτῶν, καὶ
 ἀπιστομαρμῶν εἰς δύο ἀκτῖνες αἱ μέ-
 γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκούτισα 185
 πρῶτον ἐπὶ τῷ σοφιστῇ Ἀιαξαγόραν, ὃς
 ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι
 τινος ἡμᾶς τοὺς θεοὺς· ἀλλ' ἐκείνους μὲν
 διήμαρτον· ὑπερίχει γὰρ αὐτῶν τὴν χεῖρα
 Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειναι 190
 ὡς ἀσκήψας ἐκείνους κατέφλεξε, καὶ
 αὐτοὺς ὀλίγω δαῖν συνετελεῖται πρὸς τῇ
 κίτρῃ· πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὐ-
 τη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλε-
 τῶνται τὸ Τίμωνι ὁρῶσιν. Ἐρμ. Οἶσι 195

ἦν τὸ μίγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι
 καὶ θρασύν; ἂν τοῖς δικαιολογῶσι λόγοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσιμον·
 ἰδὼν γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιⓈ ἐκ πενε-
 200 σάμῃ καὶ ἀσέλειαι ὁ Τίμων, βοηθᾶς καὶ
 παρρησιασάμενⓈ ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέ-
 ψας τῇ Διᾷ· εἰ γὰρ σιωπῇ ἴσκαπται, ἐπι-
 κεκυφὸς, ἔτι ἂν ἴσκαπται ἀμελέμενⓈ.
 Πλῦ· Ἀλλ' ἰγὼ εὖκ' ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
 205 παρ' αὐτόν· Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄελλε Πλῦτε,
 καὶ ταῦτα ἐμῷ κειλεύεταιⓈ; Πλῦ· Ὅτι,
 τῇ Διᾷ, ὑβρίζει εἰς ἐμὲ καὶ ἐξιφίρεται, καὶ
 εἰς πολλὰ κατεμέλει, καὶ ταῦτα πατρῷον
 αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ λόγοις ἔχῃ δικαστοῖς
 210 μι· ἐξιφίρεται τῇ οἰκίᾳ, καὶ καθάπερ οἱ τὸ
 πῦρ ἐκ τῇ χειρὶ ἀπὸρριπνύσῃ· αὐτοῖς ἂν
 ἀπέλθω ὡδυσίοις, καὶ κόλῳ, καὶ ἰταί-
 ραις ὡδυσσομένομενⓈ; ἐπ' ἐκείνῃς, ὦ
 Ζεῦ, πέμπει με τῆς αἰσθητομένης τῇ δω-
 215 ρεῖᾳ, τῆς ἀειψομένης, οἷς τίμιⓈ ἰγὼ,
 καὶ ἀειπόθηⓈ· ὅτοι γὰρ οἱ λάτρη τῇ πε-
 νίᾳ ξυνίστανται, ἢν ὡς τιμῶσιν ἡμῶν. καὶ
 διφθίρει παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δι-
 κῆλαι, ἀγαπάτωσαν ἄλλοι τέτάρῃς
 220 ὁδοῖς ἀπὸφθίγγεις, οἱ δεκαὶ ἑλπίδων δω-
 ρεῖς ἀμελητὶ ὡς ἰέρημοι. Ζ. Οὐδὲν ἔτι
 τοιούτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πρὸς σέ·
 πάντῃ γὰρ αὐτόν ἢ δίκῃ καὶ παιδαγωγῶ-
 κει, εἰ μὴ παύσασιν ἀνάγκη ἴσῃ
 225 τῷ ὁσφύν, ὡς χρεῖν σε ἂν τὴν τῇ πενίᾳ
 ὡς κερταῖαν. σὺ μίνοι πάντῃ μεμψί-
 μοι

μαιρ^Θ εἰναι μοι δοκεῖς, ὅς τῳ μὲν τ^τ Τί-
 μονα αἰτία, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπε-
 τάσας ἠφίε^ς εὐερεῖν ἐλευθέρως. ἕτε δ' ἀπο-
 κλείων, ἕτε ζήλοτυπῶν. ἄλλοις δ^ε τ^τ 230
 ναίτιον ἡγανάκεις κ^τ τ^τ πλεσίων, καὶ
 κεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο-
 χλοῖς, κ^τ κλεισὶ, κ^τ σημείων ἐπιβολαῖς,
 ὡς μηδὲ δακρύψαι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατὸν
 εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ δύρε^ς πρὸς με, δ' ἀπο- 235
 πύγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ·
 καὶ ἀφ' τούτου ὡχρὸς ἡμῖν ἐφαίε^ς, καὶ
 φρογιδ^Θ ἀνάπλεως, συνεισπακῶς τὰς
 δακρύλους πρὸς τὸ ἔθ^Θ τ^τ συλλογισμῶν,
 καὶ ἀπὸ δρασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρῶ^ς λά 240
 βοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρῶγμα
 ὑπερδαιον ἐδόκε^ς σοι, ἐν χαλκῷ, ἡ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τῷ Δανιέλῳ παρ-
 θενεύσθαι ὑπ' ἀκρυβείσι, καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενοι, τῷ τόκῳ, 245
 καὶ τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφα-
 σκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὴν δ^ε
 ἀπὸ λαύειν ἢ τολμῶντας, ἔδὲ ἐπ' ἀδείας
 χρωρῆμας τῷ ἔρω^{τι}, κυρίως γὰρ ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγγρηγορότας, εἰς τὸ σημείον 250
 καὶ τ^τ μοχλοῖ ἀσκηδαμυκτὶ βλέπειν
 ἰκανῶ^ς ἀπὸ λαύειν οἰομένους. ἢ τὸ αὐτὸς
 ἀπὸ λαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν μετὰ δι-
 δόναι τ^τ ἀπὸ λαύσειν, καθάπερ τῷ ἐν
 τῇ φάτῃ κύναι, μήτε αὐτῷ ἐδίδασκεν 255
 τ^τ κλειθῶν, μήτε τῷ ἑσπῶ πεινῶνι ἐπι-
 τρίψασαι· καὶ πρὸς εἶτι γὰρ καὶ κατ^ε-

γέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλα-
 τόνων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζηλο-
 260 τυπῶντων, ἀγιοῶντων ἢ ὡς κατάρκτι-
 οϊκείης, οἴκῳ ἐμῷ, ἢ παιδόρριψ ὑπερ-
 ὠν λαθραίως ἐμπαρρησιᾷ τῇ καρδοαίμο-
 να, καὶ ἀνέρεσιν δεσπότην, ὡς αἰμαῦρόν
 τε καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψα-
 265 λένον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἰάσας τοῖς
 τόκοις· πῶς ἔνι σὺν ἄδικον, πάλαι μὲν
 σὺ ταῦτα αἰτιαῖσθαι, νῦν ἢ τῷ Τίμωνι τὰ
 ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλῆ. Καὶ μὴ εἴγε
 τάληθῃ ἐξετάζοις, ἅμφω σοι εὐλογα δόξω
 270 ποιεῖν. Ὡς τε γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ τῆτο
 αἰετῶδες, ἀμιλές, καὶ σὺν εὐνοίῳ ὡς
 ὡς ἐμὲ εἰσέτης ἂν δοκοίη. τὴν τε αὖ
 κατὰ κλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυ-
 λάττονας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γρηοί-
 275 μῶν. καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπερβολῆς, ἐπι-
 μιλετῶδες, ὅτε περὶ ἀπλομένων αὐτὰς,
 ὅτε εἰς τὸ φῶς ἐπαύοντες, ὡς μηδὲ
 ἐφθείλω ὡς τινι, αἰσθητὴς ἐνέμιζον εἶ-
 ναι ὑβριστὰς, ὅθεν ἀδικῶντά με ὑπὸ το-
 280 σῶτοις δεσμοῖς κατεσκήποντας, σὺν εἰδότας
 ὡς μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τινὶ τῷ εὐ-
 δαιμόνῳ με κατελιπόντας· ὅτ' ἔνι ἐκεί-
 νος, ὅτε τὴν πάνυ περὶ χείρας εἰς ἐμὴν
 τῆτος ἐπαινώ, ἀλλὰ τὴν, ὅπερ ἄλλοις
 285 εἰσι, μέλῳ ἐπιθήσαντας τῷ πρῶτῳ, καὶ
 μήτε ἀφιετομένων τοπαράπαν, μήτε
 περὶ τομῶν τὸ ὅλον. Σκόπε γὰρ, ὦ
 Ζεῦ, ὡς ὦ Διὸς, ἢ τις νόμῳ γῆμας

γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μῆτε
 φυλάττοι, μῆτε ζηλοτυποῖ τὸ παρῶν, 290
 ἀφίει καὶ βλάπτει ἔνθα ἂν ἐπέλῃ οὐκ ἔτι
 καὶ μετ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βυλο-
 ρήμοις, μάλλον ἢ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχει-
 θητομήλων, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 τρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῶν καλῶν, 295
 ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρεῖν δόξειεν ἂν; ὃ σὺ
 γε, ὦ Ζεῦ, τῷτο φαίης ἂν ἐρεσθεῖς
 πομπῆς· εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέρων
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ὠφθαλμῶν
 ἐπ' ἀρότῳ παῖδων γιγνῆται, ὃ ἢ μῆτε 300
 αὐτὸς ὠφθαλμοῖς ἀκμαίας καὶ καλῆς
 παρθένῃ, μῆτε ἄλλῳ ὠφθαλμῶν ἐπι-
 τρέποι, ἄγονον ἢ καὶ εἶρην καὶ κελεύ-
 σας παρθενεύει, καὶ ταῦτα ἐρεῖν φάσκῃ,
 καὶ δῆλον ὅτι, ἀπὸ τῆς χάριτος, καὶ τῆς 305
 κῆδος ἐκείνης, καὶ τῆς ὀφθαλμῶν ὑπο-
 δευκῆται· ἐπὶ ὅπως ὁ τοιοῦτος ὃς ὠφθαλ-
 μαῖς δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τῆς χάριτος, καὶ μακρῶν ἐν ὧσιν
 ὦν καὶ ἐπὶ τῶν κέρων, καθάπερ 310
 ἴεραι τῇ Θεομορφῶν τρέφῃσι καὶ παῖδες
 τῆς βίης; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολ-
 λάκις ἀγανακτῶ, ὡς εἶναι μὴ ἀτίμως
 λακτιζόμενον, καὶ λαφυσόμενον, καὶ
 ἐξαηλόμενον· ὑπὸ εἶναι ἢ ὡς περ 315
 ματίας δροπίτης πεπεδημένον. Ζεῦς.
 Τί ἔστι ἀγανακτῆς κατ' αὐτῶν; διδάσκει
 ἡδ' ἄμρῳ καλῶν τὴν δίκην. οἱ μὲν,
 ὦν ὁ Τάμελος, ἄποιοι, καὶ ἄγευτοι,

- 320 καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχνηότες μόνον
 τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθέπερ ὁ Φειεύς, ἀπὸ
 τῆ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἀρπυιῶν
 ἀραιοῦσιν· ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωθῆναι ἐρῶ
 ἅψα πολὺ τῷ Τίμῳ ἐντευξόμενος. Πλῆ.
- 325 Ἐκτὴν δ' ὅτε παύσειαί ὥππῃς ἐκ κο-
 φίνος τειρυπηδῶν, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι
 μετὰ σπασθὲν ἐξαηλῶν, φθάται βυλό-
 μῃς τὴν ἐπιρρίον, μὴ ὑπέρσπλην
 εἰσσιῶν ἐπικλύτω αὐτόν· ὥς ἐς τὴν
- 330 Δαικίδα πύθον ὑδρεσθρήσει μοι δοκῶ,
 καὶ μάτῳ ἐπανήλθῃς τὴν κύτῃς μὴ σέ-
 γοιγῇ, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, χεῖδον
 ἐνχυθησομένης τὴν ἐπιρρίον· ἔτις εὐρύ-
 τερον τὸ σῶς τὴν ἔκχυσιν κεχηρὸς τὴν πί-
- 335 θῃ, καὶ ἀλώλῃς ἢ ἐξοδῇ. Ζεὺς. Οὐκ ἔστι
 εἰ μὴ ἐμδράξῃται τὸ κεχηρὸς τῷτο καὶ εἰς
 τὸ ἄταξ ἀναπτεπληρόν, ἐνχυθήσῃ ἐν
 βραχεῖ σῃ, βραδίως εὐρήσῃ τὴν διφθέραν
 αὐτῆς, καὶ τὴν δίκειαν ἐν τῇ τρυγί τῇ
- 340 πίθῃ, ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ πλατίζετ' αὐ-
 τόν. οὐ γὰρ μέμνησο, ὦ Ἐρμῆ, ἐπαίων
 σῶς ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆ
 Αἴτης, ὅπως τὴν κεραιὸν ἀκροήσαντες
 ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γὰρ τεθηγμένη αὐ-
- 345 τῇ δεισόμεθα.
- Ἐρ. Περίωμῃ, ὦ Πλῆτε, τί τῷτο;
 ὑποτκάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ γλυκύδα, ὦ
 τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλῆ.
 Οὐκ αἶν τῷτο, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μῶν
- 350 ἀπὶ παρὰ τὴν πεμφθῆς ὑπὸ τῷ Διὸς,
 ὅτε

ἐν οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ-
 φοτέρω, ὥς μάλιστα τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας,
 ἀεθληράσασθαι ἐνίοτε τ' ἀειμύον·
 ὁπότεν ἢ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πηλὸν
 ὄψῃ, πολὺ τ' ὀρέων ἀκύτερον. ἅμα γυν³⁵⁵
 ἔπεισεν ἡ ὕπληξις, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νεικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ γάδιον,
 εἰδὲ ἰδύνων ἐνίοτε τ' ἀετλῶν. Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ ἢ καὶ πολλὰς αἰ-
 εῖπεν ἔχοιμί σοι χθεὶς μὴν εἰδὲ ὄβολον³⁶⁰
 ὥς περὶ ὡδὴ βρόχον ἐχρησάς, ἄφνω ἢ
 τήμερον πλατῆς, καὶ πολυελεῖς, ἐπὶ
 λευκῇ ζεύγῃ ἐξελαύνοντάς, οἷς εἰδὲ καὶ
 ὄν· ὑπὴρξε πάπο· καὶ ὅμως πορφυ-
 ροί, καὶ χρυσόχειρες ἀειέρχονται, εἰδ³⁶⁵
 αὐτοὶ πισεύοντες, αἶμα, ὅτι μὴ ὅτι
 πλατῆσιν. Πλῦτ. Ἐλεῖσθ' οἷον τῆτ' ἐστίν, ὦ
 Ἑρμῆ, καὶ εἰ τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω
 τότε· εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων λῆ-
 σάμῃ με παρ' αὐτῶς, ἅτε πλαθοδότης,³⁷⁰
 καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὦν· δημοῖ
 γυν καὶ τῷ ἐνόματι. ἐπειδὴν τοῖσι με-
 κισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἑτέρῃ,
 εἰς δίκλιν ἐμβαλόντις με, καὶ καθύστη-
 νάμην ἐπιμελῶς, φορηθὲν ἀράμην μετ'³⁷⁵
 κημίζουσι καὶ ὁ μὴν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πε-
 ς οἰκίας ἀσκήσας, ὑπὲρ τὰ γόνατα
 παλαιᾷ τῇ ὀβείῃ σκεπόμενος, ἀειμά-
 χη· ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ ἢ οἱ ἐπιλπί-
 σαιτες ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀειμύονσι κηχηό-³⁸⁰
 τες, ὥσπερ τὴν χαλιδίαν ἀσσοπελομένην

τειρογόλες οἱ νεοταί· ἐπειδὴν ᾗ τὸ ση-
 μῖον ἀρκεῖται, καὶ τὸ λίτον ἐνληθῇ, καὶ
 ἡ δέλη· ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνατηρυχθῇ μετ' ὅ
 385 καὶ δὲσποτης, ἥτοι συλγῆς τις, ἡ κῆ-
 λαξ, ἡ καὶ ἀπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμι·, ὑπερυρημῶ· ἔτι τῶν γιάντων
 ἀντὶ ποικίλων καὶ παλαιοδῶν ἡδοῶν, ἀς
 ἦδη ἔξωρ· ὡς ὑπερέστηται αὐτῶ, μέγα
 390 τὸ μῖσθμα ὁ γυναι· ἀπλῶν, ἐκείν·
 μῶ, ὅστις ἂν ἡ ποίε, ἀρπασάμενος με αὐ-
 τῇ δέλτω, θεί· φέρων ἀντὶ τῆς Πυρ-
 ρίς ἡ Δρέμαν·, ἡ Τιθίς, Μεγακλῆς, ἡ
 Μεγάθυζ·, ἡ Πρώταρχ· μετονομασθεῖς,
 395 τὰς μάτῳ κεχηϊόας ἐκείνης εἰς ἀπλήλως
 ἀπὸ βλεπόντας καὶ ἀλιπῶν, ἀληθῆς ἄγοι·
 τὸ πίνθ·, οἷ· αὐτὰς ὁ θύν· ἐκ μυ-
 χῶ τ' σαγῶν δειφύγει, ὅτι ὀλίγον τὸ
 θέλεα καὶ ἀπῶν. ὁ ᾗ ἐμπετῶν ἀθρόως ἐς
 400 ἰμέ ἀπειράκαλ· καὶ παχύδεσμ· ἀνθρω-
 π·, ἔτι τῶν πῆδῳ πεφραγῶς, καὶ εἰ
 παρῶν ἀλλ· μασιζέει τις, ὅςθιον ἐφιστῶς
 τὸ ἔς, καὶ τ' μυλῶν ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 ἀσχυῶν, ὅτι ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐν·
 405 τῇ χάρισσι, ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρως ὑδρί-
 ζι, καὶ τὰς ὁμοδῶν μασιγοῖ, ἀπὸ περῶ·
 μῶ· εἰ καὶ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα ἔξισιν· ἄλλως
 ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἡ ἰππολογ-
 φίας ἐπιθυμήσας, ἡ κέλαξι ὡρῶν ἐαυ-
 410 τὸν, ὁμῶς, ἡ μὲν εὐμορφότερον μῶ
 Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχμέτερον ᾗ τ' Κί-
 κροπ· ἡ Κόδρα, συνιτώτερον ᾗ τ' Ὀδυσ-
 σίως,

σίως, πλησιώτερον ᾧ συνάμα Κροίσων ἐκ-
 καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ ᾧ χρόνῳ ἄθλιον ἐκ-
 χέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐν ποσσὶν ἐπισκευῶν, 415
 καὶ ἀρεπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνηλεγμένα.
 Ἐρ. Αὐτὰ περ χερσὶν φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπόθεν δ' ἐν αὐτόπῳ βαδίζης, πῶς ἔτι
 τυφλὸς ἂν εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς ἀφ-
 γινώσκεις, ἐφ' ᾧ εἰ σὺ ὁ Ζεὺς ἀποδείλῃ, 420
 κείνης εἶναι ᾧ πλατύνει ἀξίως; Πλῦ.
 Οἶδ' ὅτι εὐρίσκει με, οἳ τινὲς εἰσι; Ἐρ.
 Μὰ τὸ Δία εἰ πάντ' εἰ γὰρ Ἀερεϊδῶ
 καὶ λιπῶν, Ἰπποσίκῳ καὶ Καλλιᾷ παρθένῃ,
 καὶ ποσσὶς ἄλλοις Ἀθλῶσιν ἔδδ' ὁβολῶν 425
 ἀξίοις· πλὴν ἀλλὰ τί προήλθεις καὶ πεμ-
 φθείς; Πλῦ. Ἄνω καὶ κάτω παιῶμα
 παρνοσῶν, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὲς ἐμπι-
 σάν. ὁ δ' ᾧ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι παρτύχῃ,
 ἀπαγαγὼν ἔχῃ, σὶ δ' Ἐρμῶ ἐπὶ τῷ 430
 παρλόγῳ ᾧ κέρδης παρνοσῶν. Ἐρ.
 Οὐκ ἔτι ἐξηπάτησας ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε καὶ
 τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλατίζειν ὅπως ἂν
 οἴεσθαι ᾧ πλατύνει ἀξίως; Πλῦ. Καὶ
 μάλα δικαίως, ὦ γαθή· ὅς γε τυφλὸν 435
 ὄντα εἰδὼς, ἔπειμπει ἀναζητήσοιτα δυσ-
 εύρετον ἔτι χρήμα, καὶ παρποσσῶ
 ἐκλειλοιπὸς ἐκ ᾧ βίῃ, ὅπερ ἔδδ' ὁ Λυφ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυρὸν ἔτι καὶ
 μικρὸν ὄν. τοιγαρῶν ἄτι τ' ἢ μὴ ἀγα 440
 θῶν ὀλίγων ὄντων, ποιητῶν δ' πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόλῳ, ῥᾶσι
 εἰς τὰς τοιάτας ἐμπίπῳ παρῶν, καὶ
 σα-

σαγλυεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴθε πῶς,
 445 ἐπειδὴ καὶ ἀλίπρως αὐτὰς. ῥαδίως φεύγεις
 ἅκ' εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλῆτ. Ὁξυτερῆς
 τόλῃ πῶς καὶ δρετίπρως γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸ κινεῖν τὴν φυγῆς. Ἐρ. μὴ. Ἐτι δὴ μοι
 καὶ τῆτο δέπικονα· πῶς τυφλὸς εἶ,
 450 ῥέτελα γδ, καὶ πρῶτιτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς
 ἅκ' τοῖν σκελοῖν, τοτῆς ἐρασὰς ἔχεις,
 ὥς πάντας ἀπιδλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόεις μὴ, εὐδαιμονεῖν οἰεσθαι, εἰ καὶ
 ἀπιδύχοιεν, ἅκ' ἀνέχεσθαι ζῶντας· οἶδα
 455 γὰρ τινὰς ἅκ' ὀλίγους αὐτῶν ἔτα σὺ
 δυσέρωτας ὄντας, ὥς καὶ ἐς βαθυκῆτα
 πόνοι φέρουσι ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πείρων
 κατ' ἡλιβάτων, ὑπερρεσθῶσαι νομίζουσι
 ὑπὸ σῆ, ὅτι περ εἰδὲ τὴν δρεχλὴν ἰώρως
 460 αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ καὶ εὐ εἰ εὐ οἶδα ὅτι
 ὁμολογήσεις, εἰ τι ξυνίης σαρῆ, κερυ-
 σαγιᾶν αὐτῶν, ἐρωμῶν τοιῶτω ἐπιμεμη-
 νότας. Πλῆτ. Οἶδ γδ τοιῶτοι οἶός εἰμι ὁρᾶ-
 σθαι αὐτοῖς, χαλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 465 μοι πρῶτις; Ἐρ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε,
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆτ.
 Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄρσι. ἀλλ' ἢ ἄγνοια, καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσι αὐτῶν. ἔτι καὶ αὐτὸς, ὥς
 470 μὴ πατάσασιν ἄμορφον· εἶναι, πρῶτα πῶς
 πειθίμῳ ἐρασμῶν, ἀφ' ἡρῶν, καὶ
 λιθοκῆλων, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυ-
 χὰ ὡς αὐτοῖς· οἱ καὶ αὐτοπρῶτα οἰόμην
 ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπιδύχου
 μὴ

μὴ ἐντυγχάνοις· ὡς εἶγε τις αὐτοῖς ἔλον475
 ἀπ' αὐτῶν, ἐπέδειξέ με, ὅλοι ὡς κα-
 τεγίνωσκον αἱ αὐτῶν, ἀμεινύτοις τὰ
 τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνθρώπων, καὶ
 ἀμόρφων περὶμάτων. Ἐρ. Τί ἐν καὶ ἐν
 αὐτῷ ἤδη τῷ πλατύνει γυμνασμοί, καὶ τὸ480
 προσωπεῖον αὐτὸ τοῦ σώματος ἐτι ἐξαπα-
 τῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτῆς,
 θάττοι αἱ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον
 αὐτοῖς; ἔ γ' οὐ καὶ τότε ἀγνοῖν εἰ-
 κὸς αὐτῆς, ὡς ἐπὶ χρυσῷ ἐυμορφία ἐστίν,485
 εἶδοσθαι τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλῆ. Οὐκ ἐλί-
 γα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ αὐτὸς τὸτό μοι συνα-
 γωνίζεσθαι. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλῆ. Ἐπειδὴ
 τις ἐντοχὴν τοπρῶν, ἀναπιτάσας τὴν
 δύσιν ἐσδέχεται με, συμπαρεστέρηται490
 μετ' ἐμὴ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ
 ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὁ
 βροχίς, καὶ ἀπάγη καὶ ἄλλα ἄλλα·
 ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καὶ ἀληθεύς τὴν
 ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐ θαυμαστά, καὶ495
 ὀρέγεται τῷ φευκλῶν· καὶ μετ' ἀπάντων ἐκεί-
 νων πατέρων τῷ εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθη-
 πε, δορυφορέμμοι ὑπὸ αὐτῶν· καὶ πάντα
 αὐτοῖς πάθοι αἱ, ἢ ἐμὲ αὐτῶν ὑπο-
 μένειν ἄν. Ἐρ. Ὡς ἡ λείψαι, ὦ Πλῆτε,500
 καὶ ὀλιγοῦρος, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ ἀφ-
 φευκτικὸς ὑδερμίαν ἀνιλασθὼν παρεχόμε-
 νος βιβάσαι, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ
 ὄφεις ἀπὸ τῶν δακτύλων δραπέτεύεις, οὐκ
 οἶδα, ὅπως· ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης505
 τε,

- τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα
ἐκπιφυλάξαι ἐξ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑκα-
στα, ὡς πλησιάζαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπλυνθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
51 ἤδη φλυαρῶντας ἡμᾶς πρῶγμα ἕ μικρὸν
διέλαθε. Πλῆ. Τὸ ποῖον; Ἑρ. Ὅτι ἔ-
θυσαν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ ἔδῃ
μάλις. Πλῆ. Θάρρῃ τέλῃ γε ἔτεκα· ἐν
τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
515 ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδοι μύθων ἐπικλειστά-
μῳ τῷ θύρῳ· ἀνοίγειν δὲ μηδενί. ἢ μὴ
ἐμῷ ἀκρόσῃ βοήσαντο. Ἑρ. Οὐκ ἔν-
ταίω μῶν ἤδη τ' Ἀλτικῆς· καὶ μοι ἔπερ
ἐχόμενον τ' χλαμύδον, ἄχρῃς ἂν πρὸς
520 τῷ ἔχαιται ἀφίκωμαι. Πλῆ. Εὖ ποιεῖς,
ὦ Ἑρμῆ, χειρῶν γὰρ ἐπεὶ ἤγε ἀπλῆ-
πης με, Ἵπερβολῇ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμ-
πισθῆμαι πεισθῶν· ἀλλὰ τίς ὁ φόβος
ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον; Ἑρ.
525 Ὁ Τίμων ἔτος σκάπηδ' ἀπλοῖον ὀρεῖον καὶ
ὑπέλιθον γῆδιον. παπῶν, καὶ ἡ πενία
πάρει, καὶ ὁ πόνος ἐκείνῳ· ἡ καρ-
τερία δὲ, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ
ὁ τοιῶν ὅχλος τ' ὑπὸ τῷ λιμῷ τάλτο-
530 μῶν ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τ' σῶν δο-
ρυφόρων. Πλῆ. Τί ἔν' οὐκ ἀπαλαττόμε-
θα, ὦ Ἑρμῆ, τῷ ταχίστῳ; ἢ γὰρ ἂν τι
ἡμεῖς δοῦσαι μῶν ἀξιόλογοι πρὸς ἀνδρῶν ὑπὸ
τηλικῶν τραποπέδων πεισθημένοι. Ἑρ.
535 Ἀλλ' ὅς ἐστι τῷ Δίῳ· μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔν-
Πει. Ποῖ τῶτοι ἀπάγεις, ὦ Ἀργεφόντα,
χει-

χειραγωγῶν ; Ἐρ. Ἐπὶ ταῦτοι ἤ Τι-
 μονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πιν. Νῦν
 ὁ Πλῆτ' ἐπὶ Τίμονα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ
 κακῶς ἄγοιζα ὑπὸ τῆς τρυφῆς ἀρχαλαβῆ· 540
 σα, ταῖσι δ' ἀδύτα, τῇ σοφίᾳ, καὶ
 τῷ πόνῳ, χυναῖον ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον
 ἀπέδειξα; ἔσως ἄρα εὐκαταφρόνητ' ὑμῖν
 ἢ πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητ', ὥστ' ὁ
 μόνον κτῆμα εἶχον ἀφαιρεῖσθαι με, ἀπερ- 545
 βῶς πρὸς ἀριλὴν ἐξεργασμῶν, ἢ αὖθις
 ὁ Πλῆτ' ἀρχαλαβῶν αὐτὸν, ὕβρι καὶ
 τύφῳ ἐφχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
 θακῶν, καὶ ἀγχιῇ, καὶ ἀνότητι ἀποφῆας,
 λῦπῳ πάλιν ἰμοὶ ῥάκ' ἤδη γεγνημένοι· 550
 Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῷ Δίῳ.
 Πιν. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς ἤ, ὦ πόνη,
 καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ
 μοι· ἔτ' ἤ τάχα εἰσελαί, οἷαν με ἔσαν
 ἀπλείψῃ ἀγαθῶν συνεργόν, καὶ διδάσκα· 555
 λοι τῶ ἀρίστων, ἢ συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ
 σῶμα, ἱρρωμέν' ἤ τὴν γνώμην διεπέ-
 λεισιν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀπεβλέπων· τὰ δ' ὅτε καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ εἰς, ἀλλότρια ὑπολαμ- 560
 βάντων. Ἐρ. Ἀπέρχομαι· ἡμεῖς ἤ παρσίω-
 μεν αὐτῷ. Τί. Τίνες εἰσὶ, ὦ κατάρτατοι;
 ἢ τί βυλόμηναι δεῦρο ἤκει, ἄνδρα ἐργά-
 τῳ καὶ μισθοφόρῳ ἐνοχλήσονται, ἀλλ' ὅ
 χαίροντες ἄπιε, μιᾶρὲ πάντες ὄντες· ἐγὼ 565
 γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλω τοῖς βώ-
 λοις καὶ τοῖς λίθοις συνερείψω. Ἐρ. Με-
 δα-

δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ὃ γὰρ ἀν-
 θρώπῳς ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς
 570 εἰμι, ὅτ' ὃ Πλῦτον· ἔπεμψε δ' ὁ
 Ζεὺς ἐπαχέσας τ' εὐχῶν, ὥστε ἀγαθῇ τύ-
 χῃ δέχῃ τ' ἔλθῃ, λάτῃς τ' πόσιων. Τί.
 Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ
 ὄντες, ὡς φασί· πάντας γὰρ ἄμα καὶ θεὸς
 575 καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τρυφὴν δ' ἢ τυρρὸν,
 ὅσις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρέψει μοι δοκῶ τῇ
 δίκηλῃ. Πλῦ. Ἀπίωρμ, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς
 τῷ Διὶ· μελαγχολᾷ γὰρ ὁ ἀνθρωπῶς ὃ
 μελέως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθῃ
 580 παρ' ἐλαδῶν. Ἑρ. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τί-
 μων· ἀλλὰ τὸ πάντα τῷτο ἄγχιον, καὶ
 > τρυφὴν καὶ τυρρὸν, πρὸς τῇ τῷ χερὶ
 λήβῃ τῷ ἀγαθῷ τύχῃ, καὶ πλῦτον
 πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίῳ τὰ πρῶτα, καὶ
 585 ὑπερέρα τ' ἀχρεῖται ἐκείνῳ· μόνον αὐ-
 τὸς εὐδαιμονῶν. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι·
 μὴ ἐνοχλήτῃ μοι· ἱκανὸς ἰμοὶ πλῦτον ἢ
 δίκηλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονιότατός εἰμι
 μηδεὶός μοι πλησιάζοντι. Ἑρ. Οὕτως
 590 ὦ τῶν ἀπανθρώπων; Τόιδε φέρω Διὶ μῦ-
 θον ἀπλῶς τε, καὶ κρυφίον τε· καὶ μὴ
 εἰς ἣν μισάνθρωποι μὲν εἶναι σε, τρυφῶν
 ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεποιθῶς, μισόθειον δ'
 μηδαμῶς, ὅπως ἐπιμελεσθῶν σε τ' εἶδῃ.
 595 Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ
 Διὶ, πλείστη χάρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 ταυτοὶ δ' ἢ Πλῦτον σὺν ἂν λάβοιμι. Ἑρ.
 Τί δὲ; Τί. Ὅτι καὶ πάλα μνηστῆρι κακῶν
 μοι

μοι αἴτιον ἔστι κατίση, κόλαξί τε
 ὤχρδης, καὶ ἐπιβύλης ἐπαγαγών, καὶ ὅοο
 κῖον ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καὶ
 φθείρας, καὶ ἐπίφθορον ἀπιφῆνας. τέλει
 ᾧ, ἄφνω καὶ λιπὼν ἔτως ἀπίσως, καὶ
 ὠροδοικῶς. ἡ βελτίση δὲ πενία, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καὶ γυμνάσασα, 605
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ὠροσμι-
 λῶσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοισι παρεῖχε,
 καὶ τὸ πολλῶν ἐκείνων καὶ φρογῶν ἐπαί-
 δευεν, ἐξ αὐτῶ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτή-
 σατά μοι τὸ βίον, καὶ δείξασα ὅτις ἦν ὁβίον
 πλῆτον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ θωπεύων,
 ἔτε συκροφάνης φοβῶν, ὃ δῆμον παρη-
 ξυθείς, ὅκλ' ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήτας,
 ὃ τύραννον ἐπιβυλεύσας ἀφελείσθαι δύνασθαι
 ἂν ἐρρωρῆτον τοιγαρῶν ὑπὸ τῷ πόνοι, 615
 τρυτοὶ τὸ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμε-
 νον, ὃδὲν ὁρῶν τὸ ὧν ἔσθ' ἐκκῶν, ἱκανῶ
 καὶ λῆξεκῇ ἔχω τὰ ἄλφριζα ὤχρδ' ὃ δι-
 κέλης· ὥςτε παλίνδρομον ἄπιθι, ὃ Ἑρ-
 μῆ, τὸ Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῳ· ἐμοὶ 620
 δὲ τῷτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβη-
 δὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. Ἑρ. Μηδαμῶς,
 ὃ γαθέ· ὃ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτιθήνιοι
 ὡς οἰμωγῶν· ἀλλ' ἴα τὰ ἐργίλα ταῦ-
 τα, καὶ μετρηκῶδη, καὶ τὸ Πλῆτον πα- 625
 ράλαβε· ἔτοι λῆξελήϊά εἰσι δῶρα τὰ
 ὤχρδ' ὃ Διός. Πλῶ. Βέλη, ὃ Τίμων,
 δικαιολογήσομαι ὡς σί; ἡ χαλιπαί-
 νεις μοι λέγοισι; Τί. Λέγε· μὲ μακρὰ
 μὲν

- 630 μέντοι, μὴδὲ μὲν ἀποσιμίων, ὅπως οἱ
ἐπίτετατοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλί-
γα λείγοντα ἀλλὰ τὸ Ἑρμῶν τετονί. Πλῦ.
Ἑχρῶν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔγω
πολλὰ ὑπὸ σὺ κατηγορηθῆναι· ὅμως ἢ ὅρα
635 τί σε, ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἐμὲ ἡδί-
σαν ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς,
καὶ ἀρεδείας, καὶ σεφάνων, καὶ τ'
ἄλλης τρυφῆς· ἀείδω δέ τοι καὶ
ἀοίδιμοι· δι' ἐμὲ ἡδῶτα, καὶ ἀειπαύδας·.
- 640 οἱ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τ' ἐγλάκων πέπονθας,
αἰκίτι· ἐγὼ σοι· μάλλον ἢ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τῷτο ὑπὸ σὺ, διότι με ἔγως ἀτίμως
ὑπέβαλλες ἀνδράσι κατάρτοις, ἐπαιῶσι,
καὶ κατὰγοπτεύουσι καὶ πάντα τρόποι ἐπι-
645 βλαύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφη-
δα, ὡς ἀρεδείδωκά σε. τὴν αἰτίαν ἢ αὐτὸς
ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόποι ἀπειλαθεῖς
ὑπὸ σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλῶν ἐξωθεῖς τ'
οἰκίας· τοιγαρὶν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος·
- 650 ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι πε-
νία ἀειτίθαι· ὥς μάρτυς ὁ Ἑρμῆς
ἔγῳ, πῶς ἐκέλευον τὸ Δία, μήθ' ἦκειν
ᾧδ' ἄ σέ, ἔγω δυσμάρτυς μοι ἀρεσεινῶς-
μένιον. Ἑρ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτα,
- 655 οἱ· ἤδη γεγλήνηται; ὥς θάρρῳν ξυνδιά-
τρεβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς
ἔχεις· σὺ ἢ τὸ θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ
δικίᾳ, ὑπακύνειται γὰρ ἐμδοθήσαιντί σοι,
τί. Πείθειν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις πλῦ-
660 τητίν· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ἐπό-
ταν

ται οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς 665
 οἶά με προέμαζα ἐμβαλεῖς τ' κακοδαίμονα,
 ὃς ἄχρη νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυ-
 σὸν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας,
 καὶ τοσαύτας φογντίδας ἀναδέξομαι. Ἐρ.
 Ὑπόσθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλε- 670
 πὸν τῦτο, καὶ σὺν οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κέ-
 λακες ἐκείνοι ἀφ' ἑαυτῶν ὑπὸ τ' φθόνου
 ἐγὼ τ' ὑπὲρ τῷ Αἰγίλῳ ἐς τ' ἔργον ἀναπλή-
 σομαι. Πλῆ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τ' πλεῶν· σὺ 675
 τ' αὐτῶν περὶ μὲν ἀναπέμψω γάρ σοι τ'
 θησαυρὸν ἀπελθὼν· μάλλον τ' καί· Σέ
 φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπ' ἄκυστοι Τίμωνι
 ταῦτά, καὶ πάρεχε σιαυλὸν ἀνελέσθαι·
 σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας κατὰ φέρον· 680
 ἐγὼ τ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. Ἄγε δὴ,
 ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶστον σιαυλῶ, καὶ
 μὴ κάμης ἐκ τ' βάθους τ' θησαυρὸν ἐστέρ-
 φαις ποσκαλυμένη· ὦ Ζεῦ τερέστι, καὶ
 φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ περδῶε, πό- 685
 θει χρυσίον τοσῶτον; ἦ πῃ ὅναρ ταῦτά
 ἐστὶ; δέλφιν γὰρ μὴ ἀνθεκκας εὖρω ἀεγρό-
 μιν· ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον,
 ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τῷ πρῶτον ὑ-
 περήδιστον· ὦ χρυσὲ, δεξιῶμα κάλλιστον 690
 βροτοῖς· αἰθόμιμον γὰρ πῦρ ἄτε δ' ἀπρέπεις
 καὶ ὑπέρω, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐλθέ, ὦ φίλ-
 τατε, καὶ ἐρασιμιάτατε· νῦν πείθομαι γέ καὶ
 Δία πολὺν γλυέσθαι χρυσόν· τίς γὰρ σὺν
 ἂν παρθένῳ ἀναπιπταμένοισι τοῖς κόλποις 695

- ὑποδείξειτο ὅτι καλὸν ἐρατὴν Διὶ
 τέγας καθάρειν; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσι,
 καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἶδεν ἄρα
 ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνος πλῆ-
 700 τον, ὃν γε εὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι· ὦ
 Δικεῖα, καὶ Φιλτάλῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ
 Πανὶ τῶντων ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη
 πᾶσαν πελάρῃ τῷ ἐχατιᾷ, πυργίον
 οἰκδομητάρῃ ὑπὲρ τῆς θησαυρῶ, μόνῃ
 70 ἱμοὶ ἱκανὸν ἐν Διαιτᾷ, τὸ αὐτὸν καὶ
 τάφον ἄπθανόν ἐξεν μοι δοκῶ· δεδόχθαι δὲ
 ταῦτα, καὶ νιομοθετήσθαι πρὸς τὸ ἐπίλοιποι
 βίοι, ἀμιξία πρὸς ἄπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπερψία· φίλῃ δὲ, ἡ ξένῃ, ἡ ἑταῖρος,
 710 ἡ ἐλίσσ βωμὸς, ὕβλῃ πολὺς· καὶ τὸ οἰκτε-
 ραὶ δακρύοντα, ἡ ἐπικερῆσαι δεομένη,
 τῶ ῥα νομία καὶ κατὰ λυσις τῶ ἐθῶν· μονήρης
 δὲ ἡ διαίτη καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλῃ
 εἰς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ
 715 ἐπίβουλοι καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὲς αὐτῶν,
 μίσημα· καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἄπρῃς
 ἡ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδραγῶν λιθίνων, ἡ
 χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν ἀφαιρέτωσαν· καὶ
 μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 720 σπονδὰς σπεινόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρῃ ἔσθαι
 πρὸς αὐτὸς· φυλέλαι δὲ, καὶ φράτορες,
 καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτῇ, ψυχρὰ,
 καὶ ἀνωφελὴς ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν
 φιλοτιμήματα· πλετεῖω δὲ Τίμων μόνῃ,
 725 καὶ ὑπερρεφίῳ ἀπάντων, καὶ τρυφᾷ
 μόνῃ κατ' ἐαυτὸν, κηλακείας καὶ ἐπαίνων
 φορ-

φορτικῶν ἀπηλαλμύ⁹, καὶ θείοις θυέτω,
 καὶ εὐωχεῖται μόν⁹, ἑαυτῷ γαίται καὶ ὁ-
 μορ⁹ ἐκείων ἢ ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν
 δεξιῶσα⁹ αὐτῶν δεδόχθω, ἣν δέη λησθαι, ἥ730
 αὐτῷ εἴφανι ἐπεισεκείν· καὶ ὄνομα μὲν
 ἦτο ὁ Μισάνθρωπ⁹ ἡδιστοί· ὃ τρόπῳ ἧ
 γνωρίσμα⁹, δυσκολία, καὶ τρυφύτης,
 καὶ σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπειθροπία·
 οἱ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ληφθαιρόμην,735
 καὶ σβενύσαι ἰκετεύοντα, πίστη καὶ ἐλπίς
 καὶ σβενύσαι· καὶ ἦν τινα ὃ χειμῶν⁹ ὁ
 ποταμὸς ὠρᾷ φέρη, ὁ ἧ τὰς χεῖρας ὀρί-
 γων, ἀντιλαδῖσθαι δέηται, ὡθῆν καὶ τῦτοι
 ἐπὶ κεφαλῶν βαπίζοντα, ὡς μὲν ἀνακύ-740
 ψαι δυνήσῃ· ἔτω γὰρ ἀνὴρ τὸν ἴστω ληλά-
 βειν· εἰσηγῆσθαι ἢ νόμον Τίμων· Ἐχε-
 κρετίδω Κολυτίτῃς, ἐπειψήφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶπεν· ταῦτα ἡμῖν δι-
 δόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμδύμωμ αὐτοῖς·745
 πλὴν ἀλλὰ ὡς πολλοὶ ἀνὴρ ἐποιήσάμην
 ἀπασιν γνώμῃ πως ταῦτα γνῶσθαι, διότι
 ὑπερπλητῶ· ἀσχόνη γὰρ ἀνὴρ τὸ πρᾶγμα
 γνῶσις αὐτοῖς· καίτοι τί τῦτο; Φεῦ ὃ
 τάχως, πᾶσι χάσθαι συνθίβει κεκοινισμένοι,750
 καὶ πνευστῶνις, ἐν οἷς ὅθι ἐσφραινό-
 μνοι ὃ χρυσίον· πότῃ ἔνι ἐπὶ ἢ πάγον
 τῦτοι ἀναδῶς ἀπειλαύνω αὐτὸς τοῖς λί-
 θοις, ἐξ ὑπερδεξίαν ἀεροβολιζόμενοι;
 ἢ τόγῃ τοσούτοι ὠρᾷ οἰομένην εἰσάπαξ755
 αὐτοῖς ὁμιλήσας, ὡς πλείον ἀνιῶντο
 παρρηγόμην; τῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινοι,
 ὅτε

- ὥς τε δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς ὑποστάσεις·
 Φέρι ἰδὼ· τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος
 760 ἰσὶ; Γιαθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος ἔρατον
 αἰτήσαντί μοι ὀρίξας τὸ βρόχον, πίθας
 ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκώς· ἀλλ'
 εὖ γε ἰποίησεν ἀφικόμην· οἰμώξεσθαι γὰρ
 πρὸς τὸ ἄλῃον. Για. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς
 765 ὅσον ἀμελήσωσι Τίμωνος ἀγαθὸν ἀνδρὸς
 οἱ θεοὶ; χαῖρε, Τίμων εὐμορφώτατε, καὶ
 ὑδριε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ. Νὴ
 καὶ σύ γε, ὦ Γιαθωνίδη, γυπῶν ἀπάν-
 τω βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτετριπτό-
 770 ται· Γιαθ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε·
 ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοὶ
 ἄσμα τὸ νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κη-
 μίζων· Τίμ. Καὶ μὲν ἔλεγείᾳ γε ἄσθ
 μάλα περὶ παῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικίᾳ.
 775 Γιαθ. Τί τῷτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρμα· ὦ Ἡράκλεις· ἰδὲ, ἰδὲ. ὦσκαλῶ-
 μάς σε τραύματι· εἰς Ἄρκειον πάγον. Τίμ.
 Καὶ μὲν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φέρι
 τάχα ὦσκαλῶσθαι με. Γιαθ. Μηδαμῶς·
 780 ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασθαι, μι-
 κρὸν ἐπιπάσας τὸ χρυσίον· δεινὸς γὰρ ἰχαι-
 μὸν ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τίμ. Ἔτι μένεις;
 Γιαθ. Ἀπειμι· σὺ δ' ἂν χαίρῃς, ἔτω
 σκαῖος ἐκ χρηστῶ γλυκόμην. Τίμ. Τίς
 785 ἄτῃς ἐστὶ ὁ ὠσσίων, ὁ ἀναφαιαντίας;
 Φίλιαδης, κηλάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
 ται· ἔτος δ' παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ καὶ δύο τά-
 λαν

λανθῶ μισθὸν ἔῃ παῖν, ὁπότε ἄσπιδά με,
 πάντων σιωπῶντων, μόνῳ ὑπερεπήσειν, 790
 ἐπαμοσάμεν ὠδινότερον εἶναι ἢ κύκλῳ,
 ἐπεὶ δὴ νοσῶντα πρῶτον εἶδέν με, καὶ παρῶν
 ἐπικυρίας δειόμεν, πληγὰς δὲ ἄλο-
 γαῖς παρσιέτεται. Φιλ. Ὡς ἂν αἰσχυ-
 ρίας· ἵν' Τίμονα γνωρίζεις; ἵν' Γναθονί 795
 δης φίλῳ καὶ συμπότῃ; τοιγαρὶν δίκαια
 πέποιθεν ἔσθ' ἀχάριστος ὢν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλας ξυνήθεες, καὶ ζυνέφηβοι, καὶ δημό-
 ται, ἔμμεν μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾷ
 δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ διάποτα, καὶ ὅπως 800
 τὴν μιανὴν τύτῃς κόλακας φυλάξῃ, τὴν
 ἐπὶ τῇ τραπέζῃς μίνοι, τὰ ἄλλα δὲ, κα-
 ρέων ἔδην ἀφ' ἑσθλῶν. ὅσον ἔτι πιτυῖται
 ἢ ἵν' ἔδωκε· πάντες ἀχάριστοι, καὶ ποιη-
 ροί· ἐγὼ δὲ τάλασθ' οἱ σοὶ κημίζω, ὥς 805
 ἔχοις παρὰ τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι,
 καὶ ὅδ' ἤδη πλησίον ἤκιστα ὥς πλα-
 τοῖς ὑπερμεγέθη τινα πλῆτον· ἤκω τοι-
 γαρὶν ταῦτά σε νυθετήσω· καὶ ταῖς σὺ γε
 ἔτω σοφὸς ὢν, ἔδην ἴσως δέησῃ ἢ παρ' 810
 ἐμῷ λόγῳ, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον πα-
 ρησιέσθαις ἔστι. Τίμ. Ἐσθ' ταῦτα, ὦ
 Φιλιάδην· πλὴν ἄλλα παρσιθι, ὥς καὶ σὲ
 φιλοφρονησομαι τῇ δικίᾳ. Φιλ. Ἄνθρω-
 ποι, κατέαγα ἔκ κενὴν ὑπὸ ἔῃ ἀχαρὲ 815
 εἶναι, διότι τὰ συμφέροντα ἐνθέτῃ αὐτόν·
 Τίμ. Ἰδὲ τρίτῳ ἔσθ' ὁ ῥήτωρ Δημίας
 παρσιέχων, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγραψὴς ἡμέτερον εἶναι λέγων· ἔσθ'

- 820 ἰκκαίδεκα παρ' ἡμῶν τάλαντα μίᾱς ἡμέρας
ἐκλίσας τῇ πόλει, καὶ διδύκατο γῶ, καὶ
ἰδίῳ ὅσῳ ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐλεήσας
ἰλυσάμην αὐτόν· ἐπεὶ δὲ πρῶτον ἔλαχε
τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ ἀφαιρέμεν τὸ θεωρικόν,
825 καὶ γὰρ παροῦσθαι αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, ὅσῳ
ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με· Δη. Χαί-
ρει, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος ἔχῃς,
τὸ ἔρεσμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρῶτον τῶν
Ἑλλάδων· καὶ μὴ πάλα σε ὁδῆμα ζυγεῖν
830 λεγόμενον, καὶ αἰ βελαὶ ἀμφότεραι ὥρε-
μασι· πρῶτον δὲ ἄκρως τὸ ψήφισμα,
ὃ ὑπερσὺ γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ
Ἐχικρατίδης, Κολυτίτης, ἀνὴρ ἔμεινον
καλὸς καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ὅτε
835 ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὥστε πάντα χρόνιον
ἀφαιρῇ τὰ ἄρματα πρὸ τῆς πόλεως,
περίκηκε δὲ πῦρ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμοι ἐν
Ὀλυμπίᾳ μίᾱς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι
καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμ. Ἀλλ' ὅδ' ἔστι
840 ἰθὺς ὁρῶντα ἐγὼ πάποσι εἰς Ὀλυμπίαν. Δημ.
Τί ἐν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ
πολλὰ παροῦσθαι ἄμεινον· καὶ ἡλείψετε
δὲ ὑπερσὺ πόλεως πύρρως πρὸς Ἀχαρ-
νέας, καὶ κατέκρηψε Πελοποννησίῳ δύο μοί-
845 ρας. Τίμ. Πῶς; ἀλλὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν
ὅπλα, ὅδ' ἐπαινεῖται ἐν τῷ κατὰ λόγον.
Δη. Μίτρεα τὰ πρὸς αὐτῷ λέγεις· ἡμεῖς
δὲ ἀχάριστοι ἐν εἴημεν ἀμνημονεύτες· ἔτι
καὶ ψήφισμα γράφον, καὶ συμβου-
850 λείων, καὶ στρατηγῶν, ὃ μικρὰ ὠφέλησε
τῷ

τῷ πόλει· ἐπὶ ταῖσις ἅπασιν δέδοκται
 τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ
 καὶ φυλαῇ, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ
 πᾶσι, χρυσῷ ἀναστήσαι τὸ Τίμωνα ὡς
 τῷ Ἀθλῳᾷ ἐν ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν⁵⁵
 τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σφραῖσαι αὐτὸν χρυτοῖς σε-
 φάεισι· ἔπειτα, καὶ ἀναρχεῖσθαι τὰς σε-
 φάεις σήμερον Διονυσίαις τετραγῶδεις και-
 νοῖς· ἀρχέσθαι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον⁶⁰
 τὰ Διονύσια· εἶπε τῷ γνώμῳ Δημῖας
 ὁ ρήτωρ συζητῆς αὐτῷ, ἀγχιεὺς, καὶ
 μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ρήτωρ ἄριστος
 ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπότε ἂν
 ἐθέλοι· ταῦτ' ἔτι μὲν ἦν σοὶ τὸ ψήφισμα·⁶⁵
 ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸ ὕον ἐβαλόμεν ἀγαγεῖν
 ὡς σὲ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τί-
 μονα ἀνόμακα. Τίμ. Πῶς, ὦ Δημῖα,
 ὃς ἂν γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰ-
 δέναι; Δη. Ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢν διδῶς δέας,⁷⁰
 εἰς νείαται, καὶ παιδοποιήτομαι· καὶ τὸ γλυ-
 κητόμορον, ἄρρην γὰρ ἔσται, Τίμονα ἤδη
 καλῶ. Τίμ. Οὐκ εἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι,
 ὦ ἕταρα, τηλικαύτῳ παρ' ἐμὲ πλη-
 γῶν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι. τί ταῦτο;⁷⁵
 τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπεις
 τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος,
 ὡς ἄσος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τῷ
 δίκῳ, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τῷ ἀκρό-
 πολει ἐνέπρησας. Τί. Ἀλλ' ἐν ἐμπέ-⁸⁰
 πρησαι, ὦ μιὰρ, καὶ ἀκρόπολις· ὥστε
 δῆ-

- εἴλος εἰ συκαφανῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλατεῖς, ἢ ἐπιεσόδομον διορύξας. Τίμ.
 Οὐ διώρυκται εἰς ἔτῳ· ὥστε ἀπίθανά σ'
 885 καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθήσεταί μεν ὕστε-
 ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
 Τίμ. Οὐκ ἔν καὶ ἄλλω λάμβαναι. Δη Οἶμοι
 τὸ μετὰ φρενον. Τίμ Μὴ κέκρυχθαι· κα-
 τοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ καὶ γε-
 890 λοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μοίων μοίρας καὶ ἀκρόψας ἀνοπλῶ, ἐν δὲ
 μιᾶν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας· μάτῳ
 γὰρ ἂν ἦν νεικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 πάλῳ· ἀλλὰ τί τῷτο; εἰ Θερασυκλῆς ὁ
 895 φιλόσοφῳ ἔτῳ εἶναι; εἰ μὲν εἰ ἄλλῳ·
 ἐκπιτάσας γὰρ ἢ πάγωνα, καὶ τὰς ἐφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόρμος τι πρὸς αὐ-
 τὸν, ἔρχεταί, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασι-
 σοδημῶν τῷ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κήμῳ,
 900 Αὐτοδορίας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις
 ἔγραφει· ἔτῳ ὁ τὸ χῆμα εὐσταλῆς, καὶ
 κῆσμι τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῷ
 ἀναβολῇ, ἔσθαι μυρία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τῷ ἡδονῇ χαιρόνῳ κατηγο-
 905 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρχεῖς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ
 λυσσάμην ἀφίησις ἐπὶ τὸ δαίπνοι, καὶ ὁ
 παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 τὸ Λίθης ὕδαρ ἐκπιῶν, ἐπαιτιωτάτῳ ἐπι-
 910 δαίκνυται τοῖς ἐσθινοῖς ἐκείνοις λόγοις,
 πρὸς ἀπᾶσι ὡς περ ἐκτῶν τὰ ὅψα, καὶ τῷ
 πλησίον πρὸς ἀκωνιστόμην, παρύκης τὸ γό-

νειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἰμφορέμῃ, ἐπικεκρυφὸς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τῷ ἀριτῷ εὐρήσῃ περσοδοκῶν, ἀκρεβῶς τὰ 15
 τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀπσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγοι ἔμυλτωτῷ καὶ ἀλίποι· μεμψίμοι-
 ροὶ αἰ, ὡς τὸ πλακῆντα ὅλοι, ἢ τὸ σὺν μόνῳ τῷ ἄλλω λάβοι, ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφειλῶ μέθυσο, καὶ πᾶ- 20
 ροι, ἐκ ἄλλης ὡδῆς καὶ ὀρχηστῆος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς περσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι· τότε ἡ μάλισσα αἰ σαφροσύνης καὶ ἡ-
 σμιοτή, καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ὑπὸ τῷ 25
 ἀκρετῇ ποτηρῷ ἔχειν, καὶ ὑποτραυλίζων γιλοῖ· εἴτα ἔμελλε ἐπὶ τέτοις καὶ τὸ τελευταῖον, ἀρετῆμοί τινες ἐκφέρουσιν αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς συμποσίας τὴν αὐλητείδαν ἀμφο-
 τέρεσις ἐπειλημῆμον πλὴν ἀλλὰ καὶ ἡ 30
 φων, ὅθεν τὸ πρωτεῖον ὡς χαρῆσειεν ἂν ψεύτματῳ ἕνεκα, ἢ θρασυτή, ἢ φι-
 λαργυρίας· ἀλλὰ καὶ ἐχλάκων ἐστὶ τὰ πρῶ-
 τα, καὶ ἐπιτοκῆ περχειρότατα, καὶ ἡ
 γοητεία ὡς ηγῆται, καὶ ἡ ἀναισχυντία 35
 παρεμάρτε· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆ-
 μα, καὶ παιταχόθεν ἀκρεβῆς, καὶ ποικί-
 λως ὀντελής· οἰμώξειται τοιγαρῶν ἐκ εἰς
 μακρὸν χρηστὸς αἰ· τί τῆτο; παταγῇ, χρό-
 νῳ ἡμῖν θρασυκλῆς. Θραρυ Οὐκ ἔταυ- 40
 τὰ, ὡς Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῆ-
 γμα· ὡς περ οἱ τὸ πλεῖστον σε τιθηπότις,
 ὀργυρεῖα καὶ χρυσῷ καὶ δάπνῳ πολυτελεῖν

- ἐλπίδι συνιδραμήκασι, ἵπποδωμὸν τὴν 94
 945 λακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε
 ἀπλοῖκον, καὶ τὸ ὄντων κρινωνικόν· οἶδ' α
 γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 ἢ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἴ ποτε
 τρυφῶνι, ὀλίγον τὸ ἁλῶν· ποτὲν ἢ ἡ
 950 ἐνείακρον· ὃ δὲ τείδων ἔτ'· ἥς βέλτε
 πορφυρείδ' ἀμείναι· τὸ χρυσίον μὲν γὰρ
 ἔδεν τιμιώτερον τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψη-
 φίδων μοι δοκεῖ· σὺ δὲ αὐτῷ χάριν ἐσά-
 λην, ὡς μὴ ἀφθέρῃ σε τὸ κέκιστον
 955 ταῦτο καὶ ἐπιβυλότατον κλῆμα ὁ πλεῖστον,
 ὃ πολλοῖς πολλὰκις αἰτί' ἀνηκίσσων
 συμφορῶν γενητημύ· εἰ γάρ μοι πέ-
 θοιο, μάλιστα ὅλοι εἰς τὴν θάλατταν ἐμ-
 βαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγα-
 960 θῶ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλεῖστον ὁρᾶν
 δυναμύ· μὴ μείλοι εἰς βάθος ὃ γὰρ
 ἀλλ' ὅσον εἰς βαθύναις ἐπεμβᾶς, ὀλίγον
 πρὸς τὴν κυματωγῆς, ἐμὲ ὁρῶντ'· μόλις
 εἰ δὲ μὴ ταῦτο βέλτε, εὐ δὲ ἄλλαι τρόποι
 965 ἀμείνω καὶ τάχ' ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ
 τῆς οἰκίας· καὶ μὴδ' ὀβελόν αὐτῷ ἀνῆς,
 ἀφθιδὺς ἅπασιν τοῖς διομήμοις· ὧ μὲν,
 πέντε δεσχημάς· ὧ δὲ, μὴν· ὧ δὲ, τά-
 λαιον· εἰ δέ τις φιλόσοφ' εἴη, διμοι-
 970 ρεῖαν, ἢ τειμοιρεῖαν φέρεσθαι δίκαιον·
 ἐμοὶ δὲ, καίτοι σὺν ἑμαυτῷ χάριν αἰ-
 τῶ, ἀλλ' ὅπως μετὰ τὸν ἱταίρων τοῖς
 διομήμοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πῆχυν
 ἀπλήσας παρὰ τοῖς, ἔδ' ὅλως δύο με-
 δίμους

δίμινος χωρῶσαν Αἰγυπτιακός· ὀλιγαρχῇ 975
 ὃ καὶ μέτεται χρηρὲς εἶναι τὸ φιλοσοφῶ. καὶ
 μηδὲν ὑπὲρ τῷ πῆραν φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαινω ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ
 γὰρ τὸ πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῷ κε-
 φαλῷ ἐμπλήσω κοινῶν, ἐπιμετρέοντας 980
 τῇ δικέῃ. Θρασ. Ὡς δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τῷ κατάρτα ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τίμ. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν ὡς κέρκερα μαί-
 σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλὼ χοίρικας ὑπὲρ τὸ 985
 μέτρον τίτθρας. ἀλλὰ τί τῷτο; πολλοὶ
 ξυιέρχονται· Βλεψίας ἐκείνου, καὶ Λάχης,
 καὶ Γρίφων, καὶ ἑλως, τὸ σύνταγμα τὸ οἰμω-
 ξορμόων· ὥς τί σὺν ἐπὶ τῷ πέτραι ταύ-
 τῳ ἀνελθόν, τῷ μὲν δέκεσαν ὀλίγοι 990
 ἀναπαύει πάλας πεποιηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ
 πόρρωθεν αὐτός; Βλεψ Μὴ βάλλει, ὦ
 Τίμαν· ἄπιμῃ γάρ. Τίμ. Ἀλλ' σὺν
 ἀναιματί γε ὑμεῖς, ὡς δὲ αἶνι τραυμά 995
 ται.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

*Croesi, Plutonis, Menippi, Midae,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & convicius incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perditī o cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contrislo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas? PLUT. Haudquaquam, verum nolim vos dissidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis, sequar ægre faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certe, o Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro! SAR. Quanto vero ego luxu! MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne de-
nuo litigemus de istis. **CHA.** Supputemus,
Mercuri, nam de istis definire melius est,
& minus molestum. **MER.** Anchoram
mandanti tibi attuli quinque drachmarum.
CHA. Magno dicis. **MER.** At, per Pluto-
nem, quinque emi illam, & lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. **CHA.**
Pone quinque drachmas & obolos duos.
MER. Et acum ad (refarciendum) velum:
quinque obolos ego exsolvi. **CHA.** Etiam
hos appone. **MER.** Et ceram ad oblinen-
das navigii rimas, & clavos, præterea fu-
niculum, unde Hyperam fecisti: omnia
hæc duabus drachmis. **CHA.** Bene vero:
hæc vili emisti. **MER.** Hæc sunt, nisi
quid aliud me latuerit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te promit-
tis? **CHA.** Nunc quidem, Mercuri, fieri
non potest. Si vero pestis aliqua, aut bellum
multos demiserit, licebit tum lucrifacere
aliquid, mala fraude supputantem in turba
(mortuorum) portoria. **MER.** Proinde ego
nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Meri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisci illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbe abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damionem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videtur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpessi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scite lætat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somnias divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. **CALL.** Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptœodorum illum senem. **ZENOPH.** Orbum illum ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni annos senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manumis-

surum,

furum. ZEN. Quid igitur accidit ? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi igitur loti venissemus , duo jam puer cum pocula parata haberet , alterum Ptoeodoro , quod venenum continebat , alterum mihi , nescio quomodo deceptus , mihi venenum , Ptoeodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit , at ego protinus humi porrectus jacebam , suppositus videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides , Zenophanta ? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida sane , Callidemides , passus es : senex vero quid ad ista ? CAL. Primum quidem repentino casu paulum turbatus est : Deinde cum intellexit , opinor , quid factum fuerit , risit & ipse ad ea , quæ pocillator patraverat. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere , siquidem venisset tibi populari via tutius , etiamsi paulo serius.

Dialogus 5.

Simyli & Polystrati.

SIM. **V**Enisti tandem & tu , Polystrate , ad nos , postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Octo plus quam nonaginta , o Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta

annos ? ego enim , cum tu ferme septuaginta natus esses , vita decessi. POL. Quam suavissime , etsi tibi mirum illud videbitur , SIM. Mirum sane , si senex , & imbecillis , & orbus insuper prole , delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui : præterea quoque pueri mihi florentes erant multi , & mulieres mollissimæ , & unguenta , vinumque flagrans , & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc : ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi , o bone , ab aliis hæc bona : & mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti ; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine , o Polystrate , post me ? POL. Non equidem : verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo : amatores tune , ea cum esses ætate , dentesque quatuor haberes ? POL. Per Jovem optimos omnino civium : & quidem me senem , atque calvum , uti vides , lippientemque insuper , & mucro nares oppletum perlibenter colebant ; & beatus erat , si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam , ut Phao , Venerem è Chio transvexisti , quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse , & formosum de novo , atque amore dignum ? POL. Non : sed talis quum essem , perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL. Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos jubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis, istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricos numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens Cōdro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est : quin etiam Græciæ sit Imperator ; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**Œrichum illum divitem noverasne , o Diogenes , illum admodum opulentum , Corintho natum , cui tot erant naves onerariæ , cujus consobrinus Aristæas , & ipse dives ? Homericum illud in ore solebat habere : *Aut me confice tu , aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem , Crates ? CRAT. Hæreditatis causa uterque , cum essent æquales . Jamque testamenta publicaverant utrique , in quibus Mœrichus , si prior moreretur , Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat : Mœrichum autem Aristæas , siquidem ipse prior e vita decederet . Illa quidem erant (in tabulis) scripta , hi vero sese invicem colebant , & adulatione (alter alterum) superare contende-
 debat . Porro divini , sive futurum ex astris conjectarent , sive ut Chaldæi ex somniis , quin & Pythius ipse nunc Aristææ , nunc Mœricho victoriam præbebat , & modo ad

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasychem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti Iapygem, everfa navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ chœnices duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego a te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRA. T. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum hæ-

hæreditatem Antistheni successisse, tibi-
que eas longe etiam majores reliquisse. CRA T.
Verum istiusmodi opes aspernabantur, ne-
que quisquam nos coluit, hæredem se fu-
turum sperans, sed ad aurum omnes in-
tendebant oculos. DIOG. Nec injuria;
neque enim habebant, quo facultates ejus-
modi a nobis traditas acciperent, quippe
qui deliciis perfluerent tanquam putria
marsupia; ita ut si quando quis in illos in-
funderet vel sapientiam, vel dicendi liber-
tatem, vel veritatem, elaberetur illico &
efflueret, cum fundus continere non va-
leret: cujusmodi quiddam & Danaï Vir-
ginibus ajunt accidere, dum in dolium
pertusum haustam aquam important: at
iidem aurum dentibus & unguibus, omni-
que opere servabant. CRA T. Proinde nos
hic quoque nostras possidebimus opes: illi
vero huc venient, obolum duntaxat secum
ferentes, illumque tantum ad portitorem
usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (fis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, consimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes everstæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadvertisse

A 2.

tisse Achivos , quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi, Menippe, tecum philosophari : quapropter delecto loco , ubicunque velis , prosterne temet ac recumbe : ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere , tecum enim mihi cognatio quædam intercedit , cum & ipse sim canis , dic mihi per Stygem , qualis esset Socrates , cum descenderet ad vos ? Verisimile est autem te , Deus cum sis , non latrare modo , verum etiam humano more loqui , si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset , Menippe , omnino visus est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu ; nec magnopere mortem formidare , tanquam hoc ipsum vellet iis , qui procul à specus ingressu stabant , ostendere : postquam vero se demisit in hiatum , viditque caliginem hanc , simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi ; sicuti infantes ejulabat , suosque deplorabat liberos ; nihilque non faciebat in omni speciem sese convertens.

MEN.

MEN. Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque spectus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, argumentum (adeft) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec detrusi intraſtis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. SOLVE naulum, execrande. MEN. VOCIFERARE, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. SOLVE, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. HAUDQUAquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. AN est quispiam,   quidem

dem habeat? MEN. Sitne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem, scelestè, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur navigaveris tantam navigationem? MEN. Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa subducta navi commorare: quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At vero tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideo mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis, te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, o præclare, siquidem & sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum te solvere oportet; neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam reduc. CHA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco insuper accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, & Hecatæ coenam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irri-

irridens, ac dictæriis incessens, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpinæ.

PROTES. **O** Domine, & Rex, nosterque Jupiter, tuque o Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es? PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Ilio militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, o Protefilaë, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, o Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilaë, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciam. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, o Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistisque cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum? PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidisti, meamque affinem Alcestim dimisisti Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus II.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit? CNE. Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbum colebam mortis spe, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmularetur, eademque faceret. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. DAM. Non tantummodo, sed & te piscatore. Itaque dolum adversus te
ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ita videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu, Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Et propter regnum quidem, o Sinopenfis: quippe qui Cariae imperaverim universae, praeterea Lydiae quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniae partibus subactis; ad haec formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo e saxo ad vivam formam absolutissimo artifice expressis, adeo ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injuria tibi videor has ob res magnum spirare? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob haec ipsa. DIOG. Atqui, o formose Mausole, neque vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest: si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda: siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant: verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir præstantissime: nam Mausolus discruciatbitur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sôre constructum; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, num quod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat: verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo

tuo monumento, Car ^{ab}jectissime, celsiorem, ac firmiore in loco substructam.

Dialogus 13.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus, o Ajax, teipsum interfecisti, nosque omnes membratim concidere putasti, quid Ulysssem accusas? Ac paulo ante neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vatem consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu præteriisti. AJAX. Merito, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volebasne vero sine adversario esse, & sine pulvere omnes superare? AJAX. Quidni? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri, qui multo quam ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërtæ filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudicibus. AJA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulysssem sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis

functis imperare. Hæc certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vita præclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quam maxime res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre
ferre. Præterea videsne quot e sociis circa
te sumus? paulo post & Ulysses adveniet.
Afferit autem solatium societas hujus rei,
& quod non solus ea patiaris. En tibi
Herculem, Meleagrum, & alios admiran-
dos viros, qui quidem (ut puto) haud-
quaquam vellent redire, si quis eos ad
inopes & victus indigos mittat, ut illis
pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum
hæc quidem admonitio est: verum haud
scio, quo pacto eorum, quæ in vita agun-
tur, memoria me excruciat. Arbitror au-
tem & vestrum unumquemque ita affici.
Si vero non palam confiteamini, hoc ne-
quiores estis, quod tacite hujusmodi tole-
ratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed
longe tibi præstamus: quippe quod intelli-
gimus, quam sit inutile de iis rebus verba
facere. Silere enim & æquo animo su-
stinere omnia, concessum est nobis, ne
eadem optantes, tecum nos ipsos risui ex-
ponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud, o Pluto, justum,
me quidem obiisse triginta
B an-

annos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere hactenus? PL. Iustissimum sane, Terpsion, si quidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem.

TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus? PL. Nova (certe & inaudita) o Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit. TERPS. Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore innitatur, & mucro quidem nares, concretis autem fordibus oculos habeat ~~plenos~~, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, & a juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (resluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent: nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sapius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur: & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhietis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini: eaque res multis gratissima est: sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere: novam enim hanc artem excogitastis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant; qui enim liberos habent, a vobis non coluntur: quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant: postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant: filius autem & natura, ut æquum est, potuntur omnibus: illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentibus. TERPS. Vera quidem illa dicis: mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, &, cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans; quapropter ego jam mox illum existimans insensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivalet mei majoribus donis,

plurimumque præ curis infomnis jacebam ,
singula connumerans & disponens : hæc au-
tem ipsa , infomniam (dico) & curas , mo-
riendi mihi causa extiterunt : hic vero , cum
tantam mihi escam deglutiisset , adstitit ,
cum sepelirer , pridie , insuper irridens . PL.
Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives
simul & tales deridens ; neque prius tu mo-
riare , quam præmiseris omnes adultores .
TERP. Illud sane quam , o Pluto , mihi
suavissimum erit , si & Chariades prius mo-
riatur quam Thucritus . PLUT. Bono sis
animo , Terpsion , siquidem & Phidon , &
Melantus , & omnes ante ipsum vita dece-
dent iisdem (confecti) curis . TERPS. Pro-
bo ista : vivas diutissime , Thucrite .

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. Quid ploras , Tantale , aut quid
te ipsum desles , ad stagnum
consistens ? TANT. Quod
jam , ô Menippe , pereo siti . MEN. Tan-
tumne piger es , ut non declinato corpore
bibas , vel etiam per Jovem haurias cava ma-
nu ? TANT. Nihil prodest , si prono capite
aquam adpetam : fugit enim aqua , cum me
senferit adventantem : quod si aliquando &
hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, porque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiousum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TANT. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metuumdum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TANT. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, & tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque illis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertimescas. TANT. Neque vero veratrum, Menippe, renuerim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu,

condemnati sitiunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 13.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacrilegus a Chimæra decerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ juste in vita fecistis. **SOST.** Audi, o Minos, num tibi iusta dicere videar. **MIN.** An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? **SOST.** Convictus quidem sum: sed vide an iusto afficiar supplicio. **MIN.** Ita sane: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. **SOST.** Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. **MIN.** Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare possimus. **SOST.** Quæcunque in vita egi, utrum volens feci, an vero à Parca mihi agglomerata sunt? **MIN.** A Parca scilicet. **SOS.** Proinde & boni omnes, & nos qui

qui mali videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit.

SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere a quo vi compellitur: verbi gratia,

quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Lique

(reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam

instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam præbuit.

SOST. Bene facis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argen-

tum asserat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit.

SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: &

cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, impossibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate impe-

rata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & alia videas, licet non secundum ratio-

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quod non prædo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, nā fallor, die crastino reviviscere, sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contententes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multo plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit, quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maxime cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci:
tum.

tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper ac plerumque Philoſophos iſtos arrogantes acerbe perſtringit. POLL. Facile erit illum ex his ſignis invenire. DIOG. Viſne ut ad illos etiam philoſophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In univerſum adhortare illos, ut deſinant nugari, & de univerſo contendere, & cornua ſibi mutuo aſſingere, & crocodilos facere: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipſos plorare jube. POLL. Et hæc renunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitiis autem, o chariſſime Pollicule, noſtro nomine hæc renunciâ. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid vos ipſos excruciat, uſuras ſupputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es?

ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuero, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras?

ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset, non obiissem.

DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse: & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates saniquicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti?

ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod moriens,

riens Perdiccæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superiores relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanti vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, glo-

gloria: deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, quoties animo recurrant? Quid lachrymaris, o stolide? An non hæc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortuna profiscuntur, firmas putares?

ALEX. An sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cum mihi palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi virio verteretur, quod eas caperet, præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quod nunc iis, tanquam summis de bonis excrucior, quæ paulo ante enumerasti.

DIOG. At scin'tu, quid facies? ostendam tibi molestiæ illius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: sic enim defines bonorum Aristotelicorum causa discrucari. At Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te

acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio &
Minos.*

ALEX. **M**E tibi, o Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. ANN. Minime: sed me. ALEX. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MEN. Per Jovem ambo illustres. Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX. De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse me exercitus ducem dicit. Ego vero, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu vero, Libyce, primus verba facito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos, quod equidem & Græcam linguam didicerim: adeo ut neque etiam hac in re iste me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subjectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præëminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, a paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuo-
que

que me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expertus, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt, quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsitan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum pbeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem,

cum

cum paucis Asiam invasi: & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Iffum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos, vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magno equitatu devici: & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat: siquidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed verfusia, perfidia & dolis id peregit: nunquam iusti, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum, quæ Capuæ com-

mi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi quæ sub Occidente sunt, parvaratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeo magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu vero Minos judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare auserit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras,
Empedocles & Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonium, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summatum indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines vero priscos, eosque maxime, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius affidet, Idomeneus: deinde Ulysses: postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic vero Cræsus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare
af.

affectantem? Qualis vero est Cræsus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cum sit adeo muliebris. MEN. At tamen amplexabor illum, utpote plane femivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sane: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bone: quare nihil hic est, quod tu possis edere. PYTH. Da modo. Nam hic apud mænnes alia sunt dogmata: didici enim, nihil hic fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Excestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, aliique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi folii, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime: quid tibi acciderat, ut te ipsum in crates Ætnæ injiceres? EMP. Insania quædam, Menippe. MEN. Mi-

Minime per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagrares. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN. Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem & hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasius, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A**Udite, quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea:

postea : præcipue quicumque natare nescitis. **MORT.** Quid igitur factum opus est , ut tuto navigemus ? **CHAR.** Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet , omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero , Mercuri , deinceps curæ erit , neminem ex ipsis excipere , nisi qui sit nudus , & suppellectilem abjecerit , ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce , & nudos ingredi cogens suscipe. **MERC.** Recte dicis : atque sic faciemus. Quis est hic primus ? **MEN.** Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projeci : Verum recte feci , qui pallium non attulerim. **MERC.** Ingredere , o Menippe , vir optime , primumque apud navis gubernatorem , in summitate , locum occupa , ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste ? **CHAR.** Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis , cujus osculum duobus talentis emptum est. **MERC.** Exue igitur istam pulchritudinem , & labia cum osculis , promissam etiam comam , & genarum ruborem , adeoque totam cutem. Bene se res habet , expeditus es , ingredere nunc. Hic vero purpuratus , & diademate vinctus , facie truculentus. Quis es tu ? **LAMP.** Lampichus Geloorum tyrannus. **MERC.** Quid cum tot sarcinis ades ? **LAMP.** Anne conveniebat nudum venire ty-

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Factum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu vero pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris a me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus, o bone vir, tanta carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas illas, & præconia abjice. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredere. Tu quoque, Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua bene meritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones:

nes: nec magnum tibi sepulchrum aggestum dicas: illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant. CR. Invitus certe: sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid tropæum istud fers? CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo præstigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primum: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert? quin etiam inanem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & mollitiem (neque enim ista me latent, etiamsi studiose celes) mendacium quoque, & fastum abjice,

ce, illamque opinionem, qua te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagemis capiat? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Equis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam refecabit, pro mensa, qua fecanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maxime. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras, scelestè? & mortem formidas? ingredere igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu vero Orator de-

pone

pone istam tantam verborum contradictionem, antitheses, membrorum adæquationes, periodos, barbarismos, aliaque orationum pondera. RH. En depono. MER. Bene res se habet. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis, stolidi? tuque Philosophe in primis? qui paulo ante tua barba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MER. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit: nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. Anti tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo molestum sit mihi, qui ad mortem, nullo vocante, festinaui? Verum nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terra vociferantium exauditur? MER. Etiam, Menippe: verum non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irrident: & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus a pueris obruuntur. Quidam Diophantum

Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem. Atque per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus inceptat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse poenas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur,

tur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli etiam ægre descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil profit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quæ in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates. videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cum Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem, senior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam

Arfaces infesto cursu in hostem ferebatur ,
 longe ante alios , ut ipse narrabat , evectus .
 Thrax vero illum expectando subsistens , ac
 scutum obtendens , Arfacis hastam excus-
 sit : ipse autem subjecta sarissa , illum & e-
 quum transfodit. ANT. At , Crates , quo-
 modo hoc una plaga fieri potuit ? CR. Fa-
 cillime , Antisthenes. Hic enim viginticu-
 bitalem contum prætendens cursu fereba-
 tur : Thrax vero , ubi pelta objecta plagam
 excussit , ipsumque cuspis præterit , in ge-
 nu procumbens , venientis impetum sarissa
 excipit , ac equum sub pectore vulnerat ,
 qui præ furore ac vehementia cursus se
 ipsum transadegit. Tum etiam eadem hasta
 per inguina utrinque ad nates penetrante
 Arfaces transfoditur. Vides , quale hoc
 fuerit ? non viri , sed potius equi opus. Ve-
 rumtamen indignabatur ille , quod eodem ,
 quo alii , honore haberetur : volebatque
 eques huc descendere. Oroetes autem pri-
 vatus quispiam erat , pedibus admodum
 mollis , quippe qui neque humi stare , ne-
 dum incedere poterat. Medis autem omni-
 bus hoc prorsum accidit ; ut , postquam ab
 equis descenderint , veluti qui super spinas
 ingrediuntur , summis pedum digitis ægre
 incedant. Quamobrem , cum humi sponte
 prostratus jaceret , neque ullo pacto resur-
 gere vellet , optimus Mercurius sublatum
 ipsum ad cymbam usque portavit : ego ve-

ro ridebam. ANT. Ego vero, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille fœnerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser perisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quamquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gemit enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puella vero illa

vili, fictisque lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certe & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summo pere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi
id

id ætatis homines vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**Os equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendat. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridicule offam manu gestans, per angustum aditum in

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHIL. **N**On igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiiisses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldaeos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarent, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes? AL. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis prodicione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & tiaram rectam.

imposuisti, & a Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quaecunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audivi, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia defilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quod illud ex re tua minime erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant,

pant, quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quo facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus a te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilaus, Menelaus & Paris.

ÆAC. **Q**uid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Re-

ete dicis, ille mihi culpandus est. MENEL.
 Ne me, virorum optime, (accuses) sed ju-
 stius Paridem, qui mei hospitis uxorem
 contra omnia jura rapuit: hic enim non a
 te solo, sed ab omnibus Græcis dignus est
 strangulari, cum tot hominibus mortis cau-
 sa extiterit. PROTÈS. Melius ita sane: te
 quidem igitur, infauste Paris, nunquam
 dimittam e manibus. PAR. Male facies,
 Proteſilae, præcipue cum eandem tecum
 artem colam: amor enim & ipse deditus
 sum, ab eodemque Deo teneor: nosti ve-
 ro, quod invitum quid sit, & aliquis nos
 Deus ducit, quo voluerit: fierique non
 potest, ut ipsi resistamus. PROTÈS Be-
 ne dicis: utinam equidem Amorem jam
 nunc prehendere possem. ÆAC. At ego
 tibi de Amore justa respondebo: fatebitur
 enim, quod ipse amoris Paridi profecto
 fuerit causa, mortis vero tibi nemo alius,
 Proteſilae, quam ipsemet tu, qui oblitus
 novæ nuptæ, postquam appulisti ad Troa-
 dem, nulla periculi ratione habita, & tam
 inconsiderate ante alios exiluisti gloriæ cu-
 pidus, cujus causa primus in egressu ce-
 cidisti. PROT. Quin vero de me tibi,
 Æace, respondebo veriora; non enim mi-
 hi eorum causa est imputanda, sed fato,
 & quod a principio sic fuerit constitutum
 Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid
 igitur hos accusas?

Dialogus 27.

Nireus, Therfites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma præstantior? MEN. Quinam estis? nam hoc prius, opinor, scire oportet. NIR. Nireus & Therfites. MEN. Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc satis liquet. TH. Jam unum hoc obtineo, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcus te laudavit, omnium formosissimum appellans: verum ille ego fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum iudici. Jam vero tempus est, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formosiores putes. NIR. Nimirum me Aglaïa & Charope progenitum, qui pulcherrimus sub Ilium veni. MEN. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa tua aliis sunt similia. Porro calvaria hoc solo a Therfitæ calvaria dignosci possit, quod tua delicata est: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. MEN. Somnia mihi nar-

narras: ea vero, quæ nunc habes, ego specto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus hoc in loco: siquidem apud inferos est æqualitas, similesque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc fat est.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudivi, Chiron, te, Deus cum esses, mortem tamen optasse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe, & mortuus sum, ut vides, cum potuerim immortalis esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi iucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod iucundum vocant, varium illud, & neutiquam simplex esse duco. Verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eædem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alia per vices
suc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruire, sed si omnino permutes. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sunt omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIA.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus 1.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**Ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvenecam insomnis pascit. MER. Quid igitur facti opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Ism facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes fervet.

Dia-

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? AP. Illumne ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? VUL. Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? AP. Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. VUL. Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? AP. Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando. VUL. Atqui jam venit. AP. Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum? VUL. Omnia, o Apollo. AP. Attamen inspice diligenter. VUL. Per Jovem forcipem non video. AP. Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. VUL. Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? AP. Annon audivisti ipsum

ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem, provocato Cupidine, eum illico palæstra superavit, nescio quō pacto pedes illi subtrahens. Deinde, interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. VUL. Acrem mihi narras puerum. AP. Non id solum, sed jam etiam musicum. VUL. Undenam hæc conjicere potes? AP. Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja, illum neque noctu in cælo manere, sed præ nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificæ potestatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Recte sane admonuisti: quare ibo, ut illum rec-

ci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare.

JUP. Recte sane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes.

VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri.

JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem.

Verum toto animo ferendum est, nec cunctandum.

VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

JUP. Incutē modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat.

VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente?

Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas.

Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutrires, idque armatam.

Ni-
mi-

mirum nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**Upido gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e cælo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum

aurigationis. Nam quidquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pullat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperit, ne, si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius, si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus obiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, si quidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris, ac sæpenumero, consensu tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum
in

in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, & nulla in re non superas. Attamen horum, quæ dixi, olim memineris.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**ESinite, o Æsculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Qua in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis participes factus es? ÆSC. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objicis? HER. Nequaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de
con-

contumeliosis hominibus pœnas fumens. Tu vero radicum es refector, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. *ÆSC.* Recte dicis, quoniam & tuas inuisiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, & deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque infaniens, liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem e cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. *JUP.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tunc infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligèretur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyrum quidem

dem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem insecutus. Puerro autem & sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum, Mercuri, & pulcherrimum omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse noras: quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, & coelum nobis exornavit, & Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & montana: &, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites mactans, & Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem, simulat quidem sese

D 2

omnia

omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfectorum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris. LA. At verò hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maxime, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marfyas, si modo juste judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser periit, injuste sane damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse, verita,

rita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius evulgaret, immiserit illi canes. Mitto dicere, quod neque parturientibus obstetricatura fuisset, si virgo utique & ipsa esset. LA. Valde elato es animo, o Juno, eo quod cum Jove concumbis, & cum ipso regnas: Ideoque intrepide contumeliosa es. Verumtamen brevi te rursus lachrymantem videbo, quum, te relicta, in terram descenderit, in taurum aut cygnum conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**Quidem pudefierem, Jupiter, si mihi talis esset filius, effeminatus adeo, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, qui plurimum infanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis, quam tibi patri similis. JUP. At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solum, o Juno, Lydiam subiugavit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces subegit: verum etiam contra Indos cum hoc muliebri exercitu profectus, & elephantos cepit, & terram potitus est, ipsum-

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia hæc & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulget, non est quod invidas, & maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facititent titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quam decet, impleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dia-

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Me tuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, si quando illam ténso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavefacit me: tum intremisco, & e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. CU. Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis coman-

D 4

tem,

tem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ vero cur tibi sunt invulnerabiles, & a tuis jaculis tutæ degunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinitus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tametsi fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. VE. Intelligo, gnate: illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A** Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contra ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imo apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cum non ita multo ante Neptunus, Jano &

Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac, nisi Thetys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & tonitru vinctus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**Stne vero, mater, Deus quispian in cœlo me inferior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii coenaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, stravero, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Porro, priusquam novitius iste po-

pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, manumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negocia, quod verfor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia acedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superiores atque inferos versantur. Mihi vero hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo justus es, Argos contende, deinde in Bœo-

tiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quæ in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego, animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem? JU. Annon noras quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut si quis vel paululum excedat a via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam , paulo post vero ad dextram , interdum etiam in cœpti cursus contrarium , sursum denique ac deorsum , quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam , ideoque diu resistebam , nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit , & cum ipso Clymene mater , in currum impositum admonui , quomodo oporteret ipsum viæ insistere , quantum vero in subline agitantem , sursum ferri : deinde rursus in declive vergere : utque habenas regere , nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam , quantum periculum esset , si non recta via ageret. At ille , puer enim erat , conscensō tanto igne , & vastæ adeo profunditati superne incumbens , ut consentaneum est , obstupuit. Equi vero , ut senserunt , non me esse eum qui conscendisset , contempto adolescentulo , e via diverterunt , & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem , dimissis habenis , metuens , opinor , ne excideret ipse , gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam poenas suas dedit , & mihi , Jupiter , satis supplicii luctus hic est. JU. Satis , inquis , qui talia ausus sis ? At nunc quidem veniam tibi concedo : sed in posterum , siquid simile deliqueris , aut talem quempiam tui successorem emiseris , continuo senties , quan-

to fulmen nostrum igne tuo fit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus cecidit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est termo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia æqualia sunt, ovi pars
di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipforum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam, cum deberet alterum ex Ledaë filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequitent, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præsentent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptuneus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excacavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysssem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quò pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, fuscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego vero comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, siue Nemo, siue Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum; dulce quidem & fragrans illud: sed ad fruendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud com-bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum

trum ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram. Postremo ad somnum pertractus sum. Ille vero exacuto vecte, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum, Neptune. NE. Ut alte dormivisti, gnate, qui non exilieris, interim dum excæcareris. Ulysses vero ille quo pacto effugit ? Non enim, sat scio, saxum a foribus dimovere potuit. CY. At ego amovi, quo facilius illum comprehenderem inter egredendum. Ego vero collocatus ad fores, extensis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandassem ea, quæ pro me ab ipso fieri oporteret. NE. Intelligo rem. Sub illis latuit, te clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cum illius insidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, infanire me arbitrati, discesserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et, quod omnium maxime mihi doluit, contumeliose objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptuneus, inquit, te sanabit. NE. Bono sis animo, fili, ulciscar enim ipsum : ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certe tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc.

Dia-

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & te, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. **PR.** Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis). **ME.** Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. **PR.** Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero & vim urendi habeam. **ME.** Periculosum est experimentum hoc, Proteu. **PR.** At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam, quid pisces huic accidere soleat, scire. **ME.** At polypum quidem vidi: quæ verò ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim. PR. Cuicunque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Appri-me vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**Idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convivata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus jusserat, tranquillum interea, Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applau-

de-

derent, vel Apollini cithara personanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, *Formosa accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito, volvitur, pervenit eo loci, ubi Juno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Nereides contuimus: quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contendebant, ac quælibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipsas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem judicium hac de re non feram, inquit, tametsi illæ ipsum judicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantiae studiosus, & qui non male judicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Dææ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quæ vicerit, nobis renunciaret? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur.

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**Ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis:
& olim Inûs filium in Isthmum portastis,
exceptum a Scironiis scopulis, unde cum
matre præcipitatus erat. Et tu nunc, as-
sumpto Methymnensi citharædo isto, in
Tænarum cum ipso ornatu, & cithara ena-
tasti: neque illum a nautis misere perdi-
passus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod
hominibus beneficiamus, cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum, quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit, cum debuisset solum in deditionem
accipere, quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto, quod huic
Arioni accidit, sese habet, Delphin. DE.
Periander, opinor, delectabatur ipso, &
artis gratia sæpe accersebat. Ille autem a
tyranno ditatus, cum domum in Methy-
mnam navigasset, divitias suas ostentare
concupivit. Ac, consensu sceleratorum
quorundam hominum pontone, postea-
quam indicavit se multum auri & argen-
ti secum ferre, ubi ad medium ferme
Ægeum perventum fuit, insidiari illi nau-
tæ cœperunt. Ille vero (auscultabam e-
nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem, assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipientem se dedit. Ego vero, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maxime miserabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cher-
so-

soneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus sustentaverat: atque ita in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephele potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptunus.

IR. **I**Nfulam illam errantem, Neptune, quæ a Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: cam, dixit Jupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo firmiter maneat, tuto admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbebit manifesta apparens, neque amplius natans? IR. Latonam in ea parere oportet: jam enim male habet a doloribus. NE. Quid igitur? annon ipsi cœlum sufficit? quod si hoc non (sufficiat) nonne vero tota terra recipere possit ejus partus? IR. Non, Neptune. Nam Juno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc igitur insula juramento non tenetur: tam enim fuit abscondita. NE. Intellego rem. Igitur subsiste, insula: atque iterum e profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneat, ac suscipe foelicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherri-mos. Et vos, o Tritones, Latonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serpente[m] autem illum, qui nunc ipsam de-
ter-

terrendo, velut æstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**uscipe me gravia passum, o Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exultus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruì, quo perterritus, a virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas; me vero cum efferve-

E

scere

scere fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, a cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At vero Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles, Theti? TH. Pulcherissimam, Dori, puellam vidi in arcam a patre coniectam, cumque ipsa recens genitum infantem. Pater autem iussit nautas, ut postquam in altum a terra provecti essent, acceptam arcam in mare projicerent, quo periret & misera illa, & infans. DOR. Quam ob causam, o soror? siquidem omnia exacte comperta habes? THET. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in aereum quendam thalamum inclusam perpetuæ virginitati destinarat. Deinde verum quidem dicere non possum: Jovem autem aiunt conversum in

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsam. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Recte dicis: ita faciamus. Non percat ipsa, nec infans adeo formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B**Alæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est. NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed nostis puto, Iphianassa, Perseum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum misertæ, servastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valde cum generosum tum aspectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrèm, Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis persolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? solus-ne, an & alios secum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim illum

lum Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cerit. TRIT. Minerva prælato illi clypeo (talìa enim narrantem ipsum audiui apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longe infra ubera. Ac primum illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admota, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spec-

etandam proferens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia, quæ Medusam aspererunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis e lubrica rupe descendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. **NER.** Equidem non admodum ægre fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbe gloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit? **TRIT.** Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. **NER.** Ne istorum amplius, o Dori, meminermus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

TIMON.

T I M O N.

Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius, Pauper, ceterique.

TI. O JUPITER philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maxime quum hærent in versu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metri-que hiatum imples) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam nugas esse apparet, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum sit, & frigidum, & ne minimam quidem scintillam iræ contra nocentes asservavit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum elychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta domantis: ita titiorem quempiam in ipsos vibrare videris, ut nec ignem, nec fumum ex ipso manantem pertimescant:

scant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Sal-moneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumsisse mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem apulit, humani generis quasi scintillas quas-

quasdam servans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum foecordia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, o Dedrum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifremus ille, adeo piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, o præclare, quando tam secure negligere defines? quando de tantis maleficiis poenas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Et enim, ut communibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imo affatim, ut amicis be-

nefacerem, universas opes effudi, & pro-
 pterea pauper evasi, jam ne agnoscor qui-
 dem ab illis, nec aspicere dignantur me,
 qui antea reverebantur, adorabant, meo-
 que de nutu pendebant. Quod si quando
 per viam ingrediens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero, perinde ut ever-
 sum hominis jam olim defuncti cippum,
 ac temporis longitudine collapsum præ-
 tereunt, quasi ne norint quidem. Porro
 alii, procul conspecto me, alio sese de-
 torquent, existimantes sese inauspicatum,
 abominandumque visuros spectaculum,
 quem non ita pridem servatorem, & de se
 bene meritum prædicabant. Itaque pre-
 mentibus malis ad extrema redactus con-
 silia, rhenone indutus, terram exerceo
 quatuor conductus obolis, & cum solitu-
 dine, & ligone hic philosophor. Hoc in-
 terim lucri mihi videor facturus, quod non
 amplius intuebor plerosque præter ineri-
 tum felices: illud enim est perquam mo-
 lestum. Jam igitur tandem aliquando, Sa-
 turni & Rheæ proles, excusso profundo
 isto, gravique somno (longiorem enim
 quam Epimenides dormivisti) resuscitato
 fulmine, aut ex Ætna redaccenso, ingeni-
 ri excitata flamma, iram aliquam strenui
 illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera
 sint ea, quæ de te tuaque sepultura Cre-
 tentes fabulantur. JUP. Quis hic est,
 Mer-

Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hy-
metti radicibus vociferatus est? horridus
totus ac squalidus, & rhenone amictus?
fodit autem, ut arbitror, in terram pro-
nus, homo loquax & confidens: nimirum
est philosophus, neque enim alias adeo im-
pia adversus nos erat dicturus. MERC.
Quid ais, o pater? non nosti Timonem fi-
lium Echekratidis Colyttentem? Hic est,
qui nos plerumque sacro convivio excepit
ex hostiis eximiis parato, ille repente dita-
tus, ille qui totas hecatombas, apud quem
splendide Jovialia festa consuevimus agita-
re. JUP. Eheu, quænam ista rerum com-
mutatio! hiccine est honestus ille, dives,
circum quem tam frequentes erant amici?
Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squa-
lidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut
conjicio, cum tam gravem ligonem gerat?
MERC. Illum, ut ita dicam, probitas e-
vertit, & humanitas, atque in omnes ege-
nos misericordia, vel revera vecordia po-
tius, facilitas, nullusque in suscipiendis a-
micis delectus, quippe qui neutiquam in-
tellexerit sese corvis, lupisque gratificari.
Quin magis cum a vulturibus tam multis
misero jecur eroderetur, amicos illos & so-
dales existimabat ex benevolentia erga se,
cum tamen nihil aliud quam epulis gaude-
rent. Illi vero postquam ossa penitus nu-
dassent, circumrosissentque, deinde si qua

inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuicem, & radicibus succisum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguissimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tametsi propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum, qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeo ut, istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis federe, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos præ bonitate domo exigit. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & poenas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspidē duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularetur, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero in Castoris & Polucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & oblitreperum, audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperrimo dives evaserit ille Ti-

mon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo filuisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, praesertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex aedibus extruferit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligo- ne, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contemp- tum dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quippe quem ligo abunde docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiant illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligen- dum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis fori- bus, nec zelotypus in te, domo conclu- serit. Alias autem contra in divites sto-
ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurde facere aiebas, qui te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, secure suo amore uterentur: sed vigiles observarent, ad sigillum feramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad fuliginosam, & oris angustæ lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim inculaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquiliveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos vero, qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imo immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producunt, ne a quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos recte putem, quippe qui me insontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdum cat quo velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimum procreationem, ceterum nec iple contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus & dilanior, & exaurior, a nonnullis contra perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt poenas: Hi quidem dum Tantalum in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi vero, dum ceu Phineo cibus harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multo nactus

Ti-

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quo sit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar albiturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiatus istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in fæce (& fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illumque ditate. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopes ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægre ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriores. Unde

Unde fit, ut, amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoribus. MERC. Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, & manibus auro ornatis obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui & ipse opum largitor est, magnaque donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, & sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricosa ædium parte jacet, vetere lintheo super genua injecto tectus, & a felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronunciatus, siue cognatus quispiam, siue

five adulator, five servulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigenis-que voluptatibus, quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quique tandem ille fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes, ſequæ mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſi quis alium loro increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & conſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe tradens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cærope, Codroe generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditioſiorem vero ſedecim ſimul Cræſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuris,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista sermo sic se habent, uti narras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cum sis, viam invenire potes? aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi vilos, qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterum quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, o bone, quippe qui, cum me cæcum esse probe sciat, emittat vestigatum rem usque adeo repertu difficilem, & jam olim e vita sublata, quam ne Lynceus quidem facile inveniret, cum adeo sit obscura & minuta. Quare cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At qui fit, ut, quoties
eos

eos deferis, facile aufugias, cum vix sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, solummodo quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: qui sit, ut, cum oculis sis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeo ut omnes in te defigant oculos: &, si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui sic perdit te amarint, ut se aëreo scopulo in alta piscosi maris præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quamquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui hujusmodi amore sunt dementati. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quid ni, o Pate, nisi & ipsi omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, o optime, verum inscitia, errorque, quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia deformis sim, persona valde amabili tectus, inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi, rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispercuntque, nisi po-
tian-

tiantur. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quid ergo, postquam eo perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo ut si quis illis adimere conetur, pene caput potius quam personam abjiciant? Neque enim verisimile est, etiam tum illos ignorare, auro bracteata esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucae res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est, patrefactis foribus exceperit, clanculum una mecum introit fastus, vecordia, infamia, mollities, contumelia, fraus, aliaque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es, o Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes ansam, qua pressus teneare: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Pau-
per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncus gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico hæreant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereras, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis collidantur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe præstantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocysime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP. Quo-

Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea deliciis male corruptum suscepi? & his, videlicet Sapientiæ & Labori traditum, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeone despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiatis, jam exactissima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic illum denuo suscipiens, contumeliæ & arrogantiae iterum tradat, mollemque & ignavum, & vecordem, qualis olim erat, rursus mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, o Paupertas, Jovi placitum est. PAUP. Equidem abeo: at vos, Labor, & Sapientia reliquique, sequimini me. Porro hic brevi cognoscet, qualem me reliquerit, adjutricem bonam, & rerum optimarum auctorem, qua cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo esse perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & vulgaria ista, aliena, ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus. TIM. Quinam estis, o scelesti? aut qua gratia huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibitori? sed non lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

F

nam

nam ilico vos ego glebis & faxis petitos
comminuam. MERC. Nequaquam, o Ti-
mon, ne ferito: neque enim mortales feri-
res. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus.
Nes, tuis precibus exauditis, misit ad te
Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
accipe, desistens a laboribus. TIM. Atqui
vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut
dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
quis is est, certum est mihi impacto ligo-
ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non mediocriter insanire,
ne malo quopiam accepto discedam. MER.
Nequid ferociter, Timon, quin potius hac
ferocitate & asperitate deposita, bonam
fortunam porrectis manibus excipe, rursus
dives esto, rursus Atheniensium princeps,
solusque fortunatus ingratos illos despice.
TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne obtur-
bate: sat opum mihi ligo: sum præterea
fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
ego sæva Jovi referam atque inmania di-
cta?* Atqui par erat forsitan invisos esse tibi
homines, a quibus tam indignas injurias
accepisti: nequaquam autem Deos, cum il-
li tantopere tui curam gerant. TIM. At ti-
bi, Mercuri, Jovi que pro vestra cura, pluri-
mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-

cipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores invcheret, odium conflaret, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide & proditorie destitueret. Contra vero Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & libere convivens, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & vulgaria illa continere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta reritans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abunde magnum & sufficientem victum ligo mihi suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, o bone: neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ a Jove proficiuntur.

PLUT. *Via' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsidentiae, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum si quid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus infidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plutē, in cujusmodi hominem sit commutatus?*

Proin-

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero fode ita ut facis: tu interim thesaurum ligone elfoffum educito: audiet enim te clamantem. TIM. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quæ negocia me miserum conjicies? qui, cum hætenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repente accipiam, tantumque curarum suscipiam. MERC. Suffine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, & intollerandum, quo videlicet palpones illi invidia rumpantur. Ego autem, superata Ætna, in cælum revolabo. PLU. Abiit quidem ille, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesauze, Timonem hunc exaudi: & te offer eruendum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego discedo. TIM. Age vero, o ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbonem reperturus sim expectatus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & aspectu longe jucundissimum. *Pulcherrima*

aurum faustitas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renides. Ades, o mihi charissimum, & delideratissimum: nunc demum credo vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeo formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsam? o Mida & Croese, muneraque in Templo Delphica dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus apte possim inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta funto, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregari, piaculum: adeo ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quam faxeæ, vel æneæ statuæ:

&

& neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod siquem conspexero incendio conflagrantem, & supplicantem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, cum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem talit Timon Eche-cratis Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenso colle, faxis eos abigo, e sublimi dejaculans? an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congregiamur, ut contemti magis angantur? ita fatius esse duco. ideoque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper coenam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus inflixeris, apud Arcopagitas in jus voco. TIM. Atqui, si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulneri medere, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam scævus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filiae dotem talenta duo, laudationis præmium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & convivâ? enimvero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares fuimus, æquævi, ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adulatores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quamquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipsi Nestori, id quod de-

cet, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philia-
 liades. Verum accede, quo te ligone co-
 miter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi
 ab hoc ingrato effractum est, propterea
 quod illum, quæ in rem illius erant, ad-
 monui. TIM. Ecce, tertius huc orator
 Demeas accedit, tabulas dextra tenens,
 seque profitens mihi cognatum esse. Hic
 una die de meo sedecim talenta civitati
 dependit: nam damnatus erat, ac vinc-
 tus. At quum solvendo non esset, ego mis-
 tus illum redemi. Porro cum illi sorte ob-
 venisset, ut Erechtheidi tribui distribueret
 ærarium, atque ego adiens, id quod col-
 latum fuerat, poscerem, negabat se civem
 me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præ-
 cipuum tui generis præsidium, fulcimen-
 tum Atheniensium, propugnaculum Græ-
 ciæ; profecto jam pridem te populus fre-
 quens, & utraque curia operitur. Sed
 prius decretum audi, quod de te conscri-
 psi: Quandoquidem Timon Echecratidæ
 filius Colyttensis, vir non modo probus &
 integer, verum etiam sapiens, quantum
 alius in Græcia nemo, nunquam per
 omnem vitam destitit optime de Republica
 mereri: præterea pugillatu, luctu, cursu-
 que die eodem, adhæc solenni quadriga,
 equestrique certamine in Olympicis vicit.
 TIM. At ego ne spectator quidem unquam
 in Olympicis sedi. DEM. Quid tum?
 spe-

spectabis posthac. Sed ista communia addi-
satius est. Tum anno superiore apud A-
charnenses pro Rep. fortissime se gessit, &
Peloponnesiorum duo agmina concidit.

TIM. Qua ratione? quippe qui nec un-
quam arma gesserim, nec miles unquam
conscriptus fuerim. DEM. Modeste qui-
dem de te loqueris: Nos tamen ingrati
futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea
scribendis plebiscitis, & in consultationi-
bus, & in administrandis bellis, non me-
diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
Quamobrem visum est omnibus, curiæ,
plebi, magistratibus tributim, plebejis sin-
gulatim, communiter omnibus, aureum
statuere Timonem juxta Palladem in ar-
ce, fulmen dextra tenentem, & capite
radiatum: eumque septem aureis coronis
coronare, hasque coronas hodie in Bac-
chanalibus per novos Tragædos promul-
gari: siquidem hodie illi Bacchanalia sunt
agenda. Tulit hoc suffragium Demeas
orator, cognatus illius propinquus, & di-
scipulus. Etenim orator optimus est Ti-
mon, præterea quicquid voluerit. Quare
hoc tibi suffragium attuli: utinam & filium
meum ad te adduxissem, quem tuo no-
mine Timonem denominavi! TIM. Qui
potes, Demea, qui nunquam uxorem
duxeris, quantum nobis scire licuit?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum poenas dabis propediem, cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, o scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effosso ærario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim vero omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, coma super fronte crispata,

spata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, manum mirum quam multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad coenam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cummulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad cœnam mihi sat esse, obsonium vero suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corrumpat pessima & infidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterit. Etenim, si
me

me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum litus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est, ut duplam; tripламve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probō, Thrasyclus. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasyclus? num te defraudavi? Atqui mensuræ chœnices
qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Bieptias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis faxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samosatensis non laudat scripta Sophistæ,
Aut malus aut hebes est, aut sapit ille nimis.
Si malus est, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille suum.
Quid mirum est heberem nullos sentire lepores?
Scimus amaracinum non bene olere sui.
Cujus tam rigida est sapientia ut omnia damnet,
Seria ni fuerint, ille sibi sapiat.
Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
Utile qui dulci miscuit, ille sapit.
Ille placet doctis. Docto placuisse videmus
Hemsterhusiada scripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractas tempore longo
Eximere haud cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.